

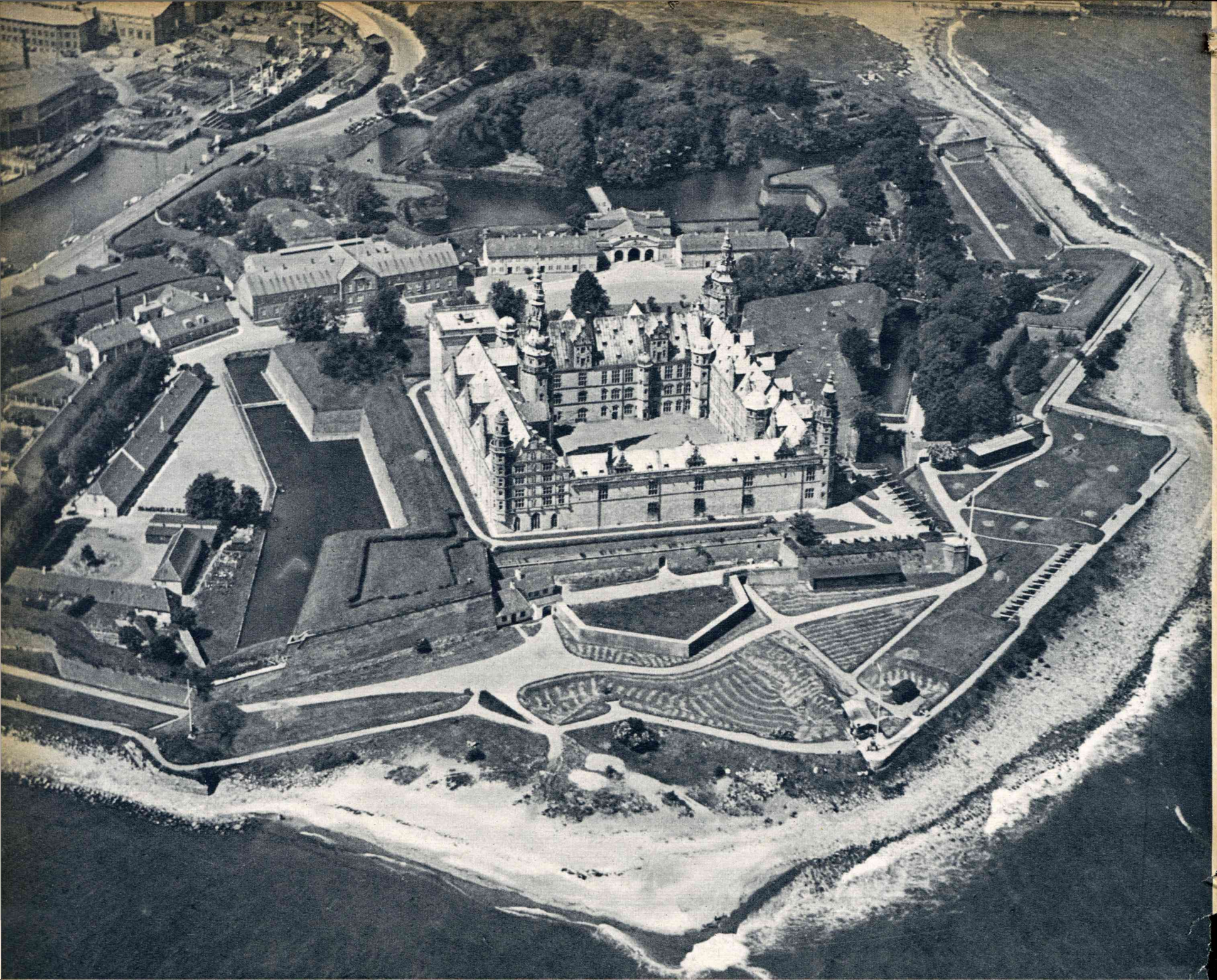
DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

18 APRIL 1940 — No. 16

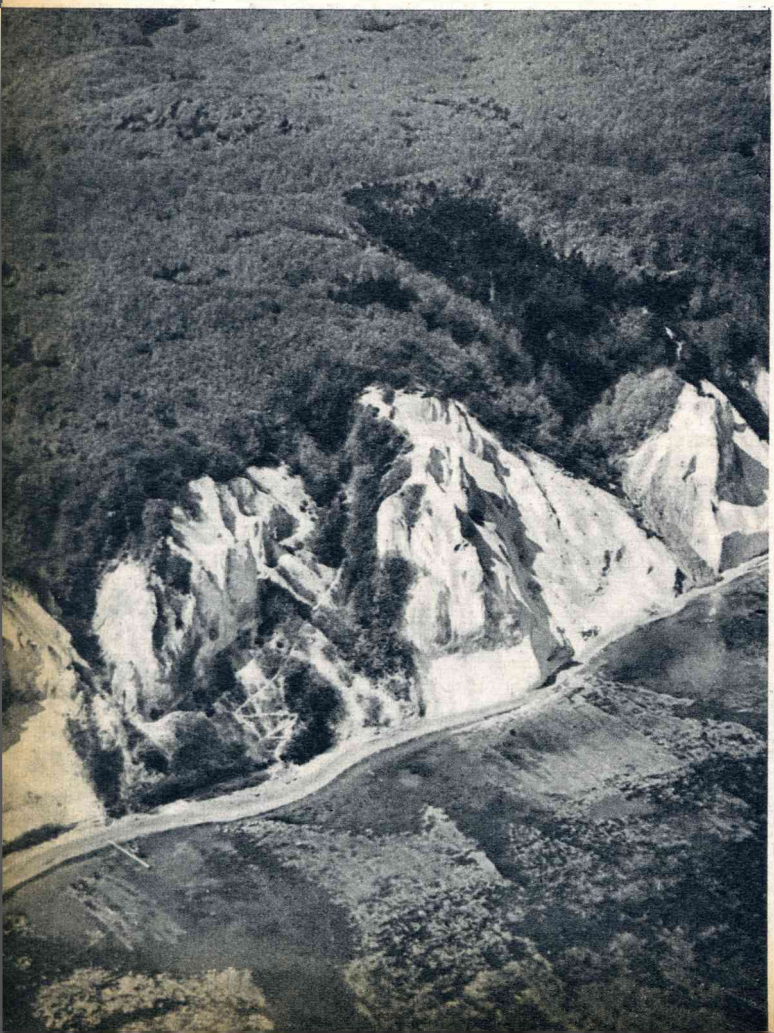
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZIE ONZE OVERZICHTSFOTO VAN DE ENGELSCH E VLOOT

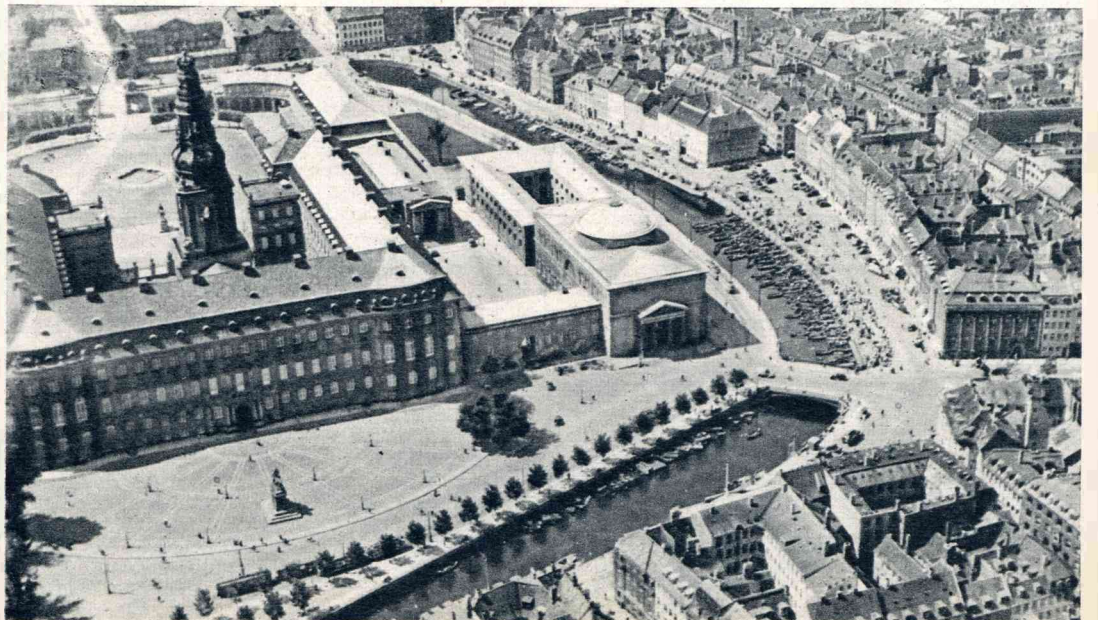
Het slot Kronborg bij Helsingør is een der vele architectonische monumenten, die aan Denemarkens rijke historie herinneringen bewaren.

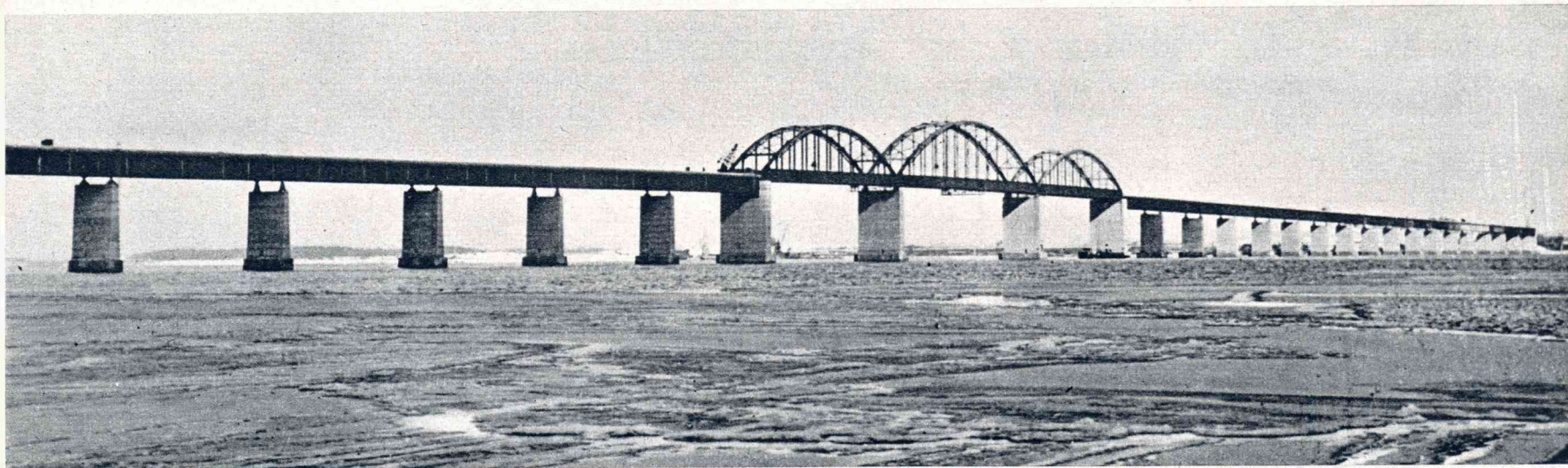

DENEMARKEN

Bijna geheel Denemarken ligt op een bodem van krijt, dat echter maar op weinige plaatsen aan de oppervlakte treedt en grondstoffen verschaft voor een der takken van Deensche industrie. Zulke krijtrotsen vindt men bijvoorbeeld op het eiland Møen.

Het Christiansborg-slot te Kopenhagen is de zetel van den Deenschen Rijksdag. Langs de kaden ziet men de visschersvrouwen bij de booten haar waar verhandelen.

Twee mijlen lang, rustend op vijftig pijlers, is de Storstrom-brug, die de eilanden Masned en Seeland verbindt, de langste brug van Europa. Zij is eerst enkele jaren in gebruik, zoowel voor spoor- als wegverkeer.

Een zitting van het Deensche parlement tijdens het bewind van het vorige ministerie Stauvning.

Wel ver zijn de glorieuze tijden, toen de Denen 't machtigste volk van heel Noord-Europa vormden. Toen zij rondom het jaar 1000 onder hun koning Swen heerschers waren over Engeland en Noorwegen. Of toen zij in volgende eeuwen Zweden, heel Noord-Duitsland tot zelfs Estland toe bij hun rijk inlijfden.

Sinds de middeleeuwen reeds is de macht van het oude, stoere volk van veroveraars en wereldhandelaars getaand. En hoe langer hoe meer zijn zij een vreedzaam en winstgevend leven gaan leiden als de grootste veefokkers van Europa.

Zijn moeilijk toegankelijke westkust met als eenige haven Esbjerg maakte, dat het land min of meer het westen, waartoe het door zijn aard en cultuur eigenlijk behoorde, den rug toekeerde om zich veel meer te oriënteren op de landen rondom de Oostzee, waartoe het de toegangspoort was.

Alleen hun handel strekten de Denen nog over de wereldzeeën uit. En met hun zuivel en slachtpro-

Naar men aanneemt bevat deze Jutlandsche heuvel het graf van Hamlet. De koningsheuvel wordt nu door een zwerfsteen bekroond.

ducten, van varkens evenzeer als van runderen, beheerschten zij een aanzienlijk deel van de wereldmarkt: tachtig procent van hun geheelen enormen uitvoer bestond uit dierlijke producten, die op de eerste plaats hun weg vonden naar Engeland.

De veestapel bedroeg dan ook ruim 3 miljoen runderen en 5 miljoen varkens. En nog in de laatste tijden konden de Deensche zuivelfabricagemethoden aan de Hollandsche ten voorbeeld worden gesteld.

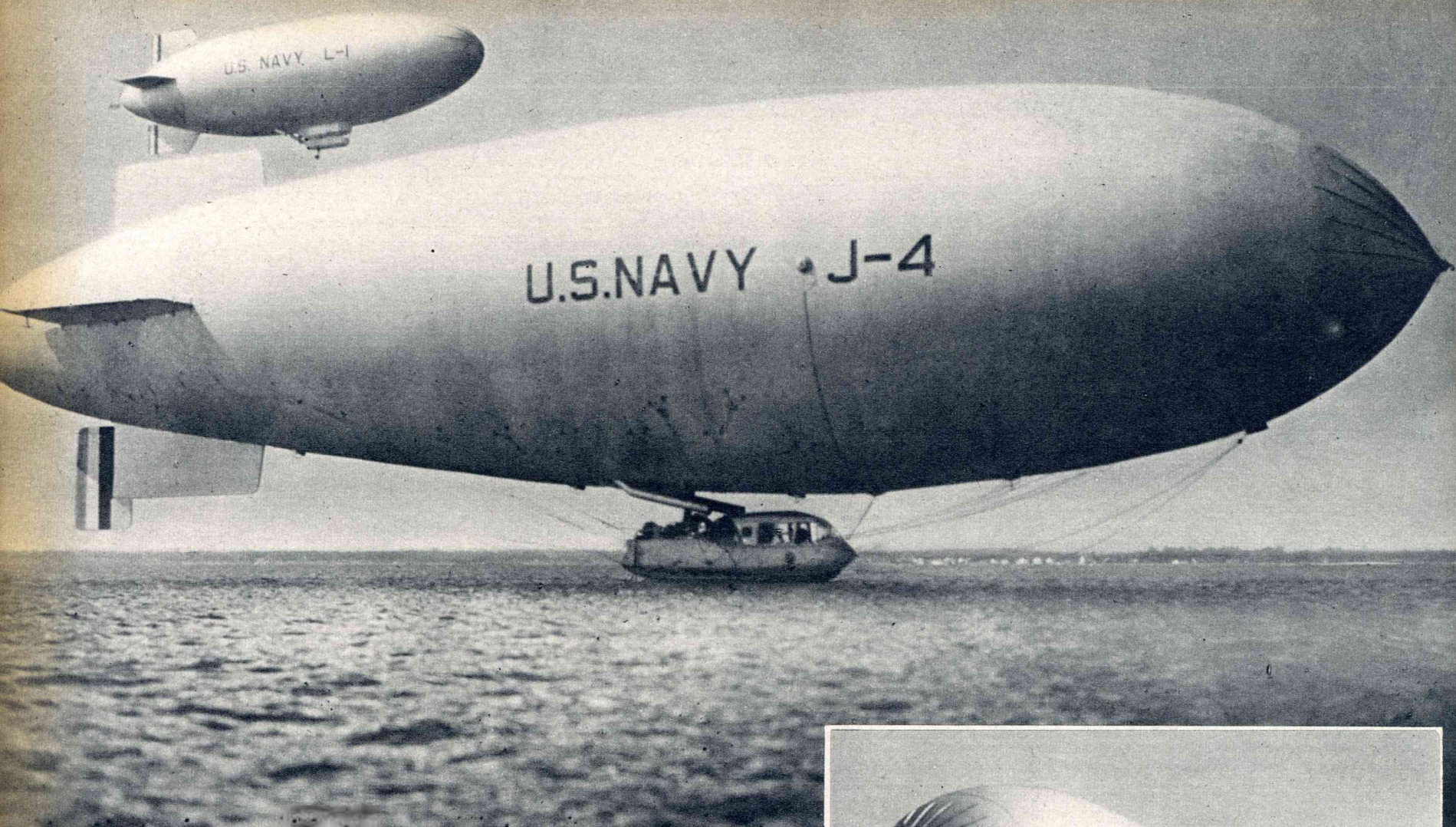
Een rustige ontwikkeling van toestanden en verhoudingen had van Denemarken in de laatste jaren een land gemaakt, waar sociale vraagstukken veel minder klemmend waren dan in de omringende staten. En de groote, ongeschokte welvaart had een hoog cultuurpeil meegebracht.

De trotsche Denen, eenmaal heerschers over Noord- en West-Europa, hebben thans het simpele lot, waar zij sinds eeuwen mee tevreden konden zijn, uit eigen handen moeten overgeven aan de goedgunstigheid van andere heerschers. Wel niemand, die niet hopen zou, dat zij eenmaal opnieuw in volle zelfstandigheid en vrijheid over eigen grond en leven weer beschikken zullen.

Een stadsgezicht in Kopenhagen in vreedzamer tijden.

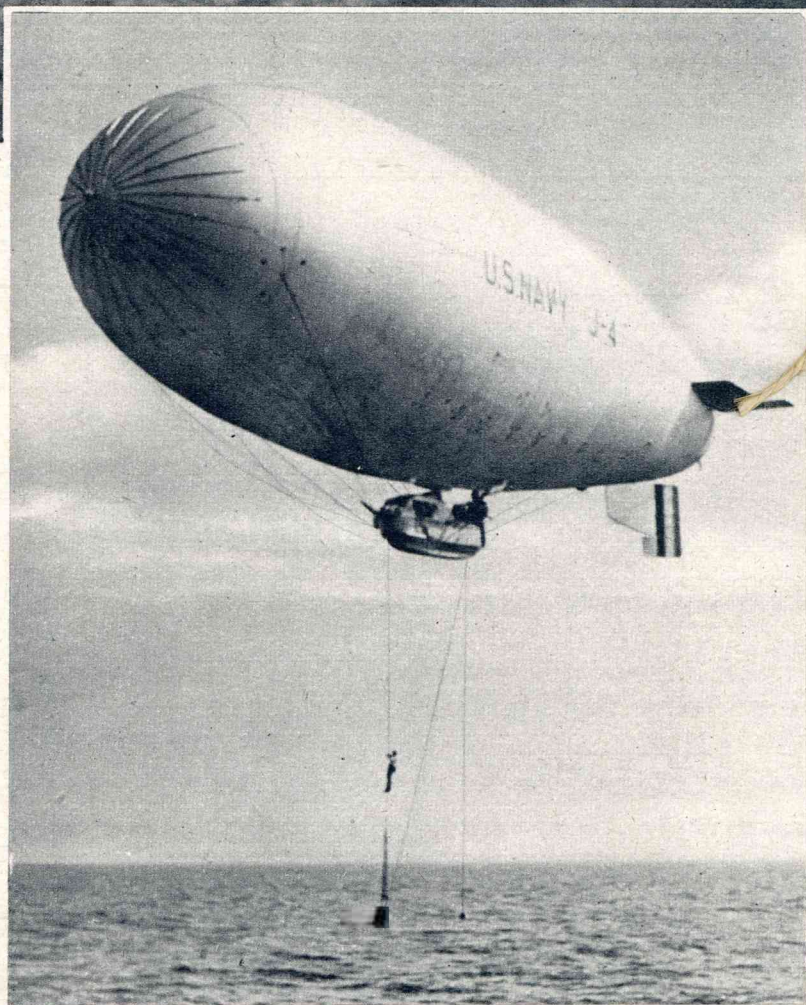

Twee luchtschepen voor de kustbewaking, de J-4 en de L-1, op inspectie.

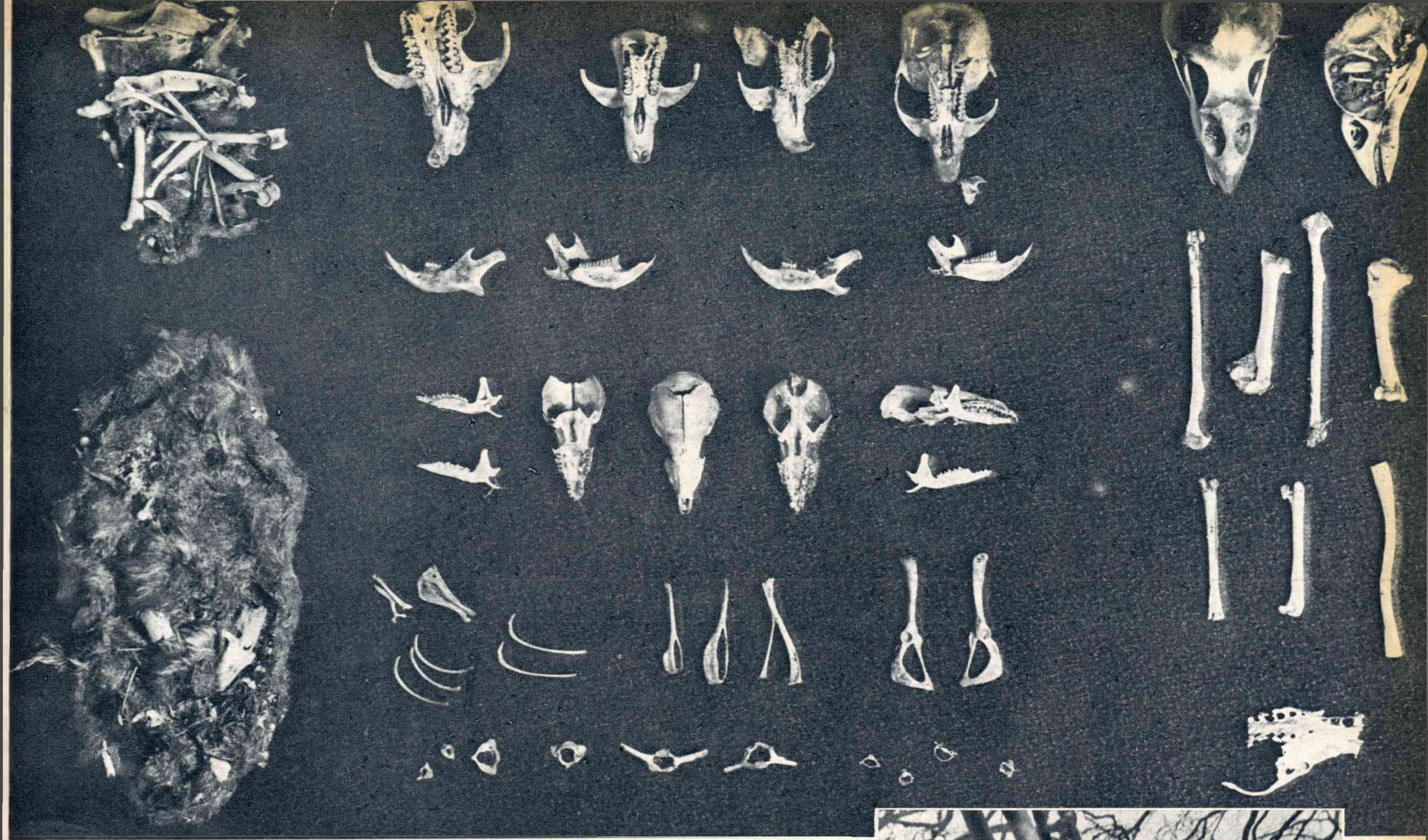
KUSTBEWAKING PER LUCHTSCHIP

De J-4 in verbinding met een schip, dat de haven van New York binnen wil varen.

Een man daalt de touwladder af, terwijl de J-4 voor anker ligt.

Boven zie je meer dan beneden, zoo hebben de Amerikaansche autoriteiten waarschijnlijk geredeneerd, en zoo zijn ze op het idee gekomen, de kust „in vogelvlucht” te gaan bewaken. Deze kustbewaking is niet alleen tegen overtreders, maar tevens ten behoeve van in- en uitvarende schepen, die speciale loodsen noodig hebben, of visschersvaartuigen, welke in nood verkeerden. Daarom heeft men voor dit werk dan ook geen vliegtuigen genomen, aangezien een luchtschip meer voorraden en menschen met zich mee kan voeren, zoodat in gevaar oogenblikkelijk hulp verschaft kan worden, terwijl een vliegmaschine eerst nog eens terug moet om assistentie te halen. De luchtschepen vervullen zoodoende de taak van wachtschepen en vliegtuigen, besparing in de kosten dus, en tevens een beter georganiseerde hulpverlening. Aan de kust van New Jersey is men reeds het stadium der proefnemingen voorbij en het zal niet lang meer duren of de reiziger, die uit het oude Europa komt, zal niet alleen verrast zijn door den aanblik der wolkenkrabbers, maar tevens door een vreemden ketting van sigaren, die onbeweeglijk in de lucht hangen en elk schip beloeren, dat de Amerikaansche kust nadert.

Wat uile-spuwballen beratten, of het menu van een ransuil. Links: twee spuwballen in hun geheel; rechts: enkele vogelresten; in het midden bovenste rij: schedeltjes van veldmuis; tweede rij: onderkaken van veldmuis; derde rij: schedeltjes van spitsmuizen; vierde rij: ribben, schouderblad, scheen- en heupbeenderen van veldmuizen; vijfde rij: wereltjes van veld- en spitsmuis.

WAT UILEN ETEN

Uilen zijn gewoon, hun prooi in zijn geheel naar binnen te werken en na afloop van den maaltijd de onverteerbare resten als grijze haarproppen uit te spuwen. Gewoonlijk gebeurt dit op vaste plaatsen in schuren of in een boom, waaronder men dan een groote massa van dergelijke „braakballen” kan aantreffen. Bij onderzoek geven deze een volledig beeld van wat er op het menu van een uil voorkomt. Zij blijken hoofdzakelijk te bestaan uit haar en skeletresten van muizen, voor een deel ook uit de overblijfselen van spitsmuizen. Deze laatste zijn insecteneters met een geheel ander schedeltje en gebit dan dat van de veldmuis, die een knaagdier is. Een enkele maal zal men vogelresten vinden, gewoonlijk van mussels.

In dat menu ligt meteen de verklaring van de groote uilensterfte van de afgelopen maanden. Deze winter met zijn vele sneeuw, die maanden lang de velden dekte en de muizen dwong in hun hollen te blijven, werd vele uilen noodlottig. Menige boer vond 's morgens in schuur of hooiberg een dooden kerkuil, terwijl de steenuiltjes bij tientallen neervielen, tot midden in de steden toe.

Rechts: Waar de ransuil woont.

Links: Een prachtige foto van een ransuil.

Rechts: Aan den voet van een heuk ligt een aantal grijze propfen, welke uit haar en skeletresten blijken te bestaan.

VOOR MOED, BELEID EN TROUW

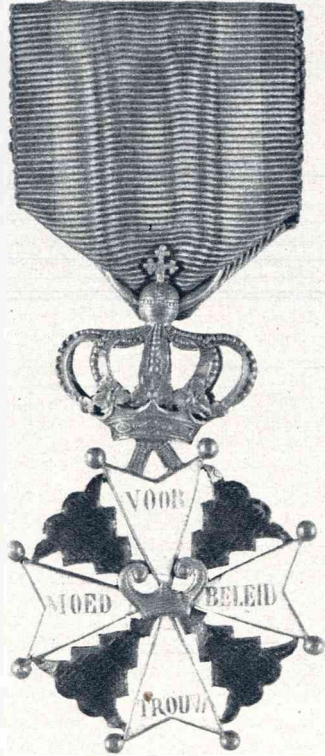
Het jubileum van de Militaire Willemsorde

„Het is je plicht, en dien doe je, zonder meer!”

Den dertigsten April zal het 125 jaar geleden zijn, dat koning Willem I de Militaire Willemsorde instelde.

De M.W.O. was in ons land de eerste orde, welke werd ingevoerd, zulks op voorstel van den toenmaligen minister van Oorlog, generaal Janssens. Een aantal jaren vroeger had men de medaille van Doggersbank — als herinnering aan den zeeslag van den 5den Augustus 1781 — gekend, doch verder waren slechts onderscheidingen in den vorm van eere-egens of gouden ketenen bekend. Waarom werd de Militaire Willemsorde ingesteld? Hierop geven de considerans en artikel I van deze wet het antwoord:

„Alzoo Wij in overweging hebben genomen, dat het toeleggen van vereerende belooningen aan, en het dragen der daartoe behoorende teekenen of decoratiën, door diegenen, welke zich van de pligten, aan de krijgsdienst te water en te lande verbonden, door uitstekende daden van moed, beleid en trouw hebben gekweten, bijzonder geschikt is tot opwakkering en aankweeking dier krijgshaftige deugden, en dat ook uit dien hoofde bij meest alle Europeesche Mogendheden militaire orden van verdiensten zijn ingesteld; dat het bovenal voor den militairen stand vereerend is en tot een prikkel tot het verrigten van groote daden kan verstrekken, wanneer elk en een ieder van dien stand, van den hoogsten tot den laagsten in rang, in het geval

Een afbeelding van het ridderkruis 4e klasse der Militaire Willemsorde.

zijn, om door schitterende bedrijven in het verwerven van zoodanige eervolle onderscheidingsteekenen te kunnen deelen, en dat Onze verheffing tot den Nederlandschen Troon eene geschikte gelegenheid is, om voor Ons krijgsvolk te water en te lande eene zoodanige eervolle militaire Orde in te stellen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg van de Staten Generaal, goedgevonden hebben te bepalen en te statuëren, gelijk Wij bepalen en statuëren bij deze:

Artikel 1

Er wordt ingesteld eene Orde, strekkende tot belooning van uitstekende daden van moed, beleid en trouw, bedreven door diegenen, welke, zoo ter zee als te lande, in welke betrekking ook, en zonder onderscheid van stand of rang, ons en het Vaderland dienen.

Deze Orde zal echter in bijzondere gevallen ook kunnen worden gegeven aan vreemde militairen, niet in Nederlandsche dienst zijnde. 1).

Artikel 2.

De Orde zal den naam dragen van de Militaire Willems-Orde.

Voor Moed, Beleid en Trouw.

Drie factoren, die noodig zijn om deze orde te verwerven. Voor de eerste maal werden deze eere-teekenen uitgereikt, ruim een maand na den 18den Juni, den slag bij Waterloo, m.a.w. precies drie maanden, nadat zij was ingesteld, op 30 Juli 1815! Aan den „held van Waterloo”, den Prins van Oranje — onzen lateren koning Willem II — werd het Grootkruis uitgereikt. En hij was het, die, met zijn gewonden arm in een doek, op Franschen bodem, de eerste kruisen op de borst van tachtig mannen speldde, die de eer van het vaderland in dezen krijgstoht tegen Napoleon hadden hooggehouden. Het grootkruis werd mede uitgereikt aan Prins Frederik der Nederlanden en aan de generaals der Infanterie L. graaf van Limburg Stirum en D. H. baron Chassé, alsmede aan den luitenant-generaal C. R. T. baron Krayenhoff. Het zal ook geenszins verwondering behoeven, dat deze hooge onderscheiding te beurt viel aan Z.H. den veldmaarschalk prins Blücher von Wahlstadt, den grooten man van Waterloo.

Het is niet doenlijk, alle wapenfeiten te vermelden, waarbij de orde uitgereikt werd. Het ligt echter voor de hand, dat vooral in Indië meerpalen tot het verleenen mocht worden overgegaan. Alvorens hierover evenwel nadere bijzonderheden te vermelden zij eerst nog herinnerd aan de jaren van den Belgischen opstand en den

Koning Willem I, die de Militaire Willemsorde 125 jaar geleden instelde.

Tiendaagschen Veldtocht. Hier moet met eere genoemd worden de luitenant ter zee 2de klasse, Jan C. J. van Speyk, die op den 5den Februari 1831 den heldendood bij Antwerpen stierf; ook hij was ridder der M.W.O.

* * *

Richten we onzen blik naar Indië, dan zien we, hoe voor hun optreden, vooral vaak op Atjeh, officieren en minderen deze orde werd toegekend. In 1875 viel hij ten deel aan wijlen generaal C. J. Snijders, en aan den 1en luitenant J. B. van Heutsz (eeresabel 1875), den grooten pacifiator van den Archipel. Aan deze twee namen mag aanstonds worden toegevoegd die van den eenigen, thans nog in leven zijnden oud-militair, die ridder 2e klasse (commandeur) is, Z.Exc. luitenant-generaal der infanterie K.N.I.L., H. N. A. Swart, adjudant i.b.d. van H.M. de Koningin, oud-vice-president van den Raad van Ned. Indië. Voorts als ridder 3e klasse de Minister van Staat, Z. Exc. Dr. H. Colijn, majoor tit. b.d. der infanterie K.N.I.L., wegens zijn optreden op Lombok, 18 November 1894.

In totaal zijn in de afgelopen 125 jaren toegekend:

Zevenenveertig maal het grootkruis, waarvan tienmaal aan Nederlandsche officieren en voor de rest aan buitenlandsche vorsten en buitenlandsche veldmaarschalken;

Tachtig commandeurs werden benoemd, 387 ridders 3e klasse, 5360 ridders 4e klasse. Bovendien nog drie vaandels.

De versierselen

De Militaire Willemsorde kent vier rangen: grootkruis, commandeur, ridder 3e klasse en ridder 4e klasse.

Het versiersel bestaat uit (art. 6 der wet): een witgeëmailleerd kruis, met acht gouden geparelde punten. Op de armen van het kruis de woorden: Voor Moed, Beleid en Trouw. Over het witte kruis ligt het Bourgondische kruis, bestaande uit groene laurierstokken, saamverbonden door den gouden vuurslag, op de tegenzijde vervangen door een blauw geëmailleerd medaillon, waarop, in het midden van een laurierkrans W, alles gedekt door 'n gouden koninklijke kroon, die van de 4e klasse door een zilveren. Het lint is oranje, met twee smalle donkerblauwe strepen.

Voor de Ridders beneden den rang van officier is een riddersoldij aan de orde verbonden, welke bedraagt: f 120 voor een soldaat, f 200 voor een sergeant, f 270 voor een sergeant-majoor en f 325 voor een adjudant-ouderofficier. 2).

De heer S. Bruyning, ridder der Militaire Willemsorde 4e klasse, verhaalt in dit artikel hoe hij de onderscheiding verdiende.

V.l.n.r. generaal der infanterie D. N. baron Chassé, drager van het grootkruis M. W. O., 1ste luit. J. B. van Heutz (eere-sabel 1875) later de groote pacificator van den Archipel en kapitein C. J. Snijders, later opperbevelhebber van land- en zeemacht gedurende den wereldoorlog 1914-1918.

De officieren genieten geen voorrechten.

Zij hierbij ten slotte nog vermeld, dat thans nog in leven zijn 358 ridders M.W.O.

Hoe hij de orde verdiende.

Dit artikel, gewijd aan de mooiste orde, die Nederland kent — zonder eenigen twijfel het zwaarst te verwerven! — zou niet volledig zijn, als wij niet een dier dapperen aan het woord lieten. Een dier mannen, die hun leven veil hadden voor het vaderland, behorende tot hen, die het volle recht op ons aller waardeering hebben!

„Hier op „Bronbeek” zijn in totaal nog 87 oud-Indische militairen, van wie de oudste in Februari negentig jaar geworden is, en van wie er één die M.W.O. heeft” — zoo vertelde ons de commandant van „Bronbeek”, Z.Exc. luitenant-generaal tit. der infanterie K.N.I.L., C. A. Rijnders, die zelf ridder 4e klasse is, in het bezit van den eere-sabel, vanwege zijn verrichtingen op Soemba. „Die dappere kerel is S. Bruyning!”

Alsof het een heel gewone zaak betrof, niets bijzonders, vertelt Bruyning zijn leven, zijn optreden tijdens de expeditie naar Korintje (Djambi), waar hij, zwaar-gewond, na enkele uren gevonden werd.

„Veertien jaar ben ik in Indië geweest en ik heb d'r heusch geen spijt van! 'n Mooi land, een prachtig land! Prettig dienen, meneer! Den 19den Maart 1875 werd ik in Purmerend geboren (men zou hem zijn vijftenzestig jaren nog lang niet geven!), den 15en Februari 1897 verbond ik me bij het Ned.-Ind. leger en 27 Maart 1911 werd ik als soldaat gegageerd.” 't Is alsof Bruyning 't eigenlijk niet zoo „noodig” vindt, den interviewer alles te vertellen: 't is toch immers zoo vanzelfsprekend... Maar hij wist toen niet, dat reeds op papier stond 't extract uit het stamboek:

„Gedurende de expeditie naar Korintje ingedeeld bij het 16e Bataljon Infanterie, is hij bij het gevecht bij Lolo op 19 Juni 1903 stoutmoedig op den vijand losgegaan en als eerste een zwaar versterkte en verdedigde kampong binnengegaan, waarbij hij zwaar gewond werd.

Benoemd tot ridder der M.W.O. 4e klasse bij K.B. van 14 Juli 1904, No. 40.”

„Een heel bataljon (het zestiende) was des ochtends uitgerukt,” vertelt Bruyning dan. „Vanuit alle kampongs werden we beschoten, maar we wisten d'r door te komen. Bij Lolo dreef ik met een kameraad af. We slopen door 'n laantje, 't regende kogels, en vaak lagen we plat op ons buik. Maar ja, meneer, 't parool was: vooruit, d'r doorheen! M'n maat kreeg 'n schampschot aan z'n hoofd, bleef liggen. Maar ik dacht: 't is voorwaarts! Ik kwam achteraan, en dat gaf den vijand te denken. En toen, och, meneer, 'n schot in de linkerborst! Maar de kerels vluchtten! 'k Ben gelijk gewond met kapitein de Cock van Leeuwen. Zwaar bloedverlies had ik wel, maar dr. Utermohlen, die de eerste was, die me hielp, zei, dat er geen edele deelen geraakt waren. Een paar uur heb ik zoo gelegen. Maar, zie je, meneer, na veertien dagen liep ik al weer door de kampong. Daarna ben ik naar Padang en Fort de Kok voor herstel gegaan, en later in de Bataklanden.”

Generaal Rijnders geeft hem een paar sigaren. Ik geef Bruyning 'n hand, terwijl ik hem bedank voor zijn mededeelingen. Stram militair saluut. Daaraan herkent men den Indischen soldaat, gewond aan model-dienen, dat voor hem niets bijzonders is. Het tegendeel zouden ze niet willen ken-

nen! Eén der vele dapperen, die deze zeer hooge onderscheiding draagt.

Nú zal men begrijpen, dat het „Fonds Ridderdagen” (waarvan de heer M. C. Koning, oud-directeur van de „Nederland”, oud-officier, voorzitter is), dat steun beoogt aan behoeftige ridders en hun gezinnen, reden van bestaan heeft.

Artikel 21.

Ik beloof en zweer mij als een getrouw en wakker ridder te zullen gedragen, mijn leven altoos veil te zullen hebben voor Koning en Vaderland, en door al mijn vermogen mij steeds trachten waardig te maken de onderscheiding mij door den Koning toegestaan. Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig!”

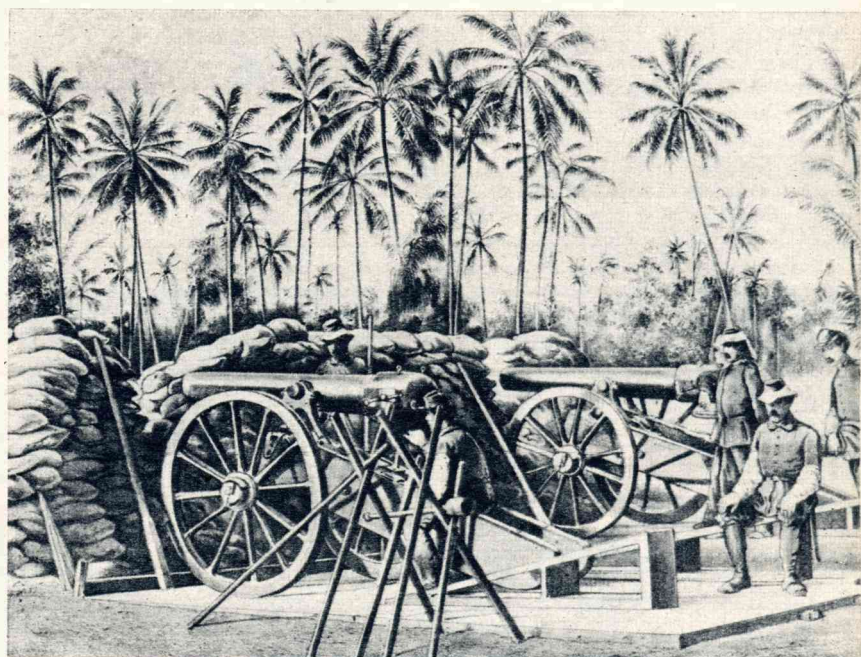
Deze ridder-eed geeft weer, wát de dragers ervan precies zijn: mannen, waarop ons volk trotsch kan en moet zijn!

Moge de aanstaande 125-jarige herdenking, zoowel hier te lande als op Java, een aangelegenheid worden, waarin heel ons volk deelt. Het Nederlandsche volk, dat in dezen tijd bedenke, dat — indien noodig — weder gerekend kan worden op daden van:

MOED, BELEID EN TROUW
Kg.

1) Wij herinneren aan het einde Februari j.l. ingediende wetsontwerp tot herziening van de Wet van 30 April 1815, waarmee o.a. beoogd wordt, aan burgers en vreemdelingen — niet-militairen — de onderscheiding te verleen.

2) Het wetsontwerp van Februari j.l. stelt voor, dat iedere ridder M.W.O. beneden den rang van officier voortaan f 300.— per jaar zal ontvangen, terwijl bij overlijden de helft van de soldij voor de weduwe is. Een aanzienlijke verbetering voor den soldaat! — Schr.

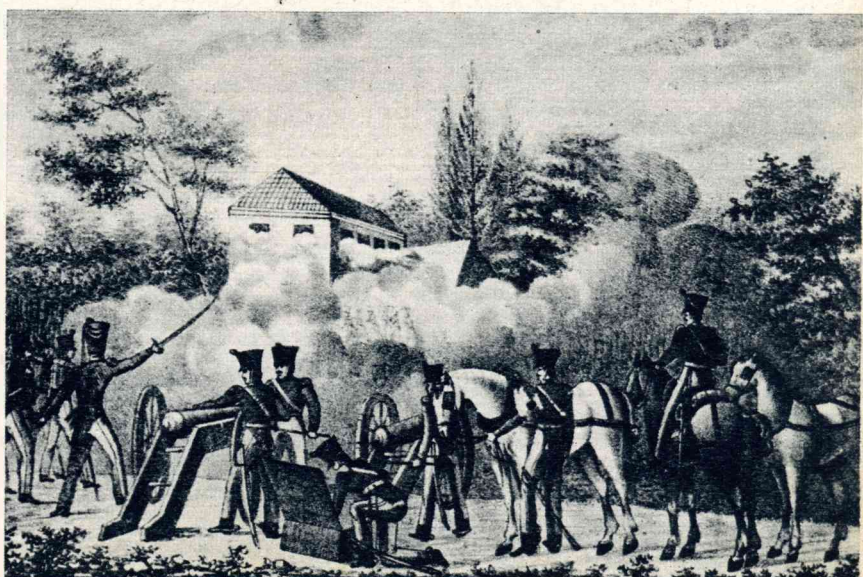

De Militaire Willemssorde is vaak toegekend naar aanleiding van het optreden in Atjeh: in een post voor de geconcentreerde linie omstreeks de jaren 1880-1890, op Atjeh.

Het springen van 's Konings kanonneerboot No. 11 op den 5en Februari 1831 voor Antwerpen onder commando van den luit. ter zee 2e kl. J. C. J. van Speyk.

Hoe de Militaire Willemssorde verdiend werd: de inbezitneming van den kapitalen Dam, waarbij het Witte Huis werd stukgeschoten, onder aanvoering van de kolonels Ledel en Boellaard van Tuyl, den 2en Augustus 1831.

Met „Elck wat Wils”
tracteert U iedereen.

De een heeft het liefst Brusselsche Kermis, een ander geniet 't meest van zoo'n croquante Javawafel of de brosse „Bij de Thee” • In Victoria „Elck wat Wils” vindt U zestien verschillende biscuits en wafels, dus keus voor iedereen. Steeds heerlijk broos en vers. Vraagt daarom „Elck wat Wils”.

27½ cent per ½ pond

Victoria

ZEG WIM! Jouw overhemd ziet er veel witter uit dan mijn schone blouse.

Maar Radion, dat is toch een beetje scherp, dacht ik.

Helemaal niet. De zuurstofwerking van Radion is zacht en toch bijzonder grondig.

En Radion maakt het boenen met de schadelijke chloor geheel overbodig. Ik heb mijn meeste linnengoed al zowat negen jaar in Radion gewassen en het ziet er nog uit als nieuw.

RADION WAST WITTER

EN SPAART UW WASGOED

VERLOREN MENSCHEN

door J. Gerhard Toonder

De zonnestralen sloegen blinkend neer in de diepe binnenplaats, kaatsten hard tegen de grijze muren en sprongen door de nauwe raampjes in de cellen, waar zij scherp door de drukkende hitte vlamden. In de cel der voorloopigen was het benauwend stil en warm.

Steven grabbelde in zijn zak maar vond niet wat hij zocht, en met een geërgerde wenkbrauwfrons herinnerde hij zich, dat ook zijn sigaretten hem afgenomen waren. Hij kon niet rooken, hij wilde niet praten, en verder was er daar niets te doen dan naar de deur te kijken en te wachten. In de stilstaande lucht van de cel dampte de vuile geur van oude kleren, alcohol, ongewassen lichamen — er werd gezocht, gemompeld, gelachen en Steven voelde de lauwe warmte door zich heentrekken. Vóór hem, op den grauw wand, petsten vlekken zonlicht; in de naar binnen striemende stralen danste stof — hij werd misselijk, zijn maag scheen te karnen en dreigde zich te ledigen...

Eindelijk, na uren scheen het hem, werd de deur geopend.

„Steven Vanhiede,” haspelde de brigadier.

„Steven van Heyde,” verbeterde hij, terwijl hij duizelig opstond.

„Kan ook,” zei de brigadier onverschillig. „En Miguel Alegre Bastane...”

„Si, si!” schreeuwde er een; een magere, schele man, kaalhoofdig en zoo geel als een citroen. „Ik ben hier en ik reken er op dat...”

„Jorge Palacio,” viel de brigadier hem in de rede.

Uit den versten hoek kwam iets aangetuimd, dat meer leek op een schimmelig skelet dan op een mensch.

„Carl Hiller.”

„Present” — een houterige, grijze kerel met bruingroene tabaksvlekken in de baardstoppels om zijn mond.

„Meekomen, alle vier,” beval de brigadier.

Hijzelf ging voorop; achter hem aan sloften in een rijtje vier voddige vogelverschrikkers, dan twee agenten.

Tegelijk werden zij bij den inspecteur binnengelaten — dat was een klein, donker mannetje, dat niet veel omslag met hen maakte.

„Jorge Palacio — wat is je middel van bestaan?”

Het skelet grijnsde, maar gaf geen antwoord.

„Niets dus,” besloot de inspecteur. „Heb je familie?”

Jorge Palacio wrong zijn knokige schouders als vragend omhoog.

„Hm — je bent 's nachts slapend aangetroffen in een plantsoen bij de haven. Is dat waar?”

Weer een schouderophalen.

„Goed. Carl Hiller, Duitscher. Middel van bestaan?”

„Ik ben zeeman,” zei de grijze in slecht Spaansch.

„Je bent van je schip gedeserteerd. Je hebt geen papieren. Is dat zoo?”

„Ik probeer eerlijk mijn brood te verdienen...”

„Volgende — Miguel Bastane.”

„Don Miguel Alegre Bastane y Vivanco, senior,” verbeterde de gele. „En

ik wensch hierbij protest aan te teekenen tegen de behandeling die...”

„Spanjaard?”

„Si, senior, Castiliaan. En ik ben een cavallero, senior, ik...”

„Geen papieren. Betrapt in een speelhol. Geen vaste woonplaats. Is dat zoo?”

„Mijn noodlot, senior, voerde mij langs vreemde wegen, en...”

„Steven van Heyde, Hollander. Middel van bestaan?”

„Niets,” zei Steven kort.

„Het Hollandsche consulaat zegt je niet te kennen.”

„Ik ben al jaren in het buitenland zonder me bij een consulaat te melden.” legde Steven uit; „zoo ben ik mijn nationaliteit kwijtgeraakt...”

„Familie in Holland, vrienden?”

„Neen.”

„Slapend in een plantsoen aangetroffen. Ja?”

„Ja.”

„Hm.” De inspecteur leunde achterover en raffelde, zonder hen aan te zien: „Geen van vieren strafbare delicten. Uitwijzing onmogelijk. Worden ontslagen van rechtsvervolging...”

„Maar natuúrlijk!” jubelde de gele don Miguel. „Ik wist wel...”

„Worden evenwel, om de hoofdstad van bedelaars te ontlasten, met tweehonderd anderen op transport gesteld naar het binnenland. De trein vertrekt vanavond.”

Er viel even een stilte — toen mummelde Jorge Palacio, het skelet, bijna onhoorbaar: „Krijg... ik... eten... dien tijd?”

De Duitscher bulde iets, een loeiend geluid dat het midden hield tusschen een uitroep van schrik en een vloek, en Don Miguel barstte los:

„Senor — dat dóé ik niet. Ik laat me niet op transport stellen! Ik ben geen koe, senior, ik ben een cavallero! Het binnenland — het is bespottelijk, het is om te lachen, om je dood te lachen en dan begraven te worden! Neen, senior, neen neen en nog eens neen! Een Bastane is geen bedelaar! Een Vivanco is geen bedelaar! Ik teeken protest aan, senior, ik zal u zeggen...”

De brigadier rukte hem ruw aan zijn arm om hem mee naar buiten te nemen — don Miguel kromp in elkaar en ging zachter voort:

„Maar dit is onmogelijk, geëerde commissaris! Ik ben een eerlijk mensch, ik smeek u...”

„Opschieten,” snauwde de inspecteur.

„Zeg jij dan iets...” vroeg don Miguel bijna huilend aan Steven. „Zeg dan iets — jij ziet er ten minste fatsoenlijk uit...”

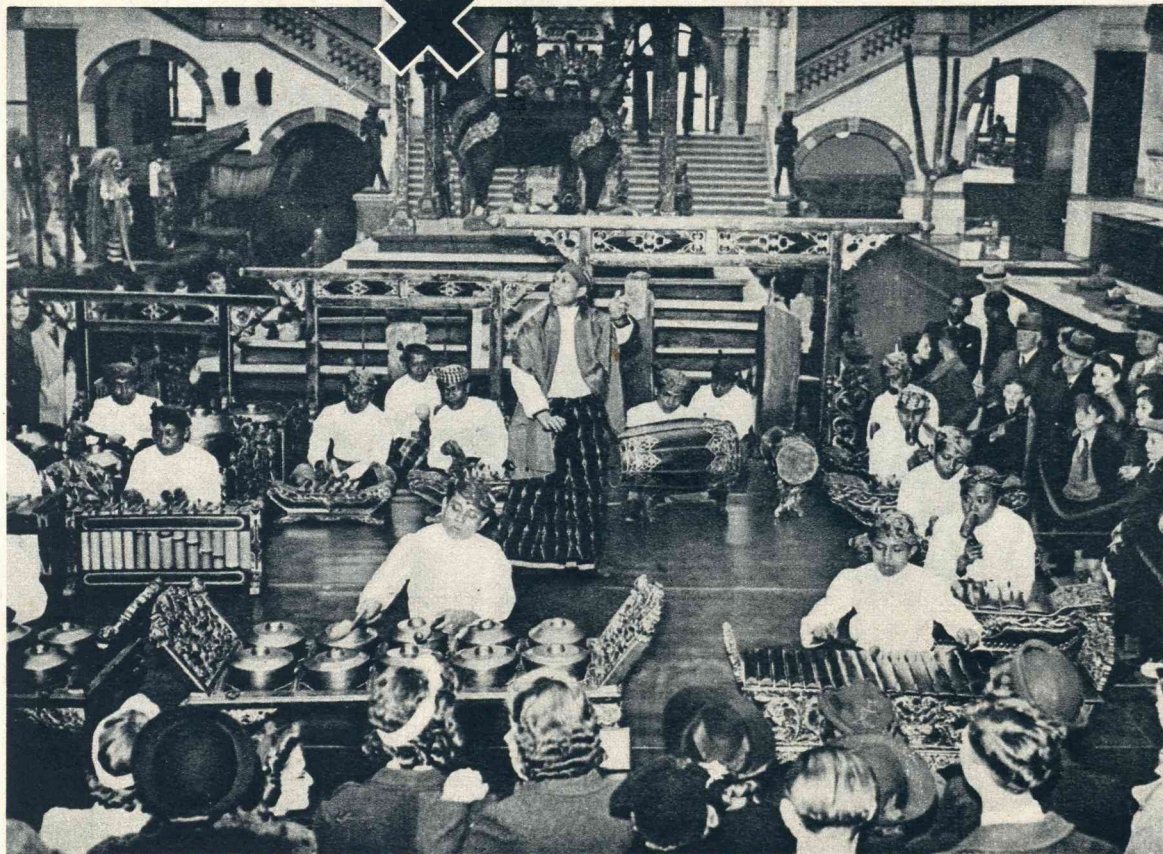
Maar Steven haalde zijn schouders op. „Waarom zouden wij niét gaan,” mompelde hij. „Het kan in het binnenland niet erger zijn dan hier, en de stadslucht verveelt me.”

Hij ging gewillig mee naar den wachtenden cel-wagen — achter hem aan kwamen de anderen: de tierende Duitser, het grijnzende skelet en de jammerende don Miguel Alegre...

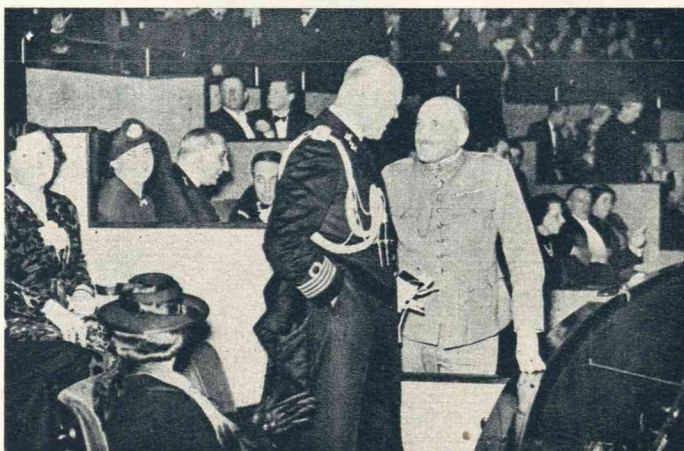
Vervolg op blz. 12

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

Door Inlandsche schermmeesters werd Zondagmiddag in het Koloniale Instituut te Amsterdam een demonstratie gegeven van een inlandsch spiegelgevecht, „Mamantje” geheeten. Een aardige opname van deze gebeurtenis, waarbij de typische muziek op de vreemde instrumenten niet ontbrak

In het City-theater had vorige week onder groote belangstelling van burgerlijke en militaire autoriteiten de première plaats van de film „Ergens in Nederland”. — De eerste opvoering werd o.a. bijgewoond door kapitein ter zee N. A. Rost van Tonningen (links) en generaal H. van Ermel Scherer.

Door de overbrugging van het Vondelpark, waaraan momenteel hard gewerkt wordt, moeten eenige woningen verdwijnen, om een behoorlijke verbinding van de Van Baerlestraat naar de Eerste Constanijn Huygenstraat to' stand te brengen. — Enkele huizen, welke tusschen Roemer Visscherstraat en Vondelstraat gelegen zijn, vallen onder sloopershanden.

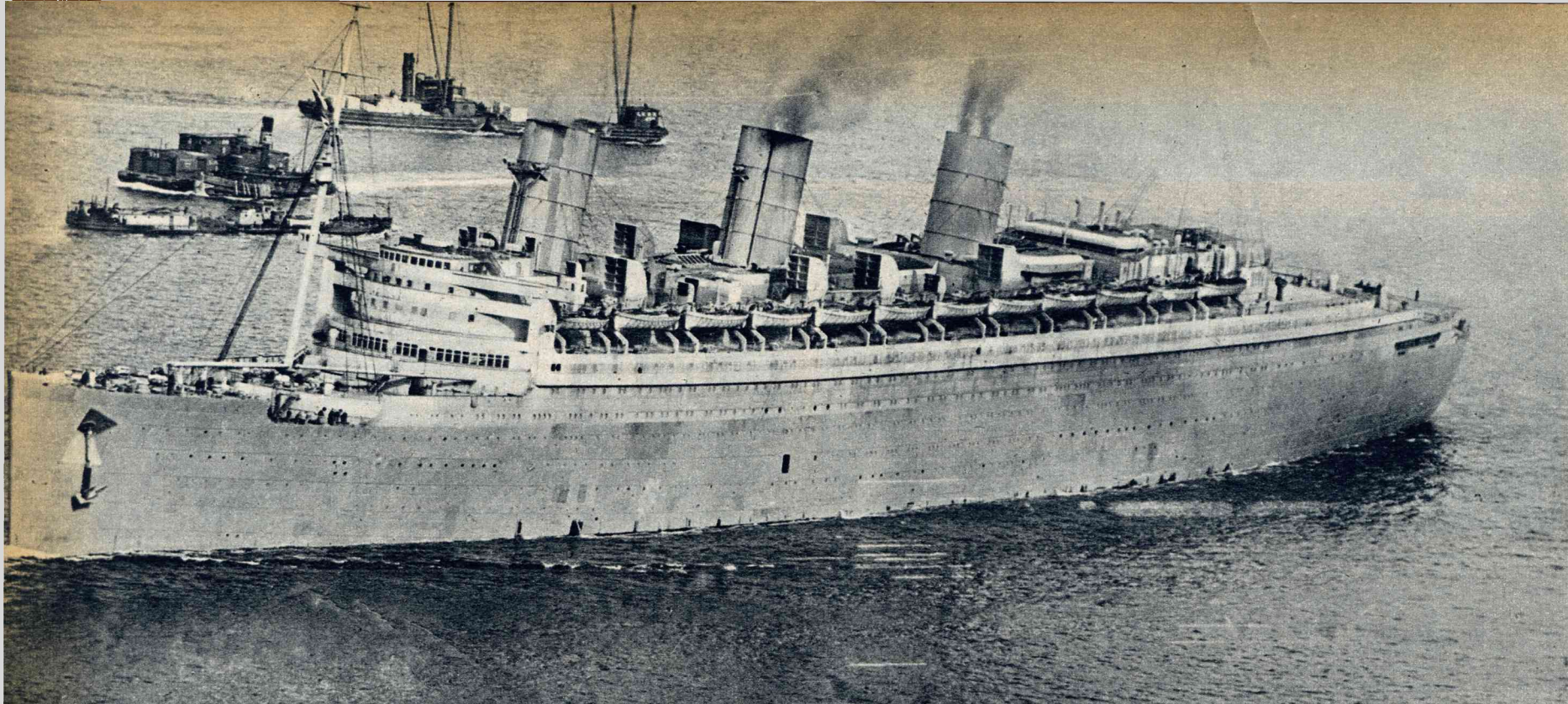

Op 23 April hoopt het echtpaar J. de Matter-Balet te Amsterdam zijn 50-jarig huwelijksfeest te vieren.

IN EN OM DE HOOFDSTAD

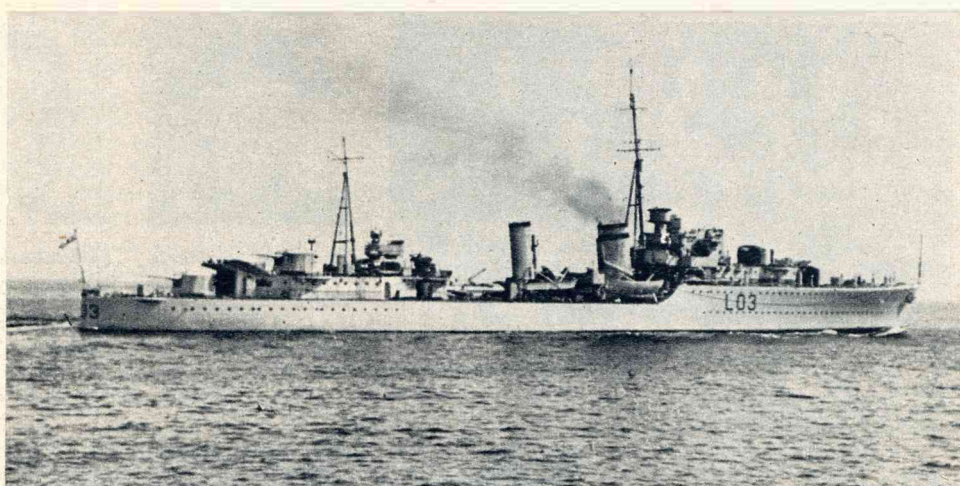
Zaterdagmiddag vonden in de hoofdstad groote luchtbeschermingsoefeningen plaats, welke door den burgemeester, dr. W. de Vlucht, werden bijgewoond. Terstond na het klinken van het alarm-signaal begaven de brandweerlieden zich naar hun posten.

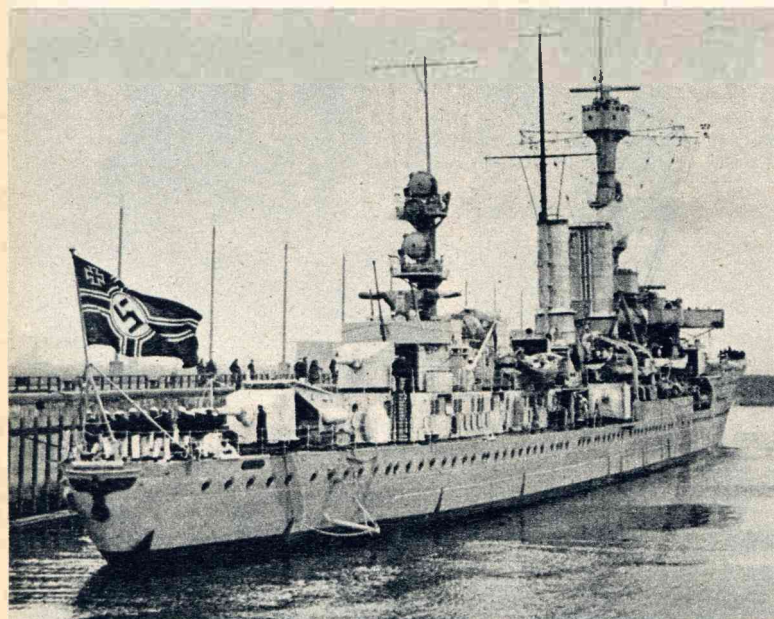

De Queen Mary, het enorme Britse passagiersschip van 81.235 ton, verliet onlangs na de Mauretania de haven van New York met „onbekende bestemming”.

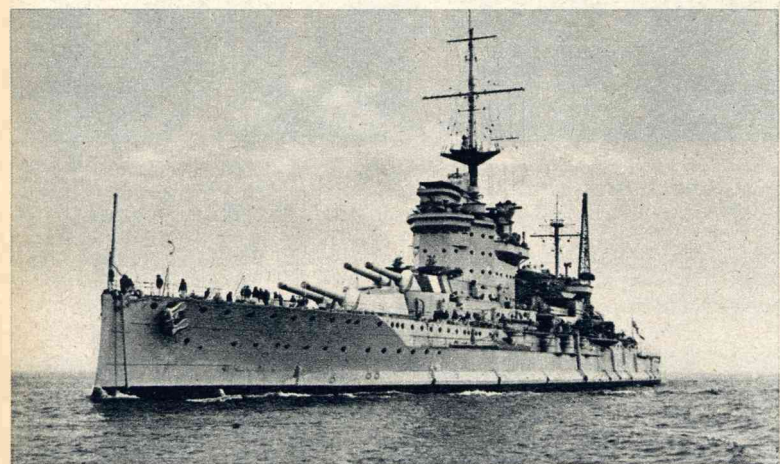
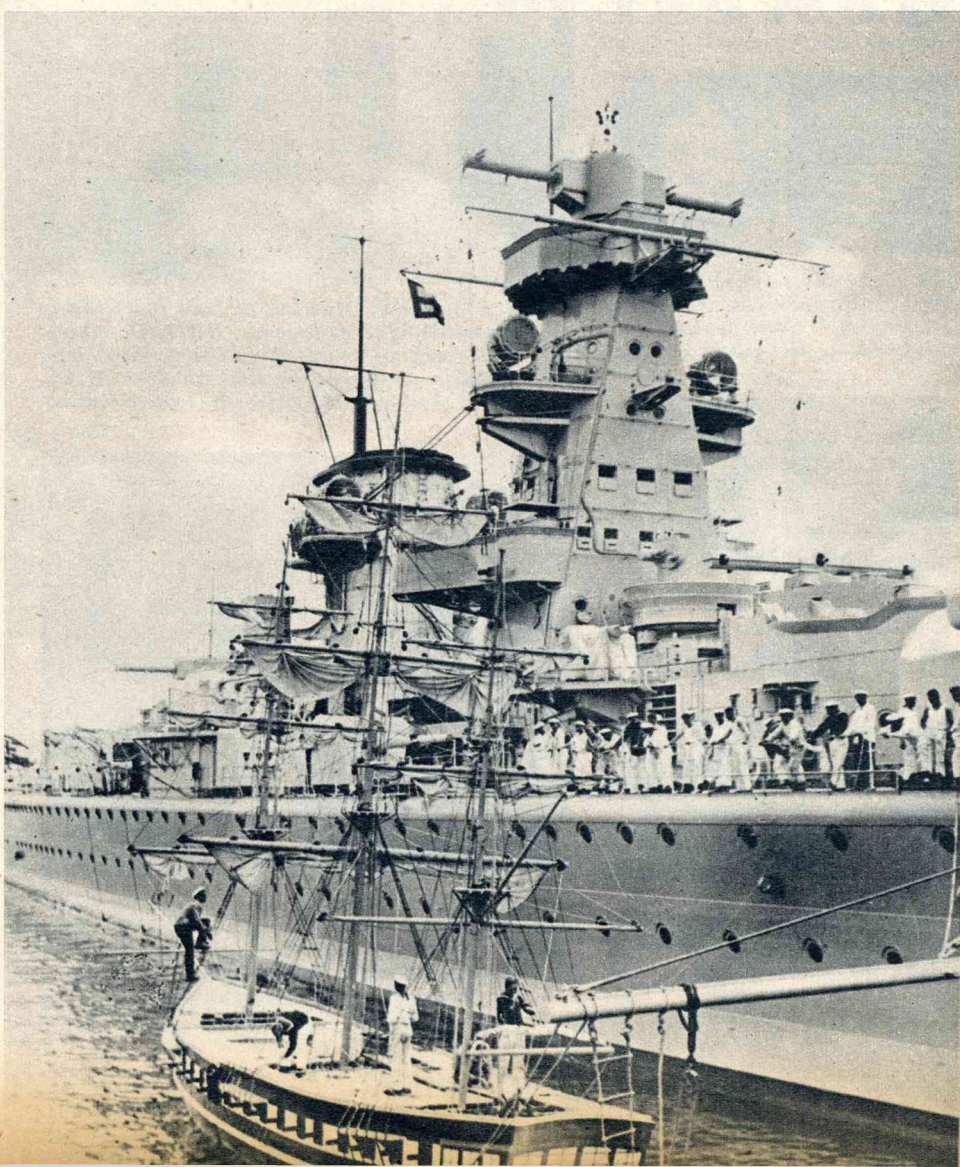
DE OORLOG TER ZEE

De Britse torpedobootjager Cossack, bekend door zijn aanval op de Altmark, deed mee aan het gevecht bij Narvik, werd volgens de Duitsers zwaar beschadigd en liep aan den grond.

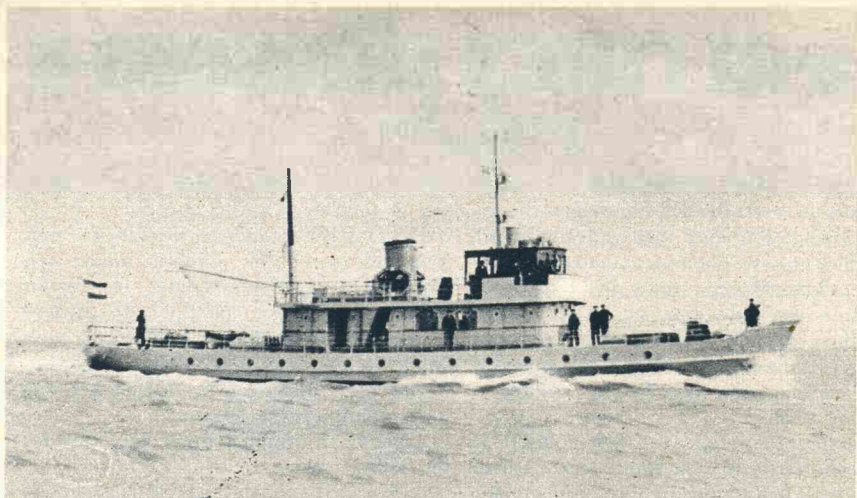

Naar de Noren melden, zou de Deutsche kruiser Emden onlangs gezonken zijn in de Oslo-fjord.

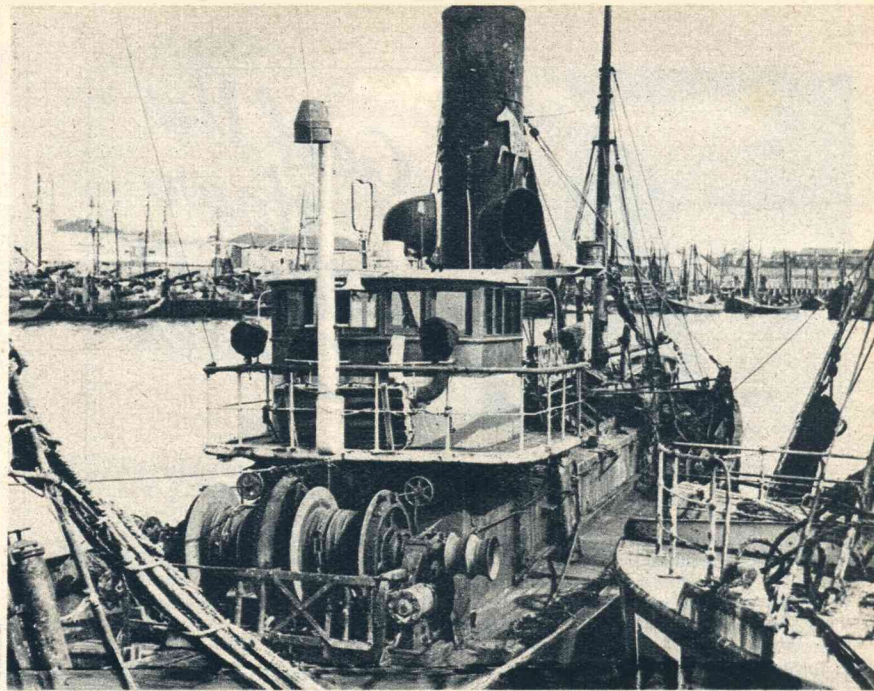

Het Britse slagschip Warspite nam een werkzaam aandeel in het gevecht bij Narvik, waarbij volgens de Engelsen zeven Deutsche torpedobootjagers vernietigd werden.

Het Deutsche vestzakslagschip Admiral Scheer werd volgens de Britten door de duikboot Spearfish aangevallen en door meer dan één torpedo getroffen.

Met het nieuwste marine-communicatievaartuig, dat gebouwd werd op de Rijkse Marine Werf te Willemsoord, Den Helder, werd dezer dagen een geslaagde proefvaart gemaakt. — Een opname van het schip in zijn element.

Vorige week werd wederom een visschersvaartuig op de Noordzee door buitenlandse bommenwerpers met machinegeweervuur bestookt. De treiler „Adelante”, die het dezen keer ontgelden moest, keerde behouden in de haven van IJmuiden terug.

Tusschen Haarlem en Alkmaar staan de eerste bollenvelden reeds in vollen bloei. — Een fraaie opname van een veld narcissen in de omgeving van Alkmaar.

Uit de Provincie

Het afzetgebied van de producten der Aalsmeersche kweekers wordt, nu de vliegdiensden op Noorwegen en Denemarken zijn stilgelegd, steeds kleiner. Het gevolg hiervan is, dat dagelijks duizenden seringen den minimum-prijs op de veiling niet kunnen opbrengen. De prachtige bloemen moeten daarom vernietigd worden en kunnen nog slechts dienst doen ter versteviging van de slootkanten, die door den strengen winter geleden hebben.

MEDEDEELING

Met ingang van 20 April a.s. zullen onze kantoren aan den N.Z. Voorburgwal 262 verplaatst worden naar Singel 263. Wij verzoeken onze abonné's correspondentie, adreswijzigingen e.d. vanaf dien datum aan bovengenoemd adres te willen richten. Onze telefoonnummers 33170 en 35122 blijven onveranderd.

Zondagmorgen is boven het zuidelijk gedeelte van Zandvoort een aantal 4.7 cm granaten ontploft, welke aan enkele woningen ernstige schade hebben aangericht. Een der projectielen sloeg tegen het kozijn van een woning aan de Brederodestraat. Een opname van de getroffen slaapkamer, die enkele minuten voor de ontploffing door den bewoner verlaten werd.

*Geef Uw
Haar
Glans en
Luister*

Kemt de nieuwe Haarglans, vervangt de glanssubstanties der haarklieren, die het haar glans en schoonheid geven.

Hoe komt het haar aan zijn glans? Door de glanssubstanties, die de natuur door de haarklieren aan het haar geeft en die elk haar met een dunne laag bedekken. Maar de eischen van het moderne kapsel — permanent, heete luchtdroging, enz. — berooven de haarklieren van deze vitale stoffen en het haar wordt dof en levenloos.

Kemt, de nieuwe Haarglans, bestaat uit

dezelfde substanties als die, welke door de haarklieren aan het haar glans en schoonheid geven en telkens wanneer U het haar met Kemt bespuit, krijgt het in een oogwenk natuurlijke, diepen, zijdeachtigen glans.

Kemt is aangenaam en discreet geperfeumeerd. Het plakt en vet niet, is ideaal voor het golfleggen en heeft geen der nadeelen van brillantines.

Verstuif Kemt Haarglans op Uw haar. Het zal in een minuut de dofheid ervan veranderen in natuurlijke, diepen, zijdeachtigen glans.

R-1603-L

**Microphotos
leveren het bewijs:**

LINKS: Vergroot gedeelte van een hoofdhaar vóór het bespuiten met Kemt. Het is ruw en stug en mist elken glans.

RECHTS: Hetzelfde haar met Kemt bestoven. Het is soepel en heeft een fraaien, diepen glans gekregen.

Er zijn 4 tinten Kemt:

Blond: Voor blond haar
Bruin: Voor bruin haar
Donker: Voor donker haar
Zilver: Voor grijs en wit haar

75 CTS.
met
Atomiseur

Deze speciale atomiseur verstuift Kemt Haarglans zoo fijn, dat elk haar met een nistert dunne, gelijkmatige laag wordt bedekt, zonder dat Kemt met de handen in aanraking komt.

In alle goede zaken.

**Kemt
Haarglans**

komt de Natuur te hulp, geeft dof haar zijdeachtigen glans.

VERLOREN MENSCHEN

Vervolg van bladz. 8

Op het station werden zij in een leegen veewagen gestopt. Er lag nog stroo op den grond, gemengd met andere dingen, die het laatste koeientransport er hadden achtergelaten: door de luchtkieren vlamde weer de zon, en in de droge, stoffige hitte die er heerschte begon Jorge Palacio schokkend te hoesten. Hij viel neer op den grond zonder te kijken waar.

In de open deur zat een soldaat te rooken. Hij had een klein snorretje en een smal, bruin gezicht; met zijn smetloze blauwe uniform zag hij eruit als een filmheld.

„Roep den stationschef eens, vriendje,” sprak don Miguel hem uit de hoogte toe.

„Houd je kop dicht,” waarschuwde de soldaat.

„Ik neem geen genoegen met dit voermiddel,” ging de gele voort. „Ik raad je aan om den chef te roepen — anders zal ik me over je beklagen.”

„Ga je gang,” zei de man schouderophalend. „Op jouw beklag zal toch niemand acht slaan.”

De Duitscher lachte hinnikend.

„Waarom lach jij?” vroeg de soldaat.

„O — niets,” zei de grauwe verschrikt.

„Maar — heb je soms een sigaret?”

„Kun je het betalen?”

„Nee.”

„Dan niet.”

Het bleef even stil. Jorge Palacio hoestte, de anderen probeerden, langs den soldaat heen, naar buiten te kijken en iets te zien te krijgen van het station.

„Waar wachten wij op?” vroeg Steven.

„Op de anderen,” zei de soldaat. „Er zitten er nog maar honderdvijftig in den trein.”

„Ik wil eten,” rochelde Palacio.

De anderen kwamen, de laatste groep; meest kromme gestalten, mager of vormloos, met ongeknipte, grauwe haren, in voddige lompen gekleed. Een stuk of tien werden nog in hun wagon bijgeladen — zij zeiden niets, hurkten met stompe gezichten neer, en keken alleen nog op, toen er een soldaat langs kwam die brood, water en wijn uitdeelde.

„In dien hoek, jullie vieren,” commandeerde de bewaker, „plaats maken.”

Zoo kwamen zij toch weer terecht naast Palacio, die nu vraatzuchtig aan zijn brood rukte.

„Ik ga niet naast hem zitten,” protesteerde Miguel, „hij is smerig, hij is ongewassen en ik ben een cavallero; mijn familie bewoonde sinds onheuglijke tijden de hoogvlakte van Castilië, en ik, don...”

„Je verveelt me,” zei de soldaat dreigend. „Neem een voorbeeld aan de anderen, die zeggen ook niets.”

Don Miguel zweeg, en toen de trein zich eindelijk langzaam en schokkend in beweging zette, kon hij ook het staan niet langer volhouden, en hij moest wel pal naast Palacio gaan zitten.

Steven probeerde iets van het brood te eten, maar het was hard en het smaakte alsof het uit rottend koren was gemaakt — hij gaf het aan Palacio, die het zonder een woord te zeggen naar binnen schrokte. Het water was lauwwarm en er dreeven zachte brokjes in, maar dat lustte don Miguel nog wel — alleen de wijn was te drinken.

„En heb je niks voor mij?” grauwe Hiller kwaad.

Steven zocht zwijgend in zijn zakken en haalde er het laatste voorwerp van eenige waarde uit: een sigaren-aansteker.

„Probeer dat bij dien vent voor wat

sigaretten te ruilen,” zei hij, „en geef mij er ook een van.”

De Duitscher onderhandelde wel een kwartier met den soldaat, maar ten slotte kwam hij met vier sigaretten terug. Hij moest tusschen de andere bedelaars doorkruipen om hun hoek weer te bereiken; de wagon bonkte dreunend over wissels en rails en het was onmogelijk om te staan.

„Neem er allemaal maar een,” bromde Hiller.

„Ik dacht wel dat jij van het goede soort was, amigo,” prees don Miguel.

„Ja... ja... sigaret...” hijgde Jorge Palacio.

Toen tuurden zij zwijgend naar buiten, waar de laatste heete zonnestralen op een grijze huizenmassa stierven. Ook in de andere hoeken van den wagon was het stil — daar zaten de zwervers als vormelloze klonten ineengedoken, en alleen een groote neger zong iets voor zich heen. Palacio snurkte. Hiller sliep in.

„Passt,” begon don Miguel zacht, „amigo, wij moeten ontsnappen...”

Steven haalde zijn schouders op.

„Waar, hoe?” vroeg hij.

De trein reed nu met steeds grootere snelheid langs de laatste uitlopers van de stad; een villawijk met marmer, met palmen en bloeiende tuinen — dan een onverlichte krottenbuurt van uit benzineblikken en vermolmd hout gebouwde huizen. Daarna was er niets meer te zien; leeg, verlaten grasland, een dorpje hier en daar — de golvende pampa, waarboven snel de nacht opdrong....

„Amigo,” zei Don Miguel, „geloof mij; wij moeten ontsnappen, het geeft niet hóe en wáár. Weet jij, waar deze trein ons heen zal brengen?”

„Wat geeft het?” vroeg Steven zacht.

„Daar in de stad had het leven geen waarde voor menschen als wij — ik hoop... ik zou willen...”

„Wel, señor Steven?”

„Dat er een ongeluk gebeurt, dat wij allemaal de rivier inrijden of zoo...”

„Foei, foei,” zei don Miguel bestrafvend. „Luister, jongeman; je ziet er fatsoenlijk uit, je bent geen echte zwerver, en je hebt nog een lang leven voor je. Waarom zou je dat kwijt willen raken in een rivier, amigo, waarom nu juist in een rivier, waar het nat en benauwd zal zijn? En waarom zou je het willen slijten in de mijnen...”

„In de mijnen?”

„Ja, waar anders? Wij worden aan het einde van de spoorlijn netjes neergezet, vrij als vogeltjes in de lucht — maar dan zal er tusschen ons en de kust een woestijn van vele honderden kilometers liggen, waar je niet dóór kunt wandelen, en je kunt daar in die buurt alleen aan den kost komen door te gaan werken in de mijnen...”

„Goed — dan maar in de mijnen,” zuchtte Steven onverschillig.

„Ze zeggen, dat er nog nooit een uit terug is gekomen...”

„Waarom zou je terug willen komen?”

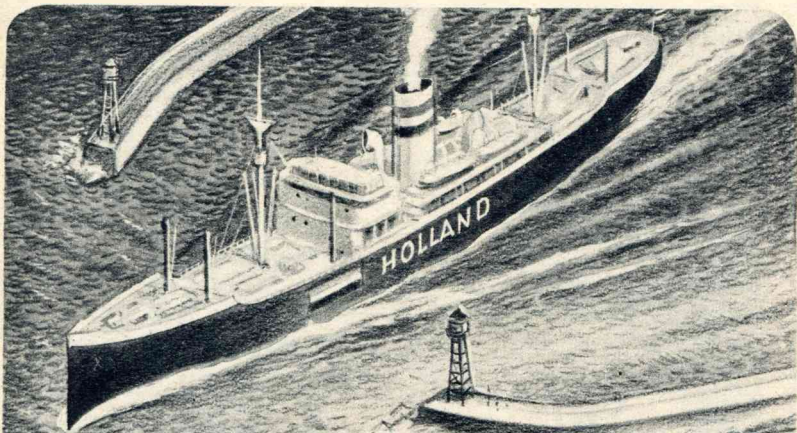
„Omdat het leven lang en vol verrassingen is. We moeten ontsnappen, amigo.”

Er was een tijd stilte. Steven voelde de rails onder zich door hotsen — het ging verder en verder het land in, weg van de stad, die hij haatte, maar ook weg van de laatste kans op verlossing...

Hij haalde weer zijn schouders op.

„Ik zou niet weten hoe,” zei hij. „Ze zullen ons wel blijven bewaken...”

Palacio richtte zich naast hem op, grijnzend.

**En tòch
blijven we varen....**

De Oud-Hollandsche traditie brengt 't mee! Maar... om in den zenuwen-oorlog met succes stand te houden, zijn een krachtig gestel en geestelijk evenwicht noodzakelijk! Wij zijn geen volk, dat aan wondermiddelen gelooft, maar als wij U zeggen, dat Ovomaltine U uitmuntend helpt lichaam en geest fit te houden in deze tijden, dan steunt die uitspraak op de ervaring! Ovomaltine geeft spoedig weer dat gevoel van door en door gezond zijn, dat gepaard gaat met geestelijk evenwicht en volkomen beheersching. Nu meer dan ooit: Ovomaltine!

Laat Ovo U geven,
Gezondheid, nieuw leven!

OVOMALTINE
meer
levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 65 cent af

„Er... uit... springen,” stelde hij toonloos voor.

„Je nek breken,” knikte don Miguel bemoeiend.

Palacio schraapte zijn keel en ging schor voort: „Heb het... al eerder gedaan...; vannacht, na een paar uur... minder snelheid. Daar... is een heuvel... en een bocht. Daar... kan het...”

„Doen — amigo — zullen we dat doen?” vroeg don Miguel bijna juichend.

„Goed dan,” knikte Steven.

„Jij, Palacio, jij moet ons waar-schuwen. Je bent een vriend, een waar vriend, een edel mensch; te weinigen zijn er als jij, Palacio. En wij zullen den goeden Hiller wekken, want hij mag eerst dien soldaat neerslaan — en dan...”

„Stil daar!” snauwde de bewaker.

„Waar praten jullie over?”

„Over de schoonheid van den nacht en de sterren, senior.”

„Houd je wat koest.”

De trein daverde verder naar het westen. In den wagon bungelde 'n petroleumlamp, en buiten was niets meer te zien dan een zwarte leegte. De meesten waren nu in slaap gevallen, snurkend, sommigen hardop droomend. Er hing een afschuwelijke lucht, waar zich het droge strooistof nog in mengde — en weer voelde Steven de weeë misselijkheid, die even door den wijn verdreven was, opkomen; het was hem of zijn keel, zijn borst, zijn heele lichaam door reuzenhanden gegrepen en ineengedrukt werden.

„Ik zie zweet op je voorhoofd, senior Steven,” fluisterde don Miguel.

„Ik houd het niet uit, ik kan het niet verdragen, ik... ik...”

Miguel knikte. „Ik wist het wel, jongeman, ik zag het wel; je wilt onverschillig lijken, maar je zult me dankbaar zijn dat ik je help ontsnappen...”

Er verstreek een uur, nog een uur — Steven leunde tegen den vuilen houten wand naast den slapenden Hiller en voelde hoe iedere bonk van de wielen door zijn uitgeputte lichaam dreunde. Zoo scheen het een martelende eeuwigheid te duren, tot eindelijk de wielen langzamer begonnen te ratelen en er iets tusschen de wagens ging knarsen.

„Hier — hier” — mompelde Palacio. „Straks in de bocht... meteen er uit...”

Miguel stootte Hiller aan en fluisterde hem iets toe. De Duitscher gromde, geeuwde, en stond onverschillig op.

„Wat is er?” snauwde de soldaat.

„Ik wilde nog wat sigaretten,” brabbelde Hiller, terwijl hij, tusschen de slapende lijven door, naar hem toe kroop. „Ik heb hier nog iets...”

Steeds langzamer ging nu de trein — Palacio begon al, voorzichtig, in de richting van de deur te schuiven; Steven en don Miguel volgden langzaam.

„Het is niet veel bijzonders,” teemde Hiller, „maar twee sigaretten kun je er wel voor geven...”

„Wat is het dan?”

Als antwoord strekte Hiller zijn vuist naar voren. De soldaat boog zich voorover om te zien wat hij tusschen zijn vingers hield, en in dat moment sloeg Hiller's andere hand hem met volle kracht in den nek. De man zonk zonder een kík te geven voorover op zijn knieën en bleef stil tusschen de slapers liggen.

„Goed zoo!” juichte don Miguel.

„Bravo, bravo!”

Intusschen stond Palacio wankelend op in de deuropening. Zijn schaarsche grauwe haren fladderden in den nachtwind en over zijn dor gezicht gleed weer een grijns — toen stak hij zijn eene been vooruit en liet zich, zonder iets te zeggen,

naar buiten in de duisternis vallen. Hiller volgde hem onmiddellijk, maar hij deed het wat handiger en zocht eerst de treeplank: het gaf een duidelijk hoorbaren smak toen hij, daar in het ondoordringbare donker, den grond raakte.

Ook don Miguel ging op de treeplank staan — hij stak zijn eene been uit, aarzelde, en trok het weer terug.

„Hij... hij rijdt weer harder,” zei hij schor. „Het kan niet meer...”

Steven wierp nog een blik achter zich, op de kleerenbundels, de misvormde lichamen, de grauwe gezichten, vaak in den slaap vertrokken tot een star grijnzend masker — toen steeg als een woede de zekerheid in hem op, dat hij hier niet wilde blijven, dat hij wég wilde — en hij gaf den angstig trillenden don Miguel een ruwen zet, die hem zijn houvast deed verliezen. De Spanjaard gilte en tuimelde slap van de treeplank af — Steven volgde hem, zonder te kijken, zonder te denken, en stortte zich in het wilde weg naar buiten. In een flits zag hij, ver naar voren, de vlammenblazende locomotief, de donkere silhouet van de lange rij veewagens — toen suisde de grond op hem toe, een klap — een schok — en alles werd donker...

Palacio was plat op zijn gezicht gevallen en had twee van zijn vier tanden verloren; zijn neus bloedde nog uren later, en ook was zijn lip opengescheurd. Steven, die 'n half uur bewusteloos was blijven liggen, had een groote buil op zijn hoofd, maar de beide anderen waren er merkwaardig goed afgekomen. Toen zij elkaar door roepen in het donker terug hadden gevonden, bleven zij eerst stil tegen de helling van den spoordijk liggen om op het aanbreken van den dag te wachten. Zoo sloepen zij de een na den ander in, zelfs Steven.

Zij werden door de hitte gewekt.

Het moest toen al laat in den ochtend zijn; de zon stond hoog in den hemel en er was geen dauw meer te bespeuren. Vóór hen strekte zich, zoover zij konden zien, golvend pampa-land uit; gelig, verbrand gras, met hier en daar wat armzalig struikgewas en een enkelen boom, wiens lente-groen nu al begon te verdorren.

„Wat nu?” vroeg Hiller.

„Langs de spoorbaan lopen,” meende Miguel. „terug.”

„Vijf dagen... als je steeds... loopt...” murmelde Palacio.

„Komen we langs een dorp?”

„Morgen.”

„Daar stelen we dan wel iets,” zei Hiller.

Toen begonnen zij hun marsch over de dwarsliggers; Miguel voorop, dan de Duitscher, daarna Steven, en achteraan wankelde Palacio.

De zon brandde. Hun magen waren leeg, hun lichamen ziek van vermoeidheid. De spoorlijn liep recht, kaarsrecht door, tot aan den horizon: de dwarsliggers strekten zich onafzienbaar en regelmatig voor hen uit en dwongen hen tot vermoeiende, korte pasjes. Maar naast de rails, waar de bodem stoffig en los en oneffen was, was het lopen nog moeilijker. Het landschap bleef hetzelfde; ook na een uur en twee uur zagen zij nog niets anders dan gladde lage heuvels, geel gras, struiken, een enkelen boom.

„Ik kan niet meer,” zuchtte Miguel soms.

„Ik ben in den oorlog geweest,” zei Hiller.

„Wat zou dat?”

„Dat is niets bijzonders.”

Zij rustten een beetje in de schaduw van een struik en strompelden weer verder — praten deden zij niet meer. De

Vervolg op bladz. 18

Eindelijk gevonden! HET MIDDEL VOOR 'N IDEALE TEINT.

● Het is na toepassing hiervan niet noodig poeder te gebruiken, zooals dit bij gewone crème het geval is. Het voorkomt ook het uitdrogen van de huid, de algemeene oorzaak van rimpels.

● Het maakt de huid volmaakt mat en donzig en de 6 met zorg gekozen tinten verleen het gelaat een bekoorlijke teint.

● Na toepassing zult U verrukt zijn over het verkregen resultaat.

Zend ons 25 cts. aan postzegels en U ontvangt een etui met 3 tuben van de 3 voornaamste kleuren.

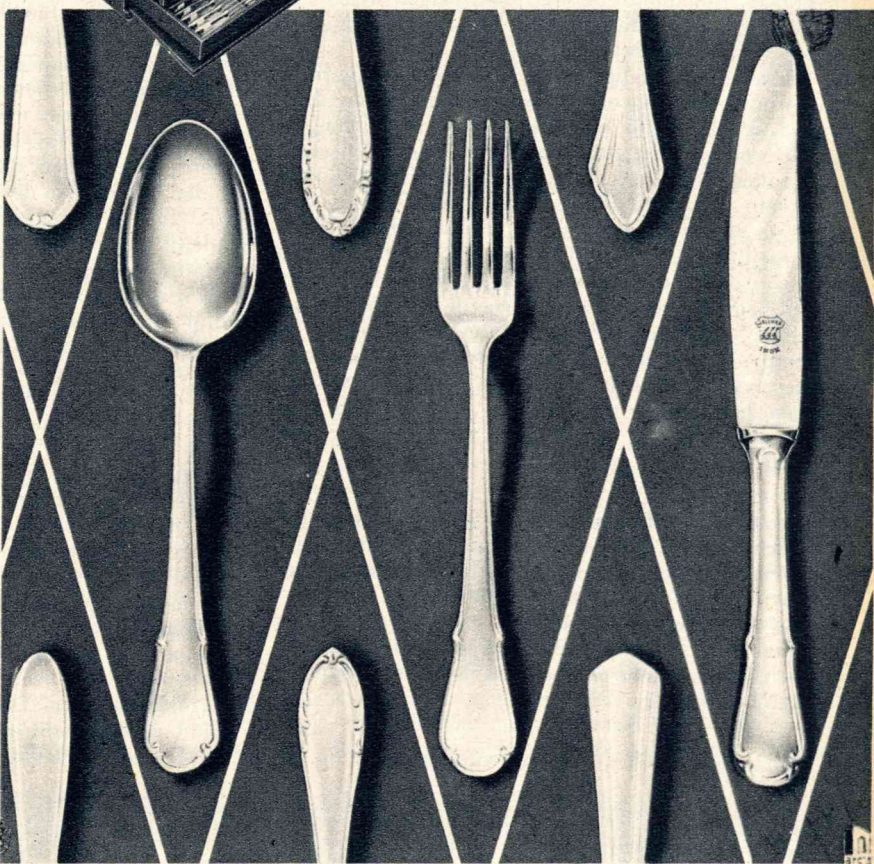
VELOUTÉ
DIXOR

6 Modelkleuren: blanche, naturelle, ivoire, ocre, pêche, soleil-doré.

Imp. v. Ned.: N.V. v. d. Laaken's Handel Mij., A'dam, Leidschekade 98, Tel. 36372

*Alle verschillend,
alle gelijk!*

In Wellner Wello tafelgerei bestaan talrijke mooie modellen. Maar hierin zijn alle modellen gelijk: ze zijn van een onverslijtbaar-hard materiaal, dat dóór en dóór vlek-vrij is. Volkomen bestand tegen alle zuren en zouten. Zonder onderhoud altijd prachtig glanzend en smetteloos blank! Vraagt in de goede zaken de gunstige Wellner Wello-prijzen.

Wellner Wello

WELLNER-ZILVER FABRIEKEN N.V. — AMSTERDAM

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 8 April tot 14 April 1940

Maandag 8 April

De geallieerden hebben in den afgelopen nacht drie mijnevelden in de Noorsche territoriale wateren gelegd, twee in het gebied tusschen Bergen en Drontheim, één bij de Lofoden.

Vanochtend om 6 uur hebben de Britsche en Fransche gezanten te Oslo een bezoek gebracht aan het Noorsche ministerie van Buitenlandsche Zaken en daar een nota overhandigd, waarin de redenen van deze actie worden gegeven. Hierin wordt o.a. gezegd:

Hoewel de Deutsche regeering bij herhaling Noorsche schepen torpedeert en de opvarenden doodt, gaat de Deutsche regeering voort van de Noorsche regeering het meest volkomen gebruik van de Noorsche territoriale wateren te vragen voor zijn eigen handel en de Noorsche regeering acht zich zelfs genoopt in de Noordzee-wateren aan Deutsche schepen gewapend geleide te verstrekken, hoewel zij op hooge zee niet overgaat tot doeltreffende maatregelen tegen de Deutsche brutaliteit, waarvan haar eigen schepen het slachtoffer werden.

Welke ook de huidige politiek is, welke de Noorsche regeering onder inwerking van dreigingen en druk van Deutsche zijde verplicht wordt te volgen, de geallieerde regeeringen kunnen niet langer een staat van zaken toestaan, dank zij welke Duitschland bronnen verkrijgt, welke van vitaal belang zijn voor de oorlogvoering en zich van Noorsche zijde van faciliteiten verzekert, welke de geallieerden in een gevaarlijk nadeeligen toestand plaatsen.

De Noorsche regeering publiceerde een verklaring, waarin Noorwegen ernstig protesteerde tegen de schending van zijn neutraliteit door de geallieerden. In het parlement, dat in spoedzitting bijeen was gekomen, hield Kohlt, de Noorsche minister van Buitenlandsche Zaken, een rede, waarin hij de nota besprak; hij zei o.a.:

Ik zal niet veel zeggen over de denkbeelden en gedachten, welke aan die nota ten grondslag liggen. Men heeft deze schending gepleegd alleen omdat men de macht had, dit te doen.

De westersche mogendheden brengen den oorlog naar Noorsch grondgebied over, omdat zij denken, dat zij door zoo te doen den oorlog gemakkelijker kunnen winnen.

Intusschen werd de export van ijzererts uit de

Noorsche haven Narvik (en daar ging het bij de geallieerden om) vanmiddag stopgezet.

Eenige sensationele berichten doen echter vandaag de ronde, waarop echter slechts half acht geslagen wordt, omdat men geheel onder den indruk is van de schending der Noorsche territoriale wateren. Deze berichten luiden als volgt:

DUITSCH E OORLOGSSCHEPEN STOOMEN NOORDWAARTS

Uit Oslo wordt gemeld, dat hedenochtend tusschen de 90 en 100 Deutsche oorlogsschepen zijn gezien, die in de Groote Belt en het Kattegat in noordelijke richting voeren. Daartoe behoorden behalve verscheidene groote oorlogsschepen ook hulpschepen en gewapende treilers.

Vanmiddag om één uur werd een Duitsch troepen-transportschip de Rio de Janeiro, een vaartuig van 5261 ton, door een Britsche duikboot getorpedeerd, iets ten noorden van Kristiansand. Aan boord zouden zich zoowel manschappen als paarden bevonden hebben. Slechts 150 man werden gered. Men neemt aan, dat + 200 man en 80 paarden verdronken zijn. Dit troepen-transportschip zou op weg geweest zijn naar Bergen in Noorwegen.

Tegen half drie werden door verscheidene radio-kuststations S.O.S.-signalen van het Deutsche s.s. Kreta opgevangen, dat in de nabijheid van Ferder bij den ingang van de fjord van Oslo door een Engelsche duikboot aangevallen was. Het schip is niet dadelijk gezonken en uit Sandefjord werden zeelieden te hulp gezonden.

Korten tijd later werd het groote Deutsche tank-schip Poseidonia ter hoogte van Svenör in de nabijheid van Sandefjord getorpedeerd. Ook zou nog een ander Duitsch schip getorpedeerd zijn. De Engelschen verloren den torpedobootjager Glowworm.

De berichten, die er van spreken, dat de Deutsche vloot zee gekozen heeft, hebben de grootste onrust te Oslo teweeg gebracht.

In officieele kringen te Berlijn wordt verklaard, dat men de onbevestigde berichten en geruchten, die gedurende het weekend te Berlijn over het vertrekken van schepen van de Deutsche vloot uit de Oostzeehavens de ronde hebben gedaan, kan bevestigen noch ontkennen, gezien den militaire aard der berichten. Ten aanzien van de schending der Noorsche neutraliteit door de geallieerden verklaarde men te Berlijn:

„IJsoud staat Duitschland tegenover deze gewelddaad der geallieerden.”

„IJsoud is Duitschlands vastbeslotenheid, om

iedere ontwikkeling in het noorden, oosten, zuiden en westen het hoofd te bieden.”

„IJsoud is Duitschlands besluit, zich alle rechten voor te behouden.”

Volgens een Fransch persbureau hebben de berichten omtrent bewegingen van

Deutsche schepen betrekking op een zeker aantal eenheden, die reeds bij het begin van

den oorlog langs de geheele kust van Wilhelmshaven tot Koningsbergen waren gestationneerd. Sedert October zijn met deze schepen voortdurend onschepings- en inschepingsoefeningen gehouden. Sedert drie of vier dagen constateerde men niet alleen, dat het aantal langs de kust geconcentreerde eenheden was toegenomen, doch ook dat de oefeningen veel talrijker geworden waren.

In het licht der komende gebeurtenissen is deze veronderstelling niet van belang ontbloeit.

Ook uit Londen komt een eigenaardig bericht: Tegenover de berichten met bijzonderheden over het tot zinken brengen van het Deutsche schip Rio de Janeiro, staat men hier met het grootste voorbehoud. Dat het tot zinken gebracht is, wordt niet betwijfeld, doch men weigert te gelooven, dat zich eenige honderden soldaten aan boord bevonden en dat het dus inderdaad een transportschip was.

De Deutsche propaganda zou, zoo gelooft men, de gelegenheid van het torpedeeren van de Rio de Janeiro wel eens aangegrepen kunnen hebben om ten aanzien van het karakter van het schip onware berichten te verspreiden en aldus den indruk te versterken, dat een groot aantal troepentransportschepen naar Scandinavië onderweg is. In ieder geval heeft men den indruk, dat de Deutsche regeering alles in het werk zal stellen om de Scandinavische staten er toe te brengen tot represailles tegen de geallieerden over te gaan.

De Berlijnsche bladen maakten heden weinig ophef van het leggen van mijnen door de geallieerden in de Noorsche territoriale wateren, doch besteedden veel aandacht aan een Engelsche sabotage-actie, die men in Roemenië verijdeld zou hebben.

Op grond van inlichtingen, welke de Roemeensche politie verkregen had, werd n.l. een handelsvloot bestaande uit door Engeland gecharterde schepen en Britsche sleepboten opgebracht en onderzocht. Gebleken zou zijn dat aan boord der schepen groote hoeveelheden wapenen, ontplofbare middelen, mijnen, kisten dynamiet, mitrailleurs en geweren voorhanden waren. Onder de bemanning der schepen zouden honderd Engelsche matrozen, vijf Britsche officieren, eenige tientallen Britsche pioniers aangetroffen zijn, die als koopvaarders vermomd waren.

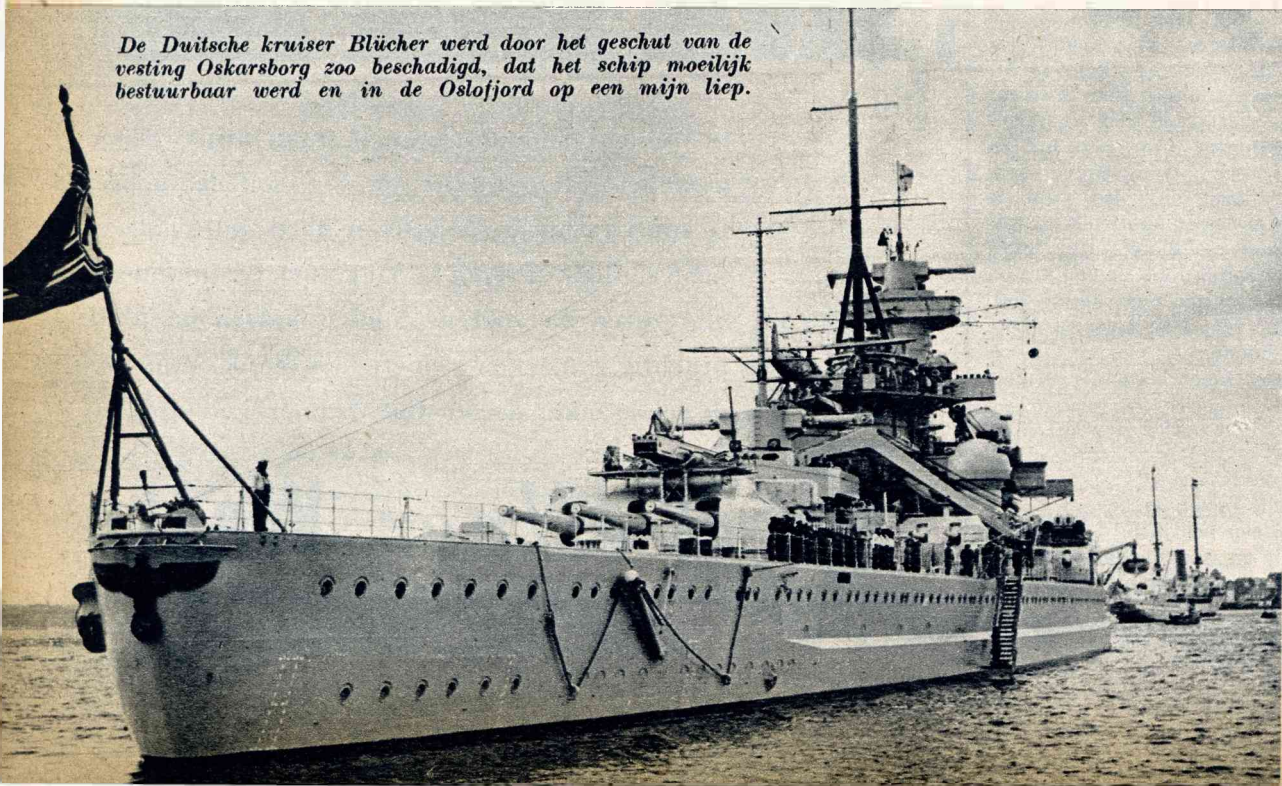
Het doel van de expeditie zou zijn geweest, den Donau op enkele punten onbruikbaar te maken. De met dynamiet en ballast gevulde aken zouden in de IJzeren Poort tot zinken worden gebracht. Verscheiden bruggen en dijken langs den Donau moesten opgeblazen worden. De schepen waren met mitrailleurs bewapend voor het geval van de kust af Joegoslavische of Roemeensche grenstroepen de actie zouden willen trachten te verhinderen.

Dat er toch iets „broeit” in de buurt van Noorwegen blijkt uit het feit, dat de Noorsche admiraliteit vannacht plotseling ’t bevel heeft gegeven alle kustvuren te dooven. Sinds middernacht was ook de hoofdstad in het duister gehuld en kort daarna loeiden

Koning Haakon VII van Noorwegen, die dit jaar den dag zou herdenken, waarop hij 35 jaar geleden gekroond werd.

De Deutsche kruiser Blücher werd door het geschut van de vesting Oskarsborg zoo beschadigd, dat het schip moeilijk bestuurbaar werd en in de Oslofjord op een mijn liep.

Duitse soldaten in Kopenhagen, in gezelschap van Deense matrozen.

de alarmsirenes. De lichten van alle vuurtorens tussen de Zweedsche grens en Marsteinen (bij Bergen) waren gedoofd. Ook de zes radiobakens te Lista, Feistenen, Fjøløy, Teydt, Slotteroy en Marsteinen zijn buiten dienst gesteld.

In gezaghebbende Italiaansche en Joegoslavische kringen verklaart men, dat de wenschelijkheid wordt overwogen van het sluiten der Adriatische zee voor alle vreemde oorlogsschepen, ten einde zodoende een uitbreiding van het Europeesche conflict te voorkomen. Men is tot deze overweging gekomen nadat drie Joegoslavische vrachtschepen door Engelsche oorlogsschepen zijn doorzocht.

Dinsdag 9 April

Bij wijze van antwoord op de geallieerde actie in de Noorsche wateren zijn Duitse strijdkrachten Denemarken en Noorwegen binnengevallen. Duitse troepen trokken vanmorgen vroeg over de Sleeswijkse grens en zetten troepen aan land aan de kust van Denemarken, dat geen weerstand bood. Tegen het middaguur waren alle belangrijke militaire punten, de groote bruggen en steden, ook Kopenhagen, bezet.

De Deense minister-president Stauning heeft hedenavond aan het parlement medegedeeld, dat er onderhandelingen gevoerd worden over een wijziging van het Deense kabinet. De radio heeft vanavond medegedeeld, dat de Duitse troepen in Denemarken voor aankopen geen geld, doch bons van de Reichskreditkas als wettig betaalmiddel zullen gebruiken. De wisselkoers is vastgesteld op een mark voor twee kronen. Van de Duitse soldaten mag geen Duitsch geld aangenomen worden.

Voorts werd bekend gemaakt, dat de Deense bevolking zich bij den aankoop van benzine, voedingsmiddelen en andere artikelen zal moeten beperken. Tot nader order is het verkeer over een aantal spoorlijnen stopgezet, evenals de veerdiensten tussen Denemarken en Zweden en over de Groote Belt.

LANDINGEN DER DUITSCHERS IN NOORSCH HAVENPLAATSEN

Radio Oslo deelde vanmorgen mede, dat vannacht Duitse troepen in Noorsche havens aan land zijn gezet. De Noorsche regering heeft Oslo verlaten om zich te Hamar te installeren. Minister Koht heeft de algemeene mobilisatie afgekondigd. Voor zijn vertrek verklaarde Koht, de minister van Buitenlandse Zaken, dat hij vannacht om vijf uur den Duitschen ambassadeur te Oslo had ontvangen, die Noorwegen schriftelijk en mondeling had uitgenoodigd zich niet tegen de Duitse bezetting te verzetten. Deze eisch werd afgewezen en de vijandelijkheden zijn begonnen.

Bergen werd na eenigen strijd door de Duitschers bezet, tevens landden troepen in Drontheim; in de laatste stad zouden 12.000 Duitschers in de hotels en scholen der stad zijn ondergebracht. De Duitse oorlogsschepen voor Bergen zouden door de Britsche luchtmacht gebombardeerd zijn, waarbij een groote kruiser getroffen werd. De Duitschers melden echter een grooten luchtaanval op Britsche oorlogsschepen te hebben gedaan, waarbij slagschepen, slagkruisers en zware kruisers zijn geraakt. Naar later blijkt, is het groote Engelsche slagschip Rodney inderdaad getroffen, doch het pantserdek bood weerstand. Van Engelsche zijde verloor men echter de torpedobootjager Gurka. De slagkruiser Renown raakte in gevecht met den Duitschen slagkruiser Scharnhorst. Dit laatste schip onttrok zich aan den strijd door een roekgordijn. Narvik werd heel snel bezet door twee Duitse torpedojagers, waarschijnlijk afkomstig van Moermansk, die de twee daar gestationeerde Noorsche pantserchepen Norge en Eidsvold torpedeerden. Maandagavond waren reeds eenige Duitse

ertsbooten de haven van Narvik binnengekomen, welke een paar duizend soldaten aan boord verborgen hadden. De commandant van Narvik zou zich met de Duitschers verstaan hebben.

Daar Egersund, waar een belangrijke overzeesche kabel in zee gaat, ook door de Duitschers bezet werd, was het nieuws over de operaties in Noorwegen zeer schaarsch en grootendeels onbetrouwbaar. Stavanger werd eerst na een gevecht tussen de Duitse en Noorsche schepen veroverd. De Noorsche torpedojager Aegir bracht een Duitisch schip tot zinken, doch verdween later na een voltrefter in de diepte. Te Christiansand heeft de Duitse kruiser Karlsruhe (6000 ton) zijn taak om troepen aan land te zetten volbracht, doch is daarna door de Noorsche tegenactie zoozeer beschadigd, dat hij gezonken is. Het felst was de tegenstand der Noren in de Oslofjord. Hier openden de kustbatterijen en vooral het fort Oskarsborg het vuur op de Duitse schepen, waarbij aan de Blücher (10.000) zware schade werd toegebracht. Het schip geraakte daarop in een mijnenveld en zonk. Bij het bombardement van Horten werd een Duitse torpedobootjager door het Noorsche oorlogsschip Olav Tryggvason tot zinken gebracht. Ondanks dezen tegenstand wisten de Duitschers tot Oslo door te dringen en de stad te bezetten. Men meldt nog eenige verliezen der Duitschers, o.a. bij Arendal, doch deze zijn moeilijk te controleren.

De Duitse regering heeft aan de Noorsche en Deense regeringen een lang memorandum gericht, waarin haar actie wordt toegelicht. De voornaamste passages luiden in het memorandum aan Noorwegen als volgt:

In deze beslissende fase van den strijd om het bestaan, dien Engeland en Frankrijk Duitschland hebben opgedrongen, kan de Duitse regering onder geen voorwaarde dulden, dat Scandinavië door de westelijke mogendheden tot gevechtsterrein tegen Duitschland gemaakt en het Noorsche volk, zij het direct of indirect, voor den oorlog tegen Duitschland misbruikt wordt.

De Duitse regering neemt daardoor voor den duur van den oorlog de bescherming van het koninkrijk Noorwegen op zich.

De Duitse troepen betreden den Noorschen bodem derhalve niet in vijandelijke gezindheid. Het Duitse opperbevel is niet voornemens, de door de Duitse troepen bezette punten als operatiebasis voor den strijd tegen Engeland te gebruiken, zolang het niet door maatregelen van Engeland en Frankrijk hiertoe gedwongen wordt. De Duitse militaire operaties hebben uitsluitend ten doel de beveiliging van het noorden tegen het plan eener bezetting van Noorsche steunpunten door Engelsch-Fransche strijdkrachten.

De Duitse bevelhebbers, de generaals von Falkenhorst en Kaupisch, hebben soortgelijke oproepen aan de weermachten en bevolkingen van Noorwegen en Denemarken gericht. De Duitse autoriteiten hebben de toekomstige onafhankelijkheid van Noorwegen en Denemarken in vollen omvang gewaarborgd.

De Britsche en Fransche regeringen, die vanochtend terstond bijeenkwamen, hebben besloten Noorwegen volledigen bijstand te verleenen. De vereischte maatregelen van leger en vloot worden

genomen. Reynaud en Daladier zijn naar Londen vertrokken en hebben een vergadering (de zevende tijdens den oorlog) van den oppersten oorlogsraad der geallieerden bijgewoond.

Het Engelsche Lagerhuis kwam vanmiddag bijeen. Chamberlain legde een verklaring over de nieuwe wending in den oorlogstoestand af. Hij zei o.a.: „De Duitse regering beweert, dat de inval in Noorwegen een represaille is voor de actie der geallieerden in de Noorsche wateren. Deze verklaring zal natuurlijk niemand van ons om den tuin leiden. Zulk een uitgebreide operatie, waarbij in verschillende havens troepen, vergezeld van marinestrijdkrachten, gelijktijdig aan land gingen, vereischt een lang te voren opgesteld plan. Duidelijk blijkt uit de berichten, dat deze operatie niet alleen was ontworpen, maar zich reeds in uitvoering bevond voordat de mijnen gelegd waren. De feiten zelf van de Duitse bezetting bewijzen wat ik zoo juist heb gezegd.

IN NEDERLAND VERLOVEN INGETROKKEN

De regeringspersdienst meldt:

De regering heeft — bij wijze van voorzorgsmaatregel — besloten de volgende verloven in te trekken:

a. Voor al het personeel van land- en zeemacht: de periodieke verloven, vacantie-verloven, buitengewone verloven (met uitzondering van die, verleend wegens ernstige ziekte of overlijden van gezinsleden);

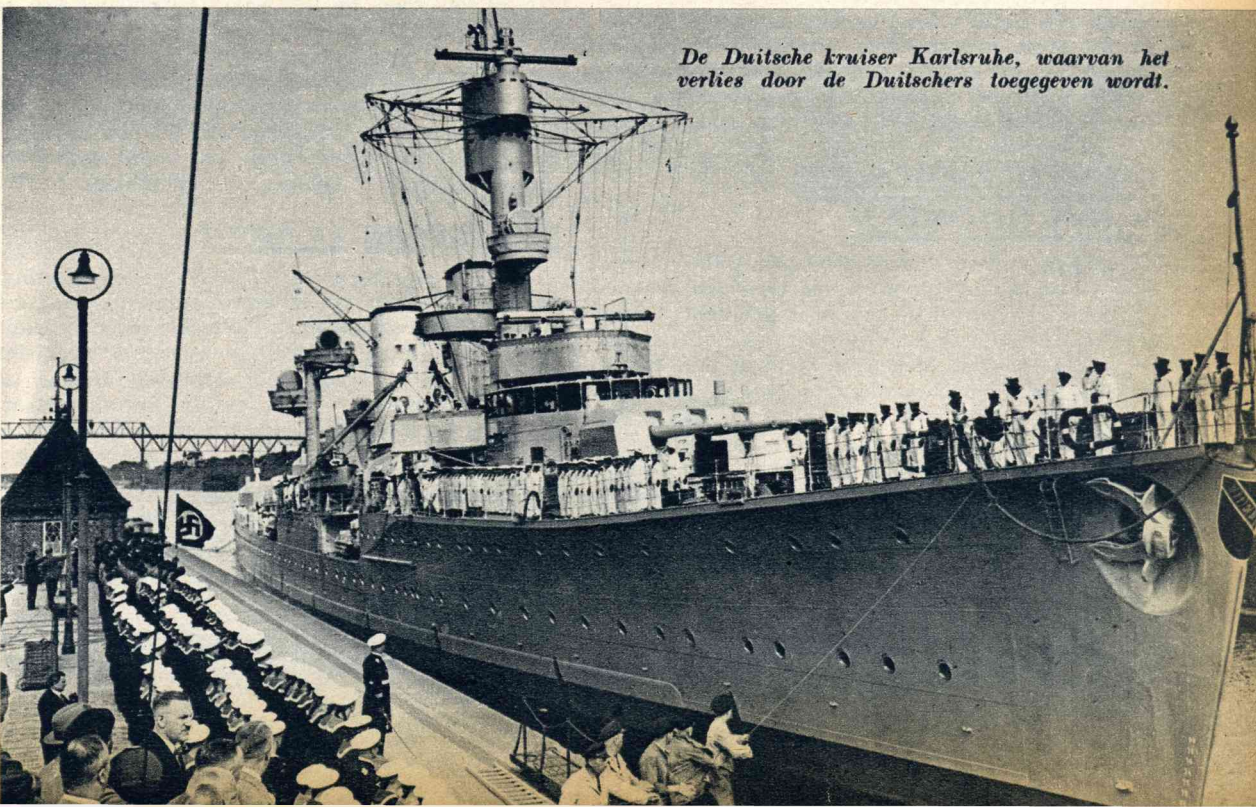
b. bovendien voor het personeel, behoorende tot de luchtmacht, de luchtdoelartillerie, de luchtdoelmitrailleurs en de zoeklichten: zakenverloven, studieverloven.

Alle militairen, aan wie vorengenoemde verloven zijn verleend, moeten terstond naar hun standplaats terugkeeren.

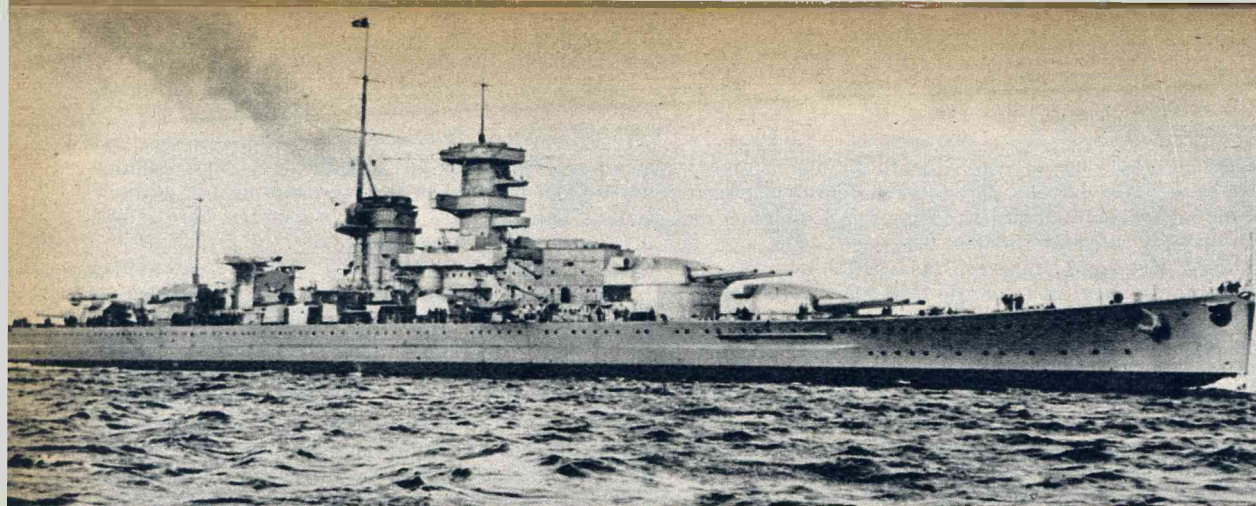
De ministerraad kwam hedenavond om half tien in buitengewone zitting bijeen.

In het Lagerhuis heeft de Britsche minister van economische oorlogvoering, Cross, in een antwoord op een hem gestelde vraag, doen uitkomen, dat de geallieerden hun blokkade zullen uitbreiden tot de scheepvaartroute tussen Nederlandsch-Indië en Wladiwostok. Hij zeide, dat hij de verzekering kon geven, dat in deze aangelegenheid maatregelen worden getroffen; het zou echter niet in het openbaar belang zijn mede te deelen, van welken aard deze maatregelen zijn.

In een vanavond te Londen uitgegeven officieele verklaring wordt gezegd: „In Duitse kringen wordt geopperd, dat Groot-Brittannië een inval in Nederland of België overweegt en dat Duitschland gerechtigd zou zijn een dergelijke actie voor te zijn. Na de moedwillige invasie in Denemarken en Noorwegen door Duitschland is de directe conclusie, waartoe de meeste menschen geneigd zouden zijn te komen, dat Duitschland, zooals gewoonlijk, den grondslag voorbereidt voor een nieuwen aanval op eenig ander neutraal land. Iedere suggestie, dat Groot-Brittannië of Frankrijk een aanval op Nederland of België overweegt, is zoo fantastisch, dat niemand buiten Duitschland er voor een oogenblik door zal worden misleid.”

De Duitse kruiser Karlsruhe, waarvan het verlies door de Duitschers toegegeven wordt.

Het Duitse slagschip Gneisenau, dat in Mei 1938 in dienst gesteld was, werd volgens de Noren in de Oslo-fjord tot zinken gebracht.

NIEUWE REGEERING TE OSLO

Onder leiding van den oudminister van defensie Vidkun Quisling, leider der nationaal-socialistische partij van nationale concentratie, is in Oslo een nieuwe regeering gevormd.

De „oude” regeering is te Elvirum, bij de Zweedsche grens, in geheime zitting bijeengekomen. Naar verluidt is besloten een delegatie van drie personen, onder wie twee oudminister-presidenten, te benoemen, ten einde met Duitschland onderhandelingen te openen.

Duitschland heeft tot de Zweedsche regeering een memorandum gericht, waarin de verwachting wordt uitgesproken, dat Zweden strikt neutraal zal blijven. De Zweedsche regeering heeft hierop geantwoord, dat zij de neutraliteit volkomen in acht zal nemen.

Van gezaghebbende zijde wordt vernomen, dat Duitschland Joego-Slavië, Hongarije, Roemenië en Bulgarije verzocht heeft goed te vinden, dat de Duitschers de rivierpolitie gaan uitoefenen langs den geheelen Donau.

Vermoedelijk houdt dit verzoek verband met de Duitse beschuldiging, dat de Engelschen een complot tegen de scheepvaart op den Donau hadden gesmeed.

Woensdag 10 April

Met ingang van vandaag is in ons land een zeer beperkte dienstregeling voor de treinen ingevoerd.

In een rede, welke lord Halifax hedenmiddag uitsprak naar aanleiding van de gebeurtenissen in Noord-Europa, kwam de volgende zinsnede voor:

„Ik denk, dat in deze gebeurtenissen een moraal ligt voor neutrale staten. Het is zeer gemakkelijk agressieve oorlogen te ontketenen, wanneer men er geen scrupules op nahoudt. Groot-Brittannië of Frankrijk hadden op ieder oogenblik van de afgevoeren zes maanden iedere haven of basis in Noorwegen, die zij wilden, kunnen bezetten. Dergelijke dingen kunnen gebeuren, wanneer neutrale staten niet schouder aan schouder staan of er niet op bedacht zijn tijdig hulp te vragen.”

In verband met het bovenstaande meldt de regeeringspersdienst:

Om elk misverstand te voorkomen heeft lord Halifax hedenmiddag desgevraagd aan Harer Majesteits gezant te Londen pertinent verzekerd, dat de zinsnede beginnend met „dergelijke dingen” geenszins geacht mag worden terug te slaan op den onmiddellijk voorafgaanden zin, doch uitsluitend betrekking had op het voeren van oorlogen zonder scrupules, door hem te voren gebrandmerkt en ondenkbaar verklaard van de zijde van Groot-Brittannië en Frankrijk.

GROOTE ZEESLAGEN IN HET NOORDEN

Vandaag werden er drie zeeslagen geleverd: één in de buurt van de Oslofjord, waarbij 40.000 ton aan Duitse schepen tot zinken werd gebracht, terwijl de Duitse kruiser Emden door het fort Holten lek geschoten werd. Men nam vandaag aan, dat de Britsche vloot vanochtend den toegang tot de fjord had geforceerd. Zelfs gingen geruchten, dat Bergen en Drontheim door de Engelschen bezet waren. Deze geruchten werden echter niet bevestigd en later zelfs van Britsche zijde tegengesproken.

Behalve in de Oslo-fjord vond een slag plaats ter hoogte van het eilandje Paternoster, ten noorden van de Zweedsche stad Gothenburg gelegen. Hierbij zouden vijf Duitse troepentransportschepen in den grond geboord zijn.

Bij Narvik is vanmorgen een hevig zeegevecht tusschen vijf Britsche en zes Duitse torpedojagers

geleverd. Chamberlain gaf in een hedenmiddag afgelegde verklaring toe, dat hierbij de Hunter tot zinken werd gebracht, de Hardy zoo zwaar beschadigd werd, dat zij aan den grond liep en ook de Hotspur zware beschadigingen opliep. Eén Duitse torpedobootjager zou gezonken zijn, zes Duitse koopvaarders zonken eveneens.

De weerstand, welken het Noorsche leger tegen de Duitse landingstroepen biedt, wordt nog met alle kracht voortgezet. Verscheiden kustforten bevinden zich nog in Noorsche handen, evenals het geheele noordelijke binnenland.

Uit Elvirum komen tegenstrijdige berichten: nu eens wordt beweerd, dat de regeering of de koning met de Duitschers wil onderhandelen, dan weer zou men zich tot het uiterste willen verzetten. Aan het einde van den dag krijgt men den indruk, dat de Noren den strijd volhouden; de regeering is echter reeds uit Hamar en ook uit Elvirum vertrokken, aangezien de Duitschers deze steden naderen en de eerste zelfs reeds bezet zouden hebben.

Vanavond was de stad Tromsø nog in Noorsche handen, doch men vroeg per radio de Britsche vloot om hulp, daar twee Duitse oorlogsschepen bezig waren te Alesund troepen aan land te zetten.

Met het oog op den ernstigen toestand, waarin Zweden zich bevindt, heeft de regeering met ingang van hedenmiddag 12 uur „den staat van gedeeltelijke luchtbescherming afgekondigd”. Dat beteekent niet, dat steden ontruimd worden of dat er verduisterd wordt, maar alleen, dat maatregelen genomen worden, om de grootst mogelijke doeltreffendheid te geven aan de voorbereiding tegen luchtaanvallen, zooals de organisatie van de eerste-hulpdiensten, de brandweer enz.

President Roosevelt heeft hedenavond een proclamatie uitgevaardigd, waarbij de zone, die op grond van de neutraliteitswet tot oorlogsgebied verklaard is, wordt uitgebreid tot de Scandinavische wateren rond het Scandinavische schiereiland en tot de Russische havens Moermansk en Archangelsk.

Het IJslandsche parlement heeft besloten, dat, aangezien de toestand, welke ontstaan is door de Duitse invasie in Denemarken, het den koning van IJsland onmogelijk maakt de koninklijke macht uit te oefenen, het ministerie van IJsland tot nader order volgens de grondwet met deze macht is bekleed.

Het rivierschip „Gheorghe”, dat met een lading van 70 ton graan op weg naar Duitschland was, is heden in den Donau gezonken. Het graan was onlangs door Duitse agenten in een Roemeensche haven gekocht. Verder zijn twee olieschepen, elk met 700 ton olie, bestemd voor Duitschland, aan boord, eveneens in den Donau gezonken. Een der opvarenden verklaarde ontploffingen aan boord van beide schepen gehoord te hebben voor zij zonken.

Donderdag 11 April

Over de verblijfplaats van de Noorsche regeering, welke te Elvirum verondersteld werd, na daar uit Hamar te zijn aangekomen, heerscht eenige onzekerheid. Het Duitse legerbericht deelt mee, dat Elvirum gistermorgen door Duitse troepen is bezet. Gemeld wordt echter, dat de Duitschers daarna weer uit Elvirum verdreven zijn. Uit Elvirum

kwam echter de proclamatie der Noorsche regeering, waarin deze het besluit publiceert, dat zij zoowel als koning Haakon besloten hebben den strijd voort te zetten. In deze proclamatie wordt o.a. gezegd:

De Duitse regeering heeft den koning verzocht een Noorsche regeering te benoemen, welke het vertrouwen van Duitschland geniet en door den Führer aangewezen is. De koning is niet gewicht voor dat verzoek, welks aanvaarding Noorwegen tot een Duitschen vazalstaat gemaakt zou hebben. Geen andere regeering mag in Noorwegen aan het bewind zijn, dan een regeering, die het vertrouwen van het Noorsche volk heeft.

Duitschland heeft tegenover Noorwegen een gewelddaad gepleegd, waarvan de geschiedenis er maar al te veel kent. De Duitschers zijn met bommen en andere vernietigingsmiddelen het land binnengevallen en hebben alle rechten van een klein volk, dat slechts in vrede wil leven, ernstig geschonden.

De Noorsche regeering is overtuigd, dat de geheele beschaafde wereld deze gewelddaad veroorzaakt en vooral, dat het Noorsche volk bereid is zijn geheele krachtsinspanning te richten op het herstel van de vrijheid en onafhankelijkheid, welke door een buitenlandsche mogendheid onderdrukt zijn.

De proclamatie wordt gevolgd door de volgende verklaring van den koning.

„Ik sluit mij volkomen aan bij den door de regeering gepubliceerden oproep en ik ben er van overtuigd, dat het geheele volk zich bij de genomen besluiten aan mijn zijde schaart.”

De commissaris van politie te Elvirum heeft den hoofdcommissaris te Oslo telefonisch medegedeeld, dat de koning de onmiddellijke gevangenneming heeft gelast van Quisling en zijn kabinet. Hambro, de president van het Storting, die te Stockholm verblijft houdt, heeft verklaard, dat de commandant, die Narvik aan de Duitschers heeft overgeleverd, een vriend van Quisling was. Narvik is nog wel in Duitse handen, doch de spoorweg naar de Zweedsche ertsmijnen is door de Noren afdoende geblokkeerd. Volgens bericht van den Noorschen commandant van Bergen zou deze stad vannacht door de Noren heroverd zijn.

REDEN VAN REYNAUD EN CHURCHILL

In het Engelsche Lagerhuis en het Fransche parlement gaven Churchill, resp. Reynaud een uiteenzetting van den loop der vijandelijkheden in de laatste dagen.

Reynaud verklaarde, dat de Franschen geen enkel verlies hebben geleden. De Britsche marine verloor vier torpedojagers.

De Duitse marine verloor vier kruisers, die alleen al een tiende van de totale tonnage der Duitse vloot vormen, een onderzeeër, een torpedojager, twaalf transportschepen.

De volgende uitlatingen van Churchill waren (hehalve de mededeelingen omtrent de vlootoperaties, welke wij reeds hebben verwerkt) zeer merkwaardig:

De roekeloosheid, waarmede Hitler en zijn adviseurs de belangen van de Duitse marine hebben blootgesteld, doet bij mij de meening opkomen, dat deze stoutmoedige en kostbare operaties slechts het

Koning Christiaan van Denemarken.

Duitse bommenwerper patrouilleerend lang de Noorsche kust.

De Duitse troepen trekken Oslo binnen.

voorspel kunnen zijn van veel groter gebeurtenissen, welke te land te wachten zijn.

Wij hebben voldoende strijdkrachten om de controle op de Middellandsche Zee te handhaven en tegelijkertijd onze operaties in de Noordzee ten uitvoer te leggen.

Roemeense autoriteiten spreken tegen, dat twee rivierboten met olie, die voor Duitsland bestemd waren, op den Donau tot zinken zijn gebracht. Men verklaart integendeel, dat het vrachtschip „Gheorghe” door een storm is gezonken met een lading van 70 wagons. Van haar kant spreekt de Duitse legatie te Boekarest het in het buitenland verspreide bericht tegen, dat Duitsland het recht zou hebben geëischt een politiedienst op den Donau uit te oefenen.

Van officieuze zijde werd een vermaning uit Den Haag gepubliceerd, waarin de Nederlandsche bevolking wordt aangeraden waakzaam te zijn, doch het hoofd koel te houden.

De volgende passage trekt hierin de aandacht: **Men kan er van verzekerd zijn, dat het hier niet gaat enkel om de zorg voor de uitwendige veiligheid, maar de inwendige veiligheid daarbij evenzeer onder de oogen wordt gezien. Het spreekt vanzelf, dat de regeering niet te koop kan loopen met de maatregelen welke zij dienaangaande neemt en heeft voorbereid. Men behoeft er echter niet aan te twijfelen, dat zij zich volkomen bewust is van gevaar, dat ook van binnen uit kan dreigen.**

De Belgische minister van buitenlandsche zaken, Spaak, heeft den Britschen ambassadeur, den ambassadeur van Frankrijk en den Duitschen zaakgelastigde tot een onderhoud uitgenodigd in zijn departement. De vertegenwoordigers der drie oorlogvoerende landen werden ieder afzonderlijk ontvangen.

Vrijdag 12 April

Naar het Duitse officieele nieuws te oordeelen breiden de Duitse troepen in Noorwegen de bezetting van Noorsch gebied voortdurend uit. De Duitschers zouden Evenes, aan de fjord tegenover Narvik, ingenomen hebben. De Britsche luchtmacht was vandaag zeer actief; langs de Noorsche kust werd jacht gemaakt op Duitse oorlogsschepen, die op den terugweg waren naar hun bases. Aan de Noorsche zuidkust verloren de Engelschen acht toestellen.

Volgens den Noorschen generalen staf zouden deze week het Duitse slagschip Gneisenau, de kruiser Emden en twee torpedobooten in de Oslo-fjord gezonken zijn.

De Nederlandsche regeering heeft een nieuw oranjeboek het licht doen zien, waarin de na het eerste oranjeboek ondernomen diplomatieke stappen zijn opgenomen, welke onze regeering bij de belligerenten heeft gedaan naar aanleiding van schendingen van onze neutraliteit en van het volkenrecht.

NIEUWE BRITSCH MIJNENVELDEN

Naar de Britsche admiraliteit mededeelt, is een gebied op de Noordzee in het Skagerrak en het Kattegat gevaarlijk door mijnen. Dit gebied raakt de Noorsche, Deense en Duitse kusten en loopt langs de Zweedsche en Nederlandsche territoriale wateren. Er zullen geen mijnen worden gelegd in een vaargeul, die zich zal uitstrekken over een breedte van tien mijl aan weerszijden van zekere punten.

De Zweedsche premier, Hansson, heeft vanavond een radio-rede gehouden, waarin hij o.a. zei:

„Zweden is besloten zijn beginselen van strikte neutraliteit te volgen. Dat wil zeggen, dat het zich de rechten van een onafhankelijk oordeel voorbehoudt. Het is niet in overeenstemming met de strikte neutraliteit, dat een gelegenheid wordt gegeven voor buitenlandsche ondernemingen. Er hebben ons geen

verzoeken bereikt in deze richting, maar indien zulk een vraag zal worden gesteld, dan zal zij geweigerd worden. Het bewaren van onze neutraliteit betekent, dat het land zoo noodig verdedigd zal worden.”

Volgens het Duitse nieuwsbureau zouden de Engelschen bommen geworpen hebben in de buurt van een klein station in Sleswijk-Holstein. De gebeurtenis zou van speciaal belang zijn omdat voor het eerst in dezen oorlog vijandelijke vliegtuigen een Duitisch verkeerspunt zouden hebben aangevallen. Mocht door herhaling blijken, aldus het Duitse nieuwsbureau, dat het om een volgens een plan vastgestelde actie gaat, dan zullen hieruit onmiddellijk de noodige conclusies getrokken worden.

Zaterdag 13 April

Generaal von Falkenhorst, de commandant der Duitse troepen te Oslo, heeft in een radio-uitzending van Oslo verklaard, dat alle Noren, die gehoor geven aan de mobilisatie-order van de Noorsche regeering, doodgeschoten zullen worden.

Aan den anderen kant wordt gemeld, dat de Noorsche regeering van de Britsche en Fransche regeeringen de vaste verzekering heeft gekregen, dat zij onmiddellijke en doeltreffende hulp zal ontvangen en dat de noodzakelijke troepencontingenten in Noorwegen aan land gezet zullen worden.

BRITSCH AANVAL BIJ NARVIK

De Britsche admiraliteit heeft medegedeeld: Vanmorgen omstreeks twaalf uur stoomde Z.M.'s „Warspite”, begeleid door een sterke macht van torpedojagers, die mijnenveeg- en andere installaties gebruikten, de fjord in, om de Duitse torpedojagers, waarvan enkele reeds beschadigd waren en die te Narvik een schuilplaats hadden gezocht, aan te vallen.

Vier Duitse torpedojagers werden vernield en zijn in de baai van Narvik gezonken. Drie andere waren de Rombah-fjord ingevlucht, een kleinen inham van 13 tot 14 km lengte, die achter de stad Narvik omloopt. Zij werden achtervolgd, aangevallen en vernield.

Drie Britsche torpedojagers werden zwaar beschadigd. Van Duitse zijde werden de verliezen van torpedojagers niet bevestigd. Wel zou de Britsche torpedojager Cossack aan den grond gelopen zijn.

Volgens het Duitse nieuwsbureau is de Britsche kruiser York (8000 ton) ter hoogte van Drontheim door Duitse bommenwerpers tot zinken gebracht. Dit zou echter reeds op 11 April gebeurd zijn.

De strijd te land is op het oogenblik voornamelijk geconcentreerd in het uiterste zuidoosten van Noorwegen, in den hoek gevormd door Oslo, Frederikstad, Halden, Kongsvinger, Elverum en Hamar. Elverum zoowel als Eidsvoll zouden door Duitse vliegtuigen vernield zijn.

REGEERINGS-PERSDIENST ACTIEF

De regeeringspersdienst meldt, dat bij een heden verschenen Koninklijk Besluit uitbreiding gegeven is aan den staat van beleg in verscheidene gemeenten, met name in het zuiden (Noord-Brabant) en in de noordelijke en oostelijke provinciën.

Voorts meldde deze dienst:

De laatste dagen kan men in de buitenlandsche pers, in verband met de recente internationale gebeurtenissen, hier en daar zekere verwachtingen aantreffen ten aanzien van de verder aan te nemen houding van kleinere neutrale staten, waaronder Nederland.

Onder den indruk van uitingen over de neutralen in het Britsche en Fransche parlement zouden deze staten gevoelig kunnen worden, heet het, voor suggesties in den zin van reeds te voren gemaakte afspraken met de geallieerde belligerenten, ter zekerstelling van hulp

bij een eventuele aanranding van de andere zijde.

Hiertegenover wordt andermaal vastgesteld — zij het althans voor het Nederlandsche volk ten overvloede — dat de Nederlandsche regeering van den aanvang af een onwankelbare en ondubbelzinnige onzijdigheidspolitiek heeft gevolgd, die zij onveranderd blijft handhaven en waarin voor van te voren met welken belligerent ook gemaakte afspraak geen plaats is.

Dit standpunt kan, naar de Nederlandsche regeering recht heeft te vertrouwen, bij de regeeringen van alle oorlogvoerenden volledig bekend worden geacht.

Verder publiceerde de regeeringspersdienst een bericht aangaande een gerucht omtrent troepen-transporten der Engelschen.

Heden valt een nieuw voorbeeld te signaleeren van het in omloop brengen van een uiterst lichtvaardig gerucht met betrekking tot ons land.

Het te Washington verschijnende blad „Evening Star” vermeldde, naar de Duitse radio mededeelde, dat een troepentransport Engeland had verlaten. Het Amerikaansche blad trok daaruit op eigen gezag de conclusie, dat dit troepentransport op weg zou zijn naar Noorwegen of... naar Nederland.

Behalve door de Duitse radio werd deze mededeeling hedenavond ook verder verspreid door het Berlijnsche dagblad „Nachtausgabe”.

Waarschijnlijk heeft hierop betrekking het om 8.20 Ned. tijd door de Britsche radio uitgezonden bericht, dat uit Duitse bron opnieuw geruchten komen als zoude van Britsche zijde een aanslag worden voorbereid op Nederland. Daaraan werd door de Britsche radio een even stellige als ondubbelzinnige tegenspraak toegevoegd in dezen vorm:

Dit is zulk een fantastische onzin, dat niemand buiten Duitsland er ook maar een oogenblik geloof aan zal hechten, aldus de Britsche radio.

De tegenspraak is nog door een ongeveer gelijk-luidende tegenspraak van Reuter gevolgd.

In Duitse regeeringskringen schijnt men zeer ontevreden te zijn over de houding van Zweden. De berichten en onware geruchten, welke door de Zweedsche pers en radio verspreid worden, zoo bevoegt men te Berlijn, dragen er toe bij, dat een deel van het Noorsche volk met een ijdele hoop op Engelsche hulp den onmogelijken strijd voortzet. Men zou in Duitsland reeds van plan zijn concrete eischen te stellen aan de Zweedsche regeering.

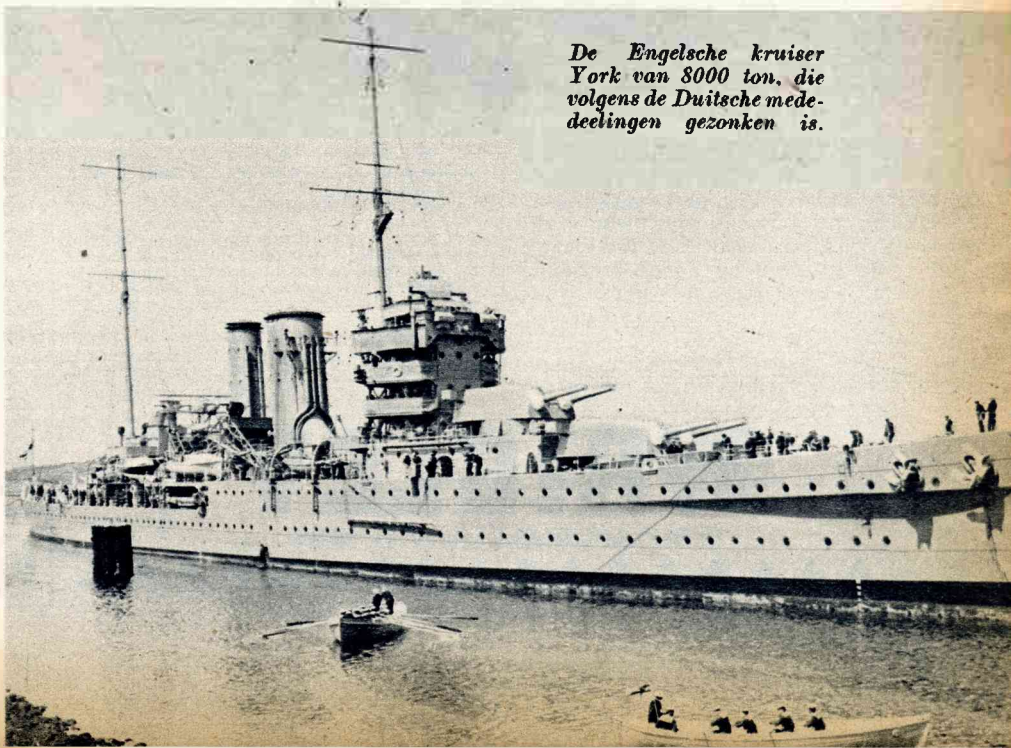
Zondag 14 April

De Britsche admiraliteit heeft vanavond medegedeeld, dat het Duitse vestzak-slagschip Admiral Scheer met succes door een Britschen onderzeeër is aangevallen en waarschijnlijk door meer dan één torpedo is getroffen.

Voorts heeft de admiraliteit medegedeeld, dat de Engelschen nu ook mijnen gelegd hebben in het zuidelijk deel van de Oostzee, in het Kattegat, de groote en de kleine Belt.

Vanmiddag is een Britsch bombardementsvliegtuig na een luchtgevecht boven Duitsch gebied op Nederlandsch territorium brandend neergestort, terwijl tijdens een nachtelijke oefening een Nederlandsch marine-vliegtuig ter hoogte van Petten in zee is verongelukt.

In Zweden werd een Duitsch vliegtuig door het afweergeschut neergehaald.

De Engelsche kruiser York van 8000 ton, die volgens de Duitse mededeelingen gezonken is.

Weest zuinig
op uw
Kunstgebit

Verkrijgbaar
bij apothekers en drogisten

Steradent

Op de fiets

Annie maakt graag lange fietstochten. Het is dan ook een gezonde sport. Je geniet van de frisse buitenlucht en van de weldadige werking van de zon op de huid. Sommigen klagen er over, dat blond haar verkleurt in de zon. Maar Annie heeft hier nooit last van. Want zij verzorgt haar blonde haar geregeld met Blondona en het blijft altijd prachtig glanzend en egaal van kleur.

Blondona en Brunetta zijn beide volkomen alkalivrij. Blondona, dat Kamillolfor bevat, het extract der bergkamillen, geeft donker geworden blond haar de natuurlijke, lichte tint terug, terwijl Brunetta, door het preparaat Hequil, donker haar een diepe, stralende glans verleent. Bovendien droogt het haar na het wassen met Blondona of Brunetta verrassend snel.

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

DE MODERNE ALKALIVRIJE HAARWASMIDDELEN

LAAT UW HAAR DOOR UW KAPPER BEHANDELEN MET ONZE PRIMA VLOEIBARE SHAMPOOS BLONDONA V. OF BRUNETTA V.

VR. 137 - 019

VERLOREN MENSCHEN

Vervolg van bladz. 13

zon gloeide, alsof het land en de mensen verzengd moesten worden.

Na vijf of zes uren lopen gaf Palacio voor het eerst na den ochtend weer een geluid; een zachten jammerlijken kreet, en hij viel neer.

„Kom — sta op, geen grapjes,” snauwde Miguel.

Jorge Palacio's gezicht was nu plotseling vuurrood en het bloed begon weer uit zijn neus te vloeien, maar hij grijnsde even leeg en star als anders, en mompelde: „Ga maar... ik... ga dood.”

„Nu, je hoort het,” zei Hiller.

„Kunnen we niets meer voor hem doen?” vroeg don Miguel. „Dan gaan we maar.”

Maar Steven werd kwaad. „We moeten blijven,” zei hij, „we kunnen hem niet aan zijn lot overlaten... misschien wonen er achter die heuvels mensen, dan kunnen we hem daarheen dragen.”

„Ik ben in den oorlog geweest,” vertelde Hiller nog eens. „Het geeft niets of je blijft kijken hoe hij dood gaat — dan ga je er zelf ook aan. Kom mee.”

„Hier blijven,” commandeerde Steven.

„Gaan...” fluisterde Palacio.

Hiller wendde zich om en liep verder — regelmatige, korte passen, van den eenen dwarsligger op den anderen...

„Misschien heeft hij gelijk,” aarzelde don Miguel Bastane, „het is in het leven zóó, jonge vriend, dat de eene komt en de andere gaat — de dood passeert ons, maar wij gaan verder, en...”

„Zanik niet,” viel Steven hem in de rede. „Sleep hem onder die struiken daar, dan ga ik den heuvel op om te zien of er soms een huis is...”

Don Miguel keek nog eens naar den in de verte verdwijnenden Hiller — dan zuchtte hij en berustte. „Ten slotte,” zei hij, „als hier een huis in de buurt is, is het mij ook niet onverschillig...”

En toen Steven terugkwam van den heuveltop, vond hij hem slapend naast den bewusteloozen Palacio.

„Ik meende 'n dak te zien, ver weg naar het zuiden.”

Don Miguel nam Palacio bij de voeten, Steven nam de schouders. Zoo gingen zij weg van de spoorbaan, het land in, waar geen regen en geen boomen meer waren...

Zij hijgden en zweetten, struikelden soms, en zij spraken geen woord; Palacio's hoofd bungelde slap neer, schuddend, als een van hen in een kuil stapte.

„Ik dacht dat hij lichter zou zijn,” hijgde don Miguel eindelijk.

„Laten wij even rusten,” zei Steven.

Don Miguel's gezicht was heelemaal verwrongen, bijna samengeknepen als een spons, en ook Steven voelde, dat hij dit niet lang meer vol kon houden.

„Waarom, amigo,” stamelde de Spanjaard, „waarom vermoeien wij ons? Niemand zal hem beweenen als hij sterft; hij is zichzelf tot last; wat zou hij dankbaar zijn als er een eind kwam aan zijn leven! Vriend — wij zullen hem hier onder de struiken gemakkelijk neerleggen en dan weggaan: wat zal hij ons dankbaar zijn...”

Maar Steven zette door. Na 'n kwartier rusten — juist genoeg voor hem om te voelen hóé moe en uitgeput hij was — zeulden zij weer verder. Voor Steven's oogen dansten warrelig roode stippen in 'n groenen nevel — achter zich hoorde hij, als in een droom, dronken gebazel van Miguel, onsamenvangende woorden, flarden van zinnen...

Toch zag hij nog, dat in de verte hoogere heuvels opdoemden met zwaardere bebossching; hij zag die daken, die

hij op den heuveltop had waargenomen, weer te voorschijn komen, duidelijk nu, dichtbij...

Zijn beenen waren als lood, zij lieten zich bijna niet meer verzetten; iedere spier van zijn lichaam scheen te verlammen of te moeten scheuren als hij nog een pas deed — en hij struikelde, zijn hart klopte met krampachtige schokken. Palacio kreunde zwak onder zijn arm...

„Ik zei hem... dat hij het niet moest doen...” bazelde don Miguel Alegre; „heb jij... heb jij mijn vrouw gezien? Ik zei... Jorge Palacio moet sterven, en...”

„We moeten roepen,” zei Steven schor, „misschien krijgen ze ons dan in de gaten.” Zijn knieën knikten door en hij viel, met Palacio, voorover op den grond.

„Maar... ik zie mijn vrouw niet,” stamelde don Miguel, „ik... zie haar niet, ik kan haar niet roepen...”

In zijn hand hield hij nog een van Palacio's half-vergane schoenen; hij bleef wazig wat staan kijken, maar ten slotte strekte hij zich mompelend uit op den gloeienden grond, en met open mond sloep hij in.

Steven ontwaakte door de aanraking van een hand — een koele, zachte hand, en toen hij opkeek blikte hij in de oogen van een vrouw. Een mooi gezicht, dacht hij; een vrouw — dus zóó ziet een vrouw er uit; dat zou je bijna vergeten... en wat een zachte handen heeft zij. Zoo deed mijn moeder het ook...

Ze streek hem met aarzelande vingers het warrelige haar van het voorhoofd, maar toen scheen zij wat verlegen te worden onder zijn blikken en zij wendde haar oogen af.

„Hoe voelt u zich nu?” vroeg zij.

„Beter,” knikte Steven. Zij was nog een meisje, vond hij, ze kon niet veel onder zijn dan achttien of negentien... Maar iets anders leidde zijn aandacht af: dat waren de lakens. Hij had al gezien dat hij in een groot, koel vertrek met witte wanden lag, en dat naast hem het bed stond van don Miguel; maar eerst nu drong langzaam tot hem door waarom hij zich zoo zeldzaam behaaglijk voelde — dat kwam van de twee linnen lakens, waar hij tusschen lag.

„Lakens,” zei hij verbaasd. Hoe lang was het geleden, dat hij een laken zag? Het meisje lachte.

„Ik... ik voel me veel beter,” zei hij. „Hoe lang heb ik zoo gelegen?”

„Wel vierentwintig uur.”

„Nu zou ik wel willen opstaan, en ik zou me graag willen wasschen, en... en iets eten als het kan.”

„U kunt hier achter het huis wel in de beek baden — ik zal u zeep en een handdoek meegeven. En ik zal eten voor u klaarzetten. Hier naast uw bed liggen wat schoone kleren...”

„Waar is Palacio?” vroeg Steven plotseling.

„Die andere? Dien hebben we beneden neergelegd, waar we steeds bij hem kunnen zijn. Ik geloof, dat hij beter zal worden.”

Even later plonsde Steven, nog slaperig en wat verbaasd, in het heldere water van de beek. Dat maakte hem wakker, en hij begon, zittend op de steenen van den ondiepen bodem, zoo met zeep en borstel te keer te gaan, dat de visschen vluchtten.

Lakens, dacht Steven, een meisje met zachte vingers, en water, zeep,

Vervolg op bladz. 30

Stalen zenuwen

STERKE
TANDEN

Zelfvertrouwen kenmerkt hem, die zich weet te beheerschen — het stempelt iemands persoonlijkheid. Kunt u uw zenuwen niet meer baas, kauw dan een stukje WRIGLEY'S P.K. en behoudt uw goede humeur. U zult zien dat de nervositeit verdwijnt, dat het u kalmeert en verfrist.

Kauw P.K. regelmatig na elken maaltijd; het bevordert de spijsvertering, verwijderd

de tusschen de tanden achtergebleven spijsresten en voorkomt tandbederf. Een natuurlijke weg om uw tanden wit, sterk en gezond te houden.

De fijne pepermuntsmak geeft u een zuiveren adem. Het kauwen van P.K. maakt de vermoeide en zenuwachtige trekken in het gelaat weer krachtig en energiek.

Koopt vandaag nog enkele pakjes P.K. en houdt er steeds een paar bij de hand, zoowel thuis als wanneer u uitgaat. Geef het ook aan de kinderen, ze zijn er dol op en P.K. is goed voor hun gezondheid.

WRIGLEY

De beste grondstoffen — de fijnste smaak.

H. U. 3 B.

De wedstrijd Ajax-D. W. S. in de hoofdstad eindigde in een 1-0-overwinning voor de D. W. S.-ers. Een afgeslagen aanval op het doel van D. W. S.

Zaandijk en W. F. C. hebben Zondag j.l. de punten gedeeld (3-3). Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Wormerveersche doel.

Te Haarlem werd Zondag de eerste ronde gespeeld om het schaakkampioenschap van Nederland (2e klasse). Overzicht tijdens den kamp tusschen het Haarlemsch Schaakg zelschap en „Het Westen” (Amsterdam). Links Haarlem; rechts de Amsterdammers.

Nog een spelmoment uit den wedstrijd Zaandijk-W. F. C. (3-3). De Wormerveerders hebben gescoord.

Links: Min of meer tegen de verwachting in verloor H. F. C. Zondag met 1-4 van R. C. H. Aanval op het doel van H. F. C.

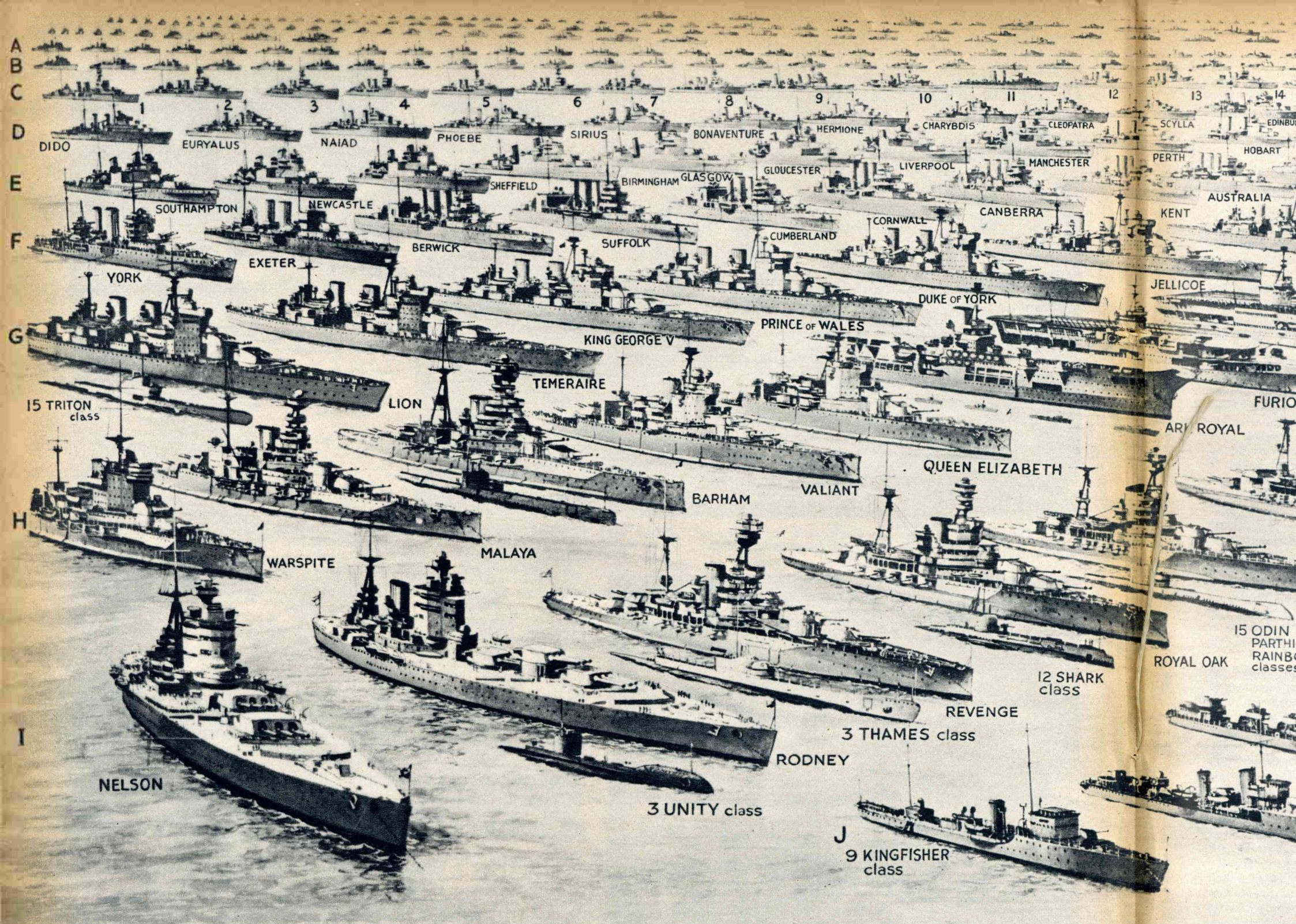
Zaterdag gaf de Bloemendaalsche Gymnastiekvereniging in hotel „Vreeburg” te Bloemendaal een demonstratie-avond. Kiekje tijdens het hoepsprietloopen voor meisjes.

SPORT VAN DE WEEK

Het einde van de kampioenschappen groot biljart cadre 45/2 in Tivoli te Rotterdam. Sweering, die den titel behaalde, ontvangt den jhr. Mollerus-beker. Rechts Dommering, links De Leeuw.

DE BRITSCHE VLOOT ZOOALS DEZE OP HET OOGENBLIK

De kleine vaartuigen onderaan (rij K) stellen begeleidingsvaartuigen, mijnen-
vegers en mijnenleggers voor. Rij J is een rij patrouillevaartuigen, torpedojagers,
die omgebouwd zijn tot begeleidingsschepen, speciaal uitgerust tegen lucht- en
duikbootaanvallen, benevens andere eenheden. Zij vormen wel is waar slechts de
„franje van de vloot”, doch zijn even onontbeerlijk als de groote oorlogsbodems.

In rij I zien we de twee slagschepen van het Nelson-type, vijf slagschepen
van de Royal Sovereign-klasse, met den slagkruiser Hood (nog steeds het grootste
oorlogsschip ter wereld nl. 42.100 ton), verder de gemoderniseerde slagkruisers
Repulse en Renown, benevens duikboten en verkenningvaartuigen. Daarboven
zijn de vijf slagschepen van Queen Elizabeth-klasse geteekend, die bijna geheel
opnieuw gebouwd zijn, de vliegkampschepen Ark Royal, Furious, Courageous,
Glorious, Eagle en kleinere vaartuigen van hetzelfde type. In rij G zien we de
twee nieuwe slagschepen van de Lion-klasse, elk 40.000 ton, die met geschut van
40 cm uitgerust zijn (nog niet afgebouwd), de vijf bijna even zware schepen (35.000
ton, 10 kanonnen van 35 cm), welke in 1939 gereed kwamen, en de groep groote
vliegkampschepen van 23.000 ton, tot de Illustrious-klasse behorende. Deze
laatste kunnen zestig tot zeventig toestellen bergen.

In de bovenste rijen (C, D, E en F) vinden we groepen kruisers
moderne, met inbegrip van de Belfast en Edinburgh (10.000 t), de Fiji's van 8000 ton, die met twaalf
kanonnen van 6 inch zijn uitgerust en de kleine maar bijzonder krachtige kruisers
van de Despatch-klasse. We komen zodoende tot een totaal aantal van zeventig kruisers.

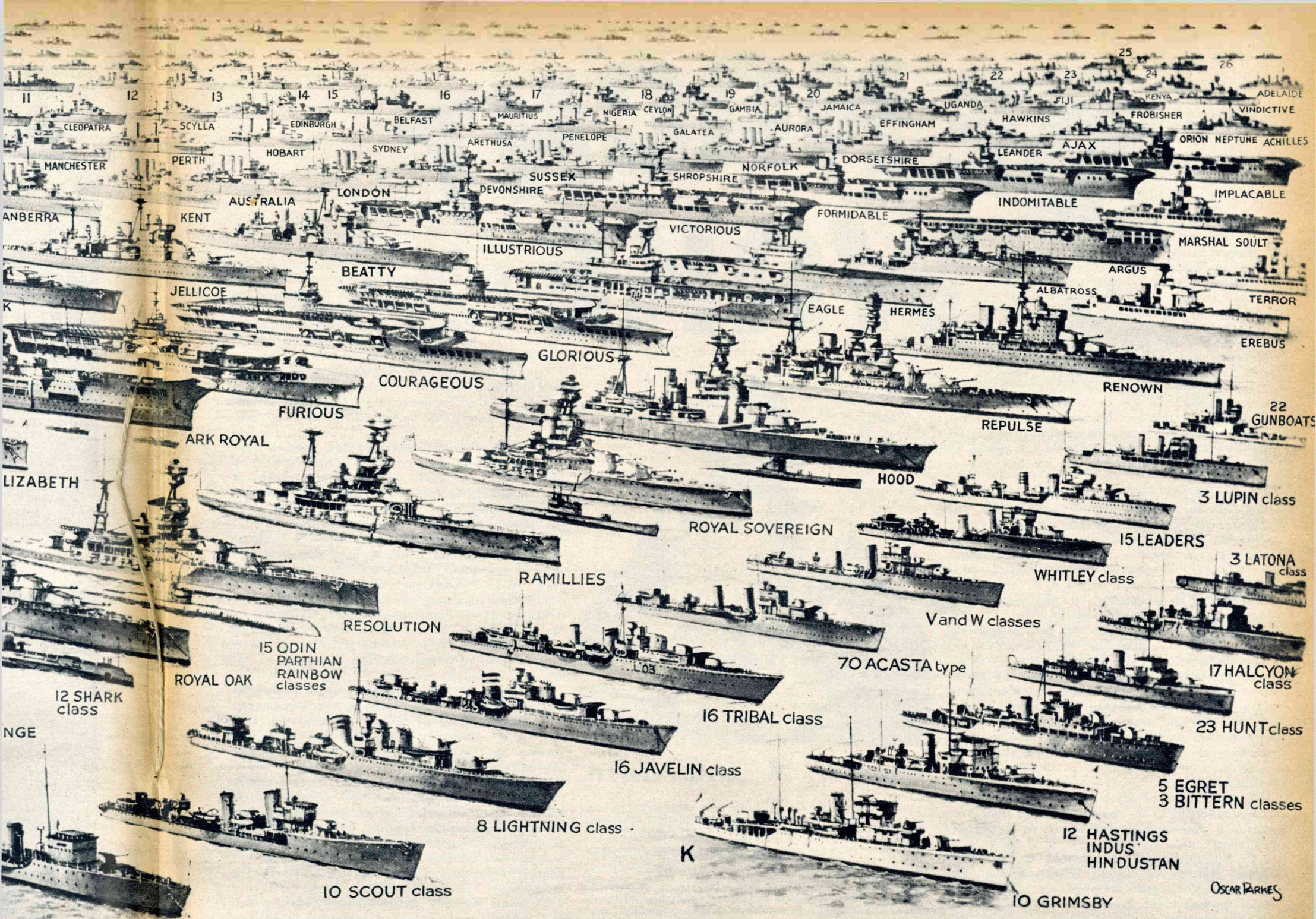
Op den achtergrond zien wij nog begeleidingsvaartuigen, mijnen-
jagers, depotschepen en vaartuigen, welke speciaal zijn uitgerust voor deze
taak. De vloot ziet er dus als volgt uit:

Aan den horizon: 171 torpedojagers, Iron Duke, het vlag-
schip, Jellicoe tijdens den slag bij Jutland (boven de hoogste rij),
depotschepen.

A. 51 mijnenvegers en patrouillevaartuigen.

B. 39 begeleidingsvaartuigen en twee vaartuigen voor het
Guardian (25) en de Protector (26).

C. Kruisers: 1. Despatch; 2. Diomedé; 3. Delhi; 4. Dunedin;
5. Enterprise; 6. Dauntless; 7. Dragon; 8. Dragon; 9. Enterprise; 10. Emerald; 11. Adventure.

(C, D, E en F) vinden we groepen kruisers, oude zoowel als van de Belfast en Edinburgh (10.000 ton), de Southamptonde Fiji's van 8000 ton, die met twaalf kanonnen van 15 cm ine maar bijzonder krachtige kruisers van de Dido-klasse. tot een totaal aantal van zeventig kruisers.

zien wij nog begeleidingsvaartuigen, mijnenleggers, torpedo-vaartuigen, welke speciaal zijn uitgerust om netten te leg- lus als volgt uit :

11 torpedojagers, Iron Duke, het vlaggeschip van admiraal ag bij Jutland (boven de hoogste rij, links op de plaat) en

en patrouillevaartuigen.

vaartuigen en twee vaartuigen voor het leggen van netten, de protector (26).

ut; 2. Diomedé; 3. Delhi; 4. Dunedin; 5. Durban; 6. Danae; n; 9. Enterprise; 10. Emerald; 11. Adventure (mijnenlegger);

12. Cardiff; 13. Calcutta; 14. Carlisle; 15. Capetown; 16. Curlew; 17. Coventry; 18. Cairo; 19. Curacao; 20. Colombo; 21. Ceres; 22. Caradoc; 23. Calypso; 24. Caledon.

D. Kruisers (alle in aanbouw behalve de Edinburgh, Belfast en Adelaide).

E. Kruisers.

F. Kruisers.

G. Slagschepen en vliegakampschepen (alle in aanbouw).

H. Slagschepen, vliegakampschepen, kampschip voor vliegbooten en verkennings-vaartuig.

I. Slagschepen, slagkruisers, verkenningsvaartuigen en onderzeeërs.

J. Patrouillevaartuigen, torpedojagers, begeleidingsvaartuigen en kanonneerbooten.

K. Begeleidingsvaartuigen, mijnenvegers en mijnenleggers.

Tijdens den oorlog gingen voor Engeland verloren: het slagschip Royal Oak, het vliegakampschip Courageous, de hulpkruiser Rawalpindi (die niet op de teekening voorkomt), vier onderzeeërs en een twaalfstal torpedojagers, waarbij enkele flotieljeleiders. Deze verliezen werden door de Britsche admiraliteit toegegeven.

DE NACHT WAKE

Dr. Prescott schoot in den lach. Die lach maakte zijn sterke, blanke tanden zichtbaar, en veranderde heel de uitdrukking van zijn donkere gezicht: het werd er open en jongensachtig door. Maar hij keek onmiddellijk weer ernstig. Hij zei kortaf, alsof hij spijt had, dat hij zich zoo had laten gaan: „Doet u alstublieft niet zoo dwaas.” En hij sloeg den hoek om naar Royal Terrace.

Daar stond een rustige rij huizen, door de zon beschenen, ver van het verkeersgewoel, rijk aan waardigheid en traditie. Ongeveer in het midden van de lange, achttiende-eeuwsche gevelrij, stopte hij en hielp hij haar uitstappen. Hij haalde zijn sleutel uit zijn zak, liep vlug de stoep op en liet haar binnen in zijn woning.

„Gaaf u liggen.” Met een knik wees hij naar een divan. „Ik zal een glas sherry voor u halen. Dat hebt u nodig, als ik u zoo eens aankijk.”

Hij ging de kamer uit en kwam al heel spoedig terug met een karaf en twee glazen. Hij schonk wat sherry voor haar in, bleef wachten, tot zij er van gedronken had, en vulde toen een glas voor zichzelf.

„t Zal mij ook geen kwaad doen,” zei hij, de kleur van den wijn bestudeerend. „t Was lang geen pretje, vijf uur in die broeierige keuken. Maar t was de moeite waard. Nu komen die patiënten er wel door. En ik had ze anders voor geen cent kans durven geven.” Hij keek haar met een strakken blik aan. „Ik ben u buitengewoon dankbaar — op een manier, die u misschien niet eens begrijpt — voor uw medewerking, zuster... voor uw doorzicht en uw moed en uw handigheid.”

Hij wachtte, alsof hij bij zichzelf overlegde, of hij zijn bedoeling nader zou toelichten of niet. Toen scheen hij plotseling tot een besluit te komen. Hij ging voort:

„Er zal ontzaglijk over gepraat en geschreven worden, wat we vanmorgen gedaan hebben. Dat zult u misschien gaan gelooven, als u de avondbladen te zien krijgt. Begrijpt u me goed. Ik heb die reclame hard nodig. Maar ik ben er niet blij om uit goedkooppe, persoonlijke ijdelheid of eigenbelang. Ik heb haar nodig om mijn levenswerk te kunnen doen — ik ben er blij mee, omdat ik er groter kans door heb, dat ze me de kliniek geven, die ik hebben wil. De sensatie — als ik dat onfraaie woord even mag gebruiken — over ons werk van vanmorgen zal meer uitwerking hebben op de menschen, die ik probeer te bewerken, en vooral op mijn vriend Matt Bowley, dan honderdduizend gewone operaties in honderdduizend gewone operatiezalen.”

Hij stond op en begon heen en weer te loopen met snelle, onrustige schreden.

„Misschien weet u nog niet, waar ik naar streef, zuster. Ik wil een kliniek voor hersenoperaties hebben, een speciale inrichting, om aandoeningen van de hersens en het centrale zenuwstelsel te verzorgen. Dat is het doel van al mijn werk. U zult daar niet zoo'n kijk op hebben, maar er worden jaarlijks duizenden menschenlevens verspild, omdat we geen geschikte gelegenheid krijgen voor operaties aan de hersenen — omdat een stelletje overjaarsche stommeriken koppig blijven beweren, dat chirurgische behandeling binnen de hersenkas onmogelijk is. En nu is dit mijn leus: ik zal die kliniek hebben, of ik zal me er dood voor vechten.”

Hij zweeg opeens, hij bleef stilstaan en duwde een lok haar naar achter, die over zijn voorhoofd was gevallen.

„Neemt u niet kwalijk. Ik tref maar zelden iemand, die zoo goed kan luisteren. Ik vergat dat t hoog tijd voor u wordt, om iets te eten.”

Hij drong er op aan, dat zij bleef liggen waar zij lag, en liet zijn huishoudster een laag, rond tafeltje brengen. De lunch werd tusschen hen in geplaatst: heete bouillon, koude kip, kropsla, en roomvla toe. Anne had in geen maanden zulke heerlijke spijzen geproefd. De wijn had haar verkwikt en haar doen

„Als u nu voldoende opgeknaapt bent, kan ik uw gezicht even verzorgen. U hebt een wond aan uw slaap. Als ik er niets aan doe, houdt u een litteken.”

Hij stond op, en haalde een glazen blad uit zijn spreekkamer. Hij reinigde de wond met alcohol, paste plaatselijke verdooving toe, en legde, bijna zonder dat zij er iets

van merkte, twee fijne steken.

Toen zij nog even had uitgerust, bracht hij haar naar buiten en wenschte hij haar ernstig goeden dag.

Onderweg naar Hepperton zei ze bij zichzelf, zonder eenigen eigenroem, dat ze een vriend had gewonnen.

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patientje; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Ze moet er hard werken. In Nora Dunn en zuster Glennie vindt zij twee sympathieke collega's. Reeds den eersten dag krijgt ze van dr. George Caley, hoewel onrechtvaardig, een terechtwijzing. Spoedig nadien kan ze revanche nemen, daar ze Caley er op beuapt, dat hij een patient vijf grein menosyl wil laten toedienen, een hoeveelheid, die stellig dodelijk zou zijn. Tijdens een blindedarm-operatie ontdekt Ann, dat 'n watje in de wonde achterblijft. Van den patient, Matthew Bowley, krijgt ze als dank hiervoor een tasche met een bankbiljet van tien pond. Ann brengt een bezoek aan haar zuster Lucy in Londen, die tot haar groote verwondering met Joe Shand getrouwd is. Op den terugweg verongelukt de bus nabij Manchester, waarbij sommige passagiers ernstig gewond worden. Ann verleent de eerste hulp en neemt direct maatregelen. Ze laat dr. Prescott uit Manchester roepen. Nadat de gewonden verbonden zijn neemt hij haar mee naar z'n woning.

voelen, dat ze trek had, dat ze van den vorigen avond tien uur af niets had gegeten.

Zij deden weer strikt beleefd tegenover elkaar. Hij gaf haar de schotels aan, en drong er hoffelijk op aan, dat zij zich ruim bediende, maar er bleef iets stijfs en koels in zijn manier van doen.

„U zult wel begrijpen,” zei hij opeens, eenigszins brusk, „dat ik niet gewend ben, persoonlijken omgang te onderhouden met t verplegend personeel van Hepperton. Ik vind t niets minder dan verachtelijk, als een dokter zich permitteert... hoe zal ik t zeggen... nadere relaties aan te knopen — die uitdrukking in de gunstigste beteekenis bedoeld natuurlijk — met een verpleegster, met wie hij toevallig moet samenwerken.”

Anne knikte.

„Een dokter heeft zijn werk en een verpleegster heeft haar werk. Ik zie geen reden, waarom ze elkaar op eenig ander terrein zouden ontmoeten.”

Hij zat verstrooid zijn brood te verkrumelen.

„Vandaag zijn er buitengewone omstandigheden. En wij hebben elkaar op ons werkterrein ontmoet. Ik moet zeggen, u hebt prachtig werk geleverd.”

Er volgde een stilte. Toen, opmerkend, dat zij niet meer at, zei hij:

Zooals dr. Prescott voorspeld had, werd er over het ongeluk met den autobus en het vervolg op de boerderij van Rodney veel ophef gemaakt in de Manchestersche kranten. Op de voorpagina's verschenen kopregels in volle breedte: „Een chirurg en een verpleegster redden dertig menschenlevens.” Anne werd, hoe weinig zij het ook wenschte, tot in de hoogste hoogten van heldhaftigheid verheven. Ook de meer bezadigde bladen prezen onbekrompen het werk van dr. Prescott, en maakten bescheiden, maar met eenigen andrang melding van zijn plannen tot stichting van een chirurgische kliniek. Er gingen geruchten, zoo werd bericht, dat Matthew Bowley veel voor die plannen voelde. Als die groot-industrieel er zijn moreelen en financielen steun aan gaf, was de kliniek zoo goed als gesticht.

Anne sloeg al die verschijnselen met levendige belangstelling gade; en tien dagen na haar terugkeer in t ziekenhuis kreeg zij heel de zoetheid van haar eerste succes te proeven. Zij werd van zaal C bevorderd tot het ambt van eerste verpleegster voor den buitendienst.

Hierdoor verwierf zij een alleszins begeerlijke positie. En al werd die haar met veel vertoon van gewicht door de directrice gegeven, als belooning voor haar prijszenswaardige houding bij het ongeluk, en voor den goeden naam, dien zij daardoor het ziekenhuis had bezorgd, toch wist Anne, even goed als iedere andere verpleegster, dat zij haar promotie aan de bemoeiingen van dr. Prescott te danken had.

Er kwam een zeer aanzienlijke verandering door in de practijk van haar werk. Als eerste uitgaande verpleegster had zij nu den plicht, met behulp van zes andere zusters de wijk te bedienen, die hij Hepperton hoorde: patiënten in hun eigen woningen te bezoeken en hun alle verpleging te geven, die zij noodig hadden. Dit systeem was eigenlijk een overblijfsel van het philanthropische werk, waaraan het ziekenhuis zich vroeger op nog grooter schaal had gewijd, wyl er toen aan de uitgebreidheid en inrichting van de gebouwen nog zeer veel ontbrak. De verpleegsters, die dit werk deden, vonden gelegenheid, een ruimere en meer persoonlijke ervaring op te doen, zij genoten grooter vrijheid van beweging, en kregen bijwijlen een rijken patient in een mooi en geriefelijk huis te verplegen, wat altijd zijn eigenaardige voordeelen meebracht.

Als Anne nadacht over de verandering in haar levensomstandigheden, kon zij niet anders vinden, of het autobus-ongeluk had haar niets dan geluk bezorgd. Voor Joe echter had die gebeurtenis minder aangename, ja, noodlottige gevolgen. Het verlies van een wagen was nog het minste. De eischen tot schadevergoeding, echter, dreigden overweldigend te worden.

Anne had hem gesproken, toen hij in Mei naar Manchester kwam, om het onderzoek bij te wonen, dat door het departement van vervoer werd ingesteld. Zij kreeg hem maar heel even te spreken; maar zij zag wel aan zijn houding en zijn manieren dat hij deerlijk in t nauw zat. De verzekeringskwestie scheen de groote moeilijkheid te zijn. Voor dien kant van de zaken zorgde Ted Grein. Maar nu bleek, dat hij achter was geraakt met de betaling der premies. Zoo begreep Anne t ten minste — misschien was het nog erger. Anne koesterde het pijnlijke vermoeden dat het geld, voor de verzekeringen geboekt, door den zoetsappigen, al te heerachtigen Ted Grein niet voor dat doel was gebruikt. Joe zei dat volstrekt niet.

Maar toen hij zich wegrepte, om de zitting der commissie bij te wonen, sprak zijn gezicht duidelijker dan woorden konden doen.

Het onderzoek werd een maand verdaagd, opdat gewonde passagiers — onmisbare getuigen — zouden kunnen verschijnen. Anne kreeg Joe niet meer te zien, voor hij naar Londen terugkeerde. Zij schreef Lucy een langen troostbrief. Maar al bleef haar bezorgdheid even groot, zij werd gedwongen het geval ongeveer te vergeten, doordat plotselinge drukte in haar nieuwe werk al haar aandacht in beslag nam.

Nooit tevoren had zij zoo goed begrepen, hoe nuttig en noodzakelijk de arbeid der wijkverpleegster is. Nog nooit was zij zoo van nabij getuige geweest van het krachtenspel des levens. Zij kwam in de woningen der allerarmsten, waar niet genoeg te eten was, in krotwoningen van één kamer, waar het heele meubilair bestond uit 'n vuile matras, een wankelen stoel en een roestigen ijzeren pot. Zij kwamen in huizen, die de meest gevreesde ziekten in haar verlamdenden greep hadden gevat; in huizen van rijken en huizen van armen, waar de huisgenooten op hun teenen liepen en angstig haar gezicht doorspeurden, om een zwak teekentje van hoop te vinden. Zij begon te beseffen, welke toovermacht haar titel uitoefende, 't wondere woord „zuster”. Zij bemerkte, hoe de ruwste troepen menschen uiteenweken, om ruimte voor haar te maken, hoe in de meest beruchte buurten der stad haar uniform haar krachtiger bescherming verleende dan een veelhoofdige politiegeleide had kunnen doen.

Drie weken na haar promotie kreeg Anne haar eerste belangrijke particuliere opdracht, die haar tevens het sprekend bewijs was, hoe invloedrijke vrienden zij had gevonden. Wel had zij reeds verschillende particuliere patiënten behandeld, maar dit was een heel bijzonder geval, zoowel door het feit, dat zij erdoor gedwongen werd, buiten het ziekenhuis te wonen, als door de persoon van haar patiënt.

Zij moest de huisverpleging op zich nemen bij de zieke vrouw van Matthew Bowley.

De directrice had Anne bij zich op het kantoor ontboden, en liet niet na, haar met den noodigen ernst te wijzen op haar zeer bijzondere plichten.

„U bent nog erg jong, zuster Lee,” zei de Stoomwals, haar wenkbrauwen naar beneden bewegend, „en 't is een heele verantwoordelijkheid. Maar meneer Bowley wenscht uitdrukkelijk, dat u zou komen, en dr. Prescott schijnt nogal vertrouwen in u te stellen. Zorgt u maar, dat u de goede verwachtingen niet beschaamt. Zorgt u, dat u den goeden naam van 't ziekenhuis hoog houdt, als u in dat huis logeert.”

„Jawel, directrice.”

Met een gevoel van warme blijdschap, met het gevoel, dat zij omhoog kwam op de ladder van haar beroep, verliet Anne het kantoor en ging zij naar het zusterhuis, om haar eigendommen bij elkaar te pakken. Binnen het kwartier was zij klaar, en om klokslag tien uur, den afgesproken tijd, kwam de auto haar halen. Het was een glinsterende blauwe Rolls Royce met verzilverde metalen onderdelen en een chauffeur in donkergrijze livrei.

Het was een warme, zonnige ochtend. Toen Anne door die drukke, stoffige straten reed, waar zij zich gewoonlijk te voet doorheen repte, zelf haar tasch dragend, gaf de sierlijke geriefelijkheid van den luxe-wagen haar het eerste besef van de voorrechten, die groote rijkdom kan schenken. Nog sterker werd dit besef in haar, toen zij het huis

van Bowley zag. Indrukwekkend groot, met tal van spitsen en koepeltjes, stond het in een eigen park op Dene Hill, een paar mijl buiten Manchester; en het interieur, met z'n kostbare meubels, dikke tapijten en fraaie schilderijen maakte een bijna benauwendend indruk van overvloed. Het huis en de inrichting waren té mooi.

Haar eigen appartementen echter, in den zuidelijken vleugel grenzend aan de slaapkamer van mevrouw Bowley, trokken haar bijzonder aan. Anne had een eigen zitkamertje vol bloemen, en er stonden boeken, en de ramen zagen uit op een uitgestrekt fluweelig grasveld, met boomen op den achtergrond. Nauwelijks was zij binnen, of een keurig meisje kwam vragen, of zij gewend was koffie te drinken 's morgens. Anne kon er niets aan doen, dat er een puur menselijke warmte van voldoening in haar kwam. Er waren dus nog oasen in de dorre woestijn van het verpleegstersleven! En dit was er heel zeker één van — voor haar, die rond placht te sloven door de sombere sloppen van haar wijk.

Toen zij haar kop koffie gedronken had, kleepte zij zich in uniform en ging kennis maken met haar patiënte.

Mevrouw Bowley was een donkere, magere vrouw van een jaar of vijftig, met een gevuld figuur en een betrokken, lichtelijk ordinair gezicht. Zij lag in een groot bed midden in de groote kamer, met de gordijnen half dicht getrokken, en om zich heen had zij alle toebehooren van iemand, die altijd sukkelt en aan ieder kwaaltje toegeeft — te beginnen met de groote ziekentafel aan den eenen kant van het bed, te eindigen met de rijke verzameling medicijnfleschjes aan den anderen. Mevrouw Bowley was dan ook een chronische zenuwpatiënte. Toen zij, dertig jaar geleden, met den armen jongeman Matt Bowley trouwde, was zij een flink en levendig meisje geweest. Maar Bowley's opkomst in de maatschappij had een eigenaardige uitwerking op haar zenuwstelsel gehad. De rijkdom had haar in staat gesteld, zonderlinge neigingen van temperament, denkbeeldige moeilijkheden en kwaaltjes te koesteren, die haar in haar armoede ontzegd waren gebleven. Wel hing zij nog steeds met haar heele hart aan haar man, maar toch bracht ze het grootste gedeelte van haar levenstijd in haar bed door, lijdend aan de eene „instorting” na de andere — gevolgen, beweerde ze aangedaan, van den zwaren strijd in haar eerste huwelijksjaren.

Nu bekeek zij Anne met een langen, bezorgden blik. Eindelijk knikte ze en sprak ze:

„Ik geloof wel, dat we 't zullen vinden samen, kind. Dr. Prescott heeft erg gunstig over je gesproken. Heb je op je kamers al een beetje orde? Geef me dan even mijn Florida-water, en kom dan bij me zitten. Dan kunnen we eens flink praten. Misschien wil je onder 't praten mijn voorhoofd een beetje wrijven.”

Anne deed, wat haar verzocht was. Zij had niet veel tijd noodig om het ware karakter te leeren kennen van die vriendelijke, veeleischende, zichzelf martelende vrouw. Toen ze haar koele vingers op het droge voorhoofd van haar patiënte legde, werd zij het begin van een oprechte sympathie jegens haar in zich gewaar.

's Middags om drie uur kwam dr. Prescott zijn visite maken. Al was hij eigenlijk chirurg, toch had hij bijwijze van uitzondering de behandeling van mevrouw Bowley op zich genomen, omwille van zijn vriendschap met haar man, en omdat zijzelf koppig volhield.

Vervolg op blz. 26

Lachend DE LENTE TEGEMOET!

De lente... tijd van bruisende levenslust en zonnige vrijheid. Zorg toch, dat U volop genieten kunt van de heerlijke lentedagen. Elke dag is er één en elke dag kan een vreugde-dag zijn. Dank zij Nefa, het ideale damesverband. Nefa is gemaakt van zeldzaam zachte celstof, totaal oplosbaar en geeft volmaakte bescherming.

Nefa

ORANJE 30 ct.
BLAUW 40 ct.
GROEN EXTRA 60 ct.

NEFA-FABRIEKEN TE NIJMEGEN

Wollen dekens

kan U gerust zelf wassen
als U maar uitsluitend
LUX gebruikt.

Elke dag neemt U stof af in de slaapkamer, maar Uw dekens, waarop ook stof valt, moeten ook gewassen worden. Natuurlijk wil U Uw wollen dekens vrijwaren voor krimpen en verkleuren. Kies daarom de veiligste weg en... gebruik alleen Lux om ze te wassen.

**LUX lost 5 maal zo snel op
als gewone zeepoeders en zeepvlokken.**

In het sop van zeepoeders en gewone zeep blijven altijd onopgeloste zeepdeeltjes achter, die de wolvezels hard en stug maken, waardoor de wol krimpt.

Ook de kleur wordt door onopgeloste zeep aangetast. Lux voorkomt deze bezwaren. Het lost dadelijk op, zelfs in koud water, zodat geen zeepdeeltjes zich aan de wol kunnen vasthechten.

En weet U wel, dat nieuwe dekens op het ogenblik heel veel geld kosten? Zorg dus, dat Uw kostbare wollen dekens niet onnodig slijten door het gebruik van verkeerde wasmiddelen. Lux is veilig en goedkoop, want het gewone pak kost maar 12½ cent en het reuzenpak, dat bijzonder voordelig is, slechts 25 cent.

LUX WASVOORSCHRIFT

Maak een lauw Lux-sop in een flinke teil. Doe de deken hierin en haal deze voorzichtig heen en weer in het sop. Niet te lang in het sop laten staan. Daarna ruim spoelen in water van dezelfde temperatuur als het waswater. Dan met koud water, waaraan wat azijn is toegevoegd, zorgvuldig naspoelen. Dat maakt de kleuren weer mooi fris. Drogen geschiedt het best over een droogrek en niet bij een warme kachel. Na het drogen de deken luchtig kloppen of borstelen.

*** VOOR WOLLEN DEKENS ***

LX.164-0141

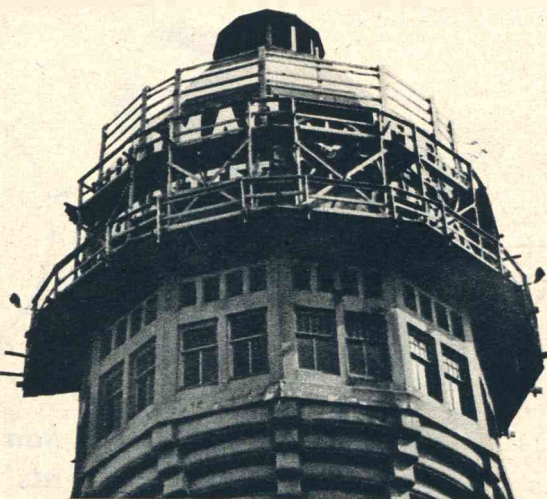
ZANDVOORT

bereidt zich voor

Nog ligt het strand bijna geheel verlaten; maar de scheepjes, die straks de badgasten voor een verfrissend tochtje over de golven zullen voeren, worden reeds in gereedheid gebracht.

Ondanks alle narigheid, die vrijwel iedereen van den huidige oorlog heeft ondervonden, is er voor de badplaatsen en vakantie-oorden in ieder geval nog een zonnige zijde. Passen en visa worden niet of slechts bij uitzondering aan toeristen voor een bezoek aan de oorlogvoerende landen verstrekt, zoodat de Hollander, die voor zijn vacaties nu eenmaal ten onrechte steeds het buitenland meent te moeten opzoeken, dezen keer z'n vertier op eigen bodem zal moeten vinden. Meer dan vroeger zullen wij dus genoodzaakt zijn het vele schoons, dat ons eigen land ons biedt, te gaan opzoeken en leeren waardeeren. We zouden zulks in deze slechte tijden

Ook aan den uittoktoren worden de noodige reparaties verricht.

een gelukkige omstandigheid kunnen noemen, want welk een natuurschoon valt er bijvoorbeeld niet te genieten op de Veluwe. In de omgeving van Bergen en Schoorl, in onze noordelijke provincies of in het prachtige, heuvelachtige Limburg? En welk een ongekend genoegen verschaft u niet een verblijf aan onze vele moderne badplaatsen! Of kan bijvoorbeeld een wandeling door onze heerlijke duinen of langs het strand u niet evenveel voldoening schenken als een trip naar de bergen? Neen, wanneer men oogen heeft voor het mooie om ons heen en zich

de moeite wil getroosten de stille en afgelegen plekjes van ons land te verkennen, dan zal zelfs de meest verwende toerist er geen spijt van hebben, dat hij dit jaar zijn schreden niet naar het buitenland kan richten.

Vooral de badplaatsen verwachten den komenden

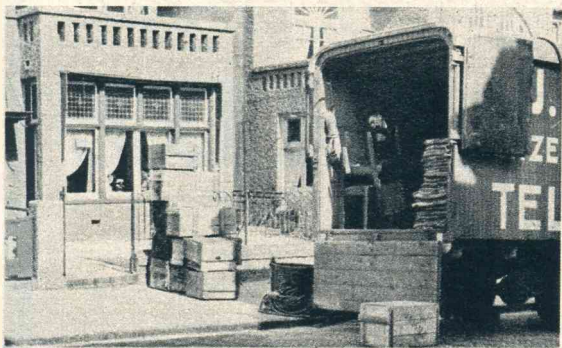
De schilders hebben de handen vol werk om pensions en particuliere woningen, die door den zeewind verveloos gemaakt zijn, weer een fleurig aanschijn te geven.

De badstoelen zijn weer voor den dag gehaald, om zoo gauw het weer maar even mee wil werken, de badgasten tegen een al te brandende zon te beschermen.

April was tot nu toe guur en koud, maar desondanks hadden verscheidene eigenaars van café's en restaurants hun zaken wederom geopend.

De verhuishagens rijden af en aan, want talloze mensen hebben nu reeds hun zomerverblijven betrokken.

Niet alleen de bewoners, maar vanzelfsprekend ook de gemeente werkt krachtig mee om het aspect van Zandvoort zoo attractief mogelijk te maken. Straten en wegen worden, waar dit noodig is, van een nieuw wegdek voorzien.

Op den Boulevard, waar nu nog volkomen rust heerscht, zal het weldra een gewemel van badgasten zijn.

Als het zonnetje maar even doorbreekt, trekt de jeugd — ondanks de felle kou — naar het strand, waar ze zich met zandscheppen best weet te vermaken.

zomer een ongekend seizoen, en het zou ons geenszins verwonderen, wanneer de meeste hotels en pensions voor den geheelen zomer reeds grootendeels besproken waren.

Bij een bezoek aan Zandvoort, waar we met onzen fotograaf een zwerftochtje maakten, bemerkten wij, dat de badplaats eensklaps weer uit haar winterslaap ontwaakt was en zich energiek voorbereidde voor het aanstaande seizoen. Hotels, pensions en particuliere woningen, die van den fel bijtenden zeewind tamelijk geleden hadden, worden weer van een nieuw verfje voorzien; aan de groote gebouwen worden de noodige reparaties verricht; straten krijgen een nieuw oppervlak en de behangers en stucadoors komen handen tekort om de interieurs van de woningen tijdig gereed te krijgen. Een enkele badstoel prijkte reeds op het nog rustige strand en hier en daar werden zelfs al de balken gelegd, waarop binnenkort de bekende ververschingshuisjes zullen verrijzen. Zoo krijgt de badplaats weer heel geleidelijk 'n frisch en nieuw aanzien, waardoor het troosteloze beeld van algeheele verlatenheid langzaam vervaagt.

Dat vooral Zandvoort vermoedelijk een goed seizoen tegemoet zal gaan, hiervan spreken de inlichtingen, welke men ons van bevoegde zijde verschaftte. Uit de groote steden, het Gooi en andere streken van ons land zijn reeds maanden geleden serieuze aanvragen binnengekomen, om huizen of kamers voor den duur van een jaar te huren. En zulks is begrijpelijk, want als forensen-gemeente blijft Zandvoort, zoowel door z'n gunstige ligging als door

de voordeelen welke de dubbele verbinding van electrische tram en trein biedt, speciaal voor zakenmensen een geliefkoosd vakantie-oord.

De Vereeniging voor Vreemdelingen Verkeer, die ook in den winter zeer diligent blijft (wij herinneren slechts aan de uitstekend geslaagde sportgebeurtenissen, zooals ski-jöring en ski-wedstrijden tijdens de strenge vorstperiode), neemt nu reeds uitvoerige voorbereidingen voor de talloze gebeurtenissen, welke zoowel op het gebied van sport als ontspanning voor het komende seizoen op het program staan.

Sommigen hebben zich misschien afgevraagd of de mijnen geen gevaar kunnen opleveren, maar bij informatie bleek ons evenwel, dat men zich hiervoor niet de minste zorg behoeft te maken. Zandvoort heeft ondervonden, dat de vier zandbanken voor zijn kust reeds een natuurlijke bescherming vormen, terwijl door de afwezigheid van een pier en bazaltblokken de mogelijkheid van een eventuele ontploffing door deskundigen zeer gering geacht wordt. Bovendien zal natuurlijk de marinekustwacht, vooral in het seizoen, extra op haar qui vive zijn, zoodat men dus met een gerust hart aan het strand kan verblijven of van een verkoelend bad kan genieten.

Zandvoort maakt zich gereed en heeft zijn „poorten" weer geopend om zijn gasten op waardige wijze te ontvangen. We kunnen slechts hopen, dat de weersomstandigheden in alle opzichten zullen medewerken en dat het gedurende den geheelen zomer even behaaglijk warm moge zijn, als het in den afgelopen winter afschrikwekkend koud is geweest.

Rosemary Lane,
filmster van
Warner Bros, in
„Vier Dochters“

PEPSODENT TANDPASTA ...BEVAT IRIUM VOOR GROOTERE REINIGENDE WERKING

Een vroolijke schittering van parelwitte tanden verheldert Uw gelaat - zoodra U opkijkt - zoodra U glimlacht. Dat is de groote verrassing van IRIUM in Pepsodent. En wel op een zoo volmaakt veilige manier! Pepsodent met Irium is absoluut onschadelijk voor het teere tandglazuur.

Tuben à
25, 50 en 80 cts.
De groote tube
is voordeliger.

DE NACHT WAKE

Vervolg van blz. 23

dat zij met geen anderen dokter overweg kon. Anne, van nabij getuige van Prescott's optreden, kreeg steeds meer respect voor de wijze, waarop hij het geval behandelde. Hij ging bedaard, met welafgewogen ongedwongenheid, op den rand van het bed zitten, en luisterde met een onverstoort gezicht naar de eindeloze opsomming van verschijnselen door zijn patiënte. Als ze het wat al te bont maakte met haar beweringen of eischen, trok hij zijn eene wenkbrauw omhoog op een manier, die duidelijker sprak dan woorden. Als hij wegging voelde mevrouw Bowley zich gekalmeerd en getroost, en geloofde zij bijna dat ze nog ooit gezond zou worden.

Anne placht met den dokter mee te loopen de breede trap af en naar de voordeur. Terwijl ze zoo samen liepen gaf hij haar zijn instructies. Aan 't einde van zijn opmerkingen keek hij haar met een snellen blik aan.

„Weet u nog wat ik u eens gezegd heb — hoeveel goede verpleging waard was? Hier hebt u nu een geval, waarin een goede verpleegster meer kan bereiken dan de beste dokter. Ik krijg die arme ziel maar een minuut of tien per dag te zien. Maar u bent den heelen tijd bij haar. U kunt een ontzaglijk grooten invloed op haar uitoefenen.“

Anne bloosde een beetje.

„Ik wil graag mijn best doen. 't Is een heel aardige vrouw. Ik zou 't heerlijk vinden, als ze weer op de been kwam.“

Hij knikte.

„Daarom ben ik blij, dat ik u hier in huis heb gekregen. Toen Bowley 't voorstelde, vond ik 't dadelijk een goed idee.“ Hij zweeg even. „Hij zou u erg dankbaar zijn — en mij misschien ook — als we haar weer normaal kregen.“

Zij voelde aan, welke heimelijke gedachte er achter zijn woorden school. Vóór ze er erg in had waren de woorden er uit:

„Dus u denkt nog steeds aan uw kliniek.“

Hij keek haar met 'n scherpen blik aan, en haar blos werd donkerder. Toen antwoordde hij, op een ietwat bijtenden toon:

„Ja, zuster. Ondanks onze prachtige reclame is mijn goede vriend Bowley nog steeds niet over de brug gekomen. Misschien maken we goede vorderingen — maar we zijn er nog niet.“ Weer zweeg hij even. „Hij is nogal taai, ziet u. En hij wil volgende maand burgemeester zien te worden. Nu is hij doodshang, om de conservatieve elementen in de stad kwaad te maken, dus durft hij 't niet aan, bij zoo'n oproerling als ik in 't schuitje te stappen — dan vinden ze hem te modern en te radicaal.“

Maar ondanks alles geloof ik toch, dat hij 't op den duur zal doen, en goed ook — als sommige andere dingen 'n beetje meeloopen. Als hij 't niet doet“ — er kwam 'n hardere trek in Prescott's gezicht — „doet geen mensch 't, in heel Manchester. En dat zou nogal leelijk voor me zijn. Dan zat er niets anders voor me op dan mijn biezen te pakken en ze in hun eigen vet te laten gaar stoven.“

Opeens keek hij op zijn horloge. Zijn gezicht klarde op, terwijl hij zich naar haar toe keerde.

„Ik moet weg, zuster. Werk hier maar niet te hard. Wandel 't park maar eens door — 't is er prachtig. En denk er om,

dat u flink eet. 't Zal u hier wel wat beter smaken dan in Hepperton, denk ik.“

Toen hij weg was gereden ging Anne de trap op, naar haar patiënte. Haar gezicht stond peinzend en vol aandacht. Dr. Prescott was zoo vriendelijk tegen haar geweest, zij had haar tegenwoordige positie voor zoo'n groote gedeelte aan hem te danken, dat zij een krachtigen aandrang in zich voelde, om ook iets voor hem te doen. Hij was voor haar de verpersoonlijking van het beste en hoogste in het vak. En wat hij nu nastreefde was geen persoonlijk belang, maar een ideaal. Zij moest hem helpen, zij moest iedere gelegenheid, die zij vond, waarnemen. Niets in 't leven zou zij zoo heerlijk vinden, als dáárin te slagen.

Al vóór Anne vierentwintig uur in huis was had zij er zich op ingesteld, om al het mogelijke voor haar patiënte te doen. Dat zij goed begonnen was, wist zij. Zij scheen in den smaak te vallen bij mevrouw Bowley. En dat was de hoofdzak: het vertrouwen en de genegenheid van die vrouw te winnen.

Des Donderdags om één uur, toen zij een uur vrijen tijd ging genieten, hoorde zij beneden gerucht, dat er haar toe bracht, op het bordes van de trap te blijven staan en over de leuning naar omlaag te kijken. Matthew Bowley stond in de vestibule — hij kwam terug uit Liverpool, waar hij voor zaken drie dagen vertoefd had. Bowley werd door Collins, den butler, uit een kolossale autojas geholpen, en met een buitengewone snelheid stelde hij den man een reeks vragen. Opeens keek hij op en zag hij Anne.

Hij staakte het machinegeweevuur van zijn ondervraging en riep naar boven:

„O, bent u daar, zuster Lee? U moet ik net hebben. Vertelt u me maar eens, hoe 't gaat.“

Terwijl Anne langzaam de trap afdaalde, sprak hij den butler weer aan.

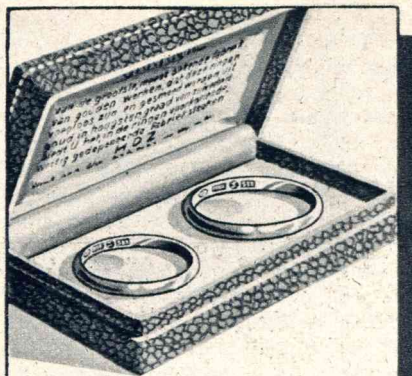
„Zuster Lee zal vandaag met mij lunchen. Dien maar meteen op, Collins — als ik bij mevrouw geweest ben.“

Het was moeilijk, tegen zulk een dwingend bevel protest aan te tekenen. Bowley liet haar trouwens geen tijd, om iets te zeggen. Hij holde naar boven om zijn vrouw op te zoeken, en kwam vijf minuten later weer beneden; in zijn handen wrijvend ging hij haar voor de zonnige kamer in, waar hij den maaltijd had laten opdienen.

Anne had haar lunch werkelijk liever alleen op haar eigen kamer gebruikt; dat werd haar ook door de etiquette van haar beroep voorgeschreven. Maar Bowley had iets spontaans, iets vierkant goedmoedigs over zich, dat haar, toen zij tegenover hem zat, alras op haar gemak stelde; eigenlijk, vond zij, was er weinig bezwaar tegen, dat ze hem dien eenen keer „gezelschap hield aan tafel“, zooals hij 't uitdrukte.

Haar tegenzin scheen hem echter niet geheel ontgaan te zijn; hij begon ten minste te redeneeren, met een bijna innemend tekort aan taet:

„Wat is er eigenlijk tegen? U bent toch geen diensthode? U bent niets minder dan wij. En ik heb u toch zeker zelf uitgenoodigd?“ Onbekommerd sprak hij met een vollen mond door. „En nu zal ik u meteen de waarheid maar zeggen, zuster. Ik heb al mijn best

Zoo is 't goed:

HDZ

RINGEN

Verloofd? Dan het groote besluit bekroond op vorstelijke wijze! Dan ook het mooiste en beste: HDZringen! Prachtig edelgoud in hoogsten graad van zuiverheid. Naadloos gesmeed tot verfijnden vorm. In elk opzicht volledig gewaarmerkt door het HDZ-meester-teeken naast de rijkskeur.

In goudsmidszaken met dit raamschild een ruime HDZ-collectie!

De koffie van Juffrouw van Luiken Was vroeger niet om te gebruiken. Totdat men haar zei: „Doe wat Buisman erbij.“ Nou, dat kon je proeven en ruiken.

De echte

BUISMAN

Receptenboekje wordt op aanvraag gratis gezonden door de fabriek te Zwartsloot.

gedaan, om u hier te krijgen. Ik heb Prescott op 't idee gebracht. Ik had er nu eenmaal mijn zinnen op gezet, dat u voor mijn vrouw kwam zorgen." Hij lachte over heel de breedte van zijn roode gezicht. „En ik hoopte meteen een beetje gezelligheid aan u te hebben, als u den tijd had.”

Anne wist nauwelijks, wat zij moest antwoorden op een zoo onbewimpelde verklaring. Ze zei verlegen:

„Ik vind 't erg vriendelijk van u, dat u me die kans geeft. En dat u zooveel vertrouwen in me hebt. Ik zal probeeren te bewijzen, dat ik uw vertrouwen waard ben.”

„In orde, hoor zuster.” Hij knikte goedkeurend. „Dat wist ik vooruit wel.”

Zoo ging hij door, met evenveel smaak pratend als etend. Gelijk de meeste mannen, die zich van onderaf hebben opgewerkt, kwam hij er al vlug toe, zijn levensgeschiedenis te verhalen. Hij was begonnen als fabrieksjongen en nu scheelde het niet veel, of hij was millionaire. Hij was buitengewoon in zijn schik met zijn succes — met zijn prachtige huis, zijn auto's, zijn schilderijenverzameling, kortom met 'al zijn bezittingen, en met den invloed, dien hij er aan ontleende. En burgemeester van Manchester werd hij ook!

De uitdrukking van zijn gezicht werd wat milder, toen hij over zijn gezin begon te praten. Zijn vrouw, hoewel bijna steeds ziek, gaf hem generlei reden tot klagen, maar zijn zoon had een ongelukkig huwelijk gesloten en was een mislukkeling geworden. Verder had hij alleen nog maar een nicht, Rose, een meisje van dertien, waar hij dol op was. Hij had haar op de beste kostschool in heel Engeland gedaan; zij werd, volgens zijn eigen trotsche woorden, „grootgebracht met de kinderen van de fijnste families.” Hij hield niet op, voor Anne een aantal foto's van haar bekeken had.

Bowley had blijkbaar nog onbepaalde tijd door kunnen praten over Rose, over zichzelf en over het leven in 't algemeen. Maar de pendule op den schoorsteenmantel stond op twee uur. En Anne zat al lang naar die pendule te kijken. Partij trekkend van een inzinking in het gesprek zei ze rustig:

„'t Wordt tijd dat ik terugga naar mijn patiënte, meneer Bowley. Mijn vrije uur is om.”

„Och kom, maak niet zoo'n haast!” zei hij. „Moeder de vrouw zal u best nog een minuut of vijf gunnen.”

Maar Anne schudde glimlachend haar hoofd.

„Ik moet heusch gaan, meneer Bowley. Ik kan mijn werk niet laten liggen. U zoudt er heelemaal niet over gesticht zijn, als ik 't verwaarloosde.”

Zij stond op. En hij leek een beetje verslagen, omdat zij zoo plotseling in actie kwam en doordreef. Maar hij wist zijn gevoelens snel te beheerschen. Hij stond eveneens op, boog zich wat voorover en gaf een paar klopjes op haar hand.

„Je hebt gelijk, kind. Zaken gaan vóór vermaken. Daar heb ik me ook altijd aan gehouden, en 't heeft me geen windeieren gelegd.” Hij lachte hartelijk. „Dus maak maar gauw dat u wegkomt. De groeten aan mijn vrouw. Ik zie u

wel gauw weer. Zorg maar dat u 't hier prettig hebt. U hoeft maar te spreken, en Collins zorgt overal voor. En als er iets is, waar ik bij te pas moet komen, hoor ik 't wel. Niet vergeten!”

Veertien dagen gingen snel voorbij. Maar tot Anne's bittere teleurstelling kon zij, hoe zij ook haar best deed, niet roemen op merkbare beterschap bij mevrouw Bowley. Toen zij pas in huis kwam had Anne, afgaand op de houding van haar patiënte, gehoopt op snellen, opzienbarenden vooruitgang. Maar de laatste paar dagen was de patiënte vreemd stil en neerslachtig gaan doen. Anne deed al het mogelijke, om die stemming te verdrijven. Maar hoe meer zij haar best deed, hoe erger de neerslachtigheid werd. Soms, als zij onverwachts opkeek, bemerkte zij, dat de zieke vrouw met een eigenaardigen en doordringenden blik naar haar keek. Zij vond het een zeer onaangename en volkomen onverklaarbare toestand.

Anne vond die laatste ervaring des te bedroevender, wijl zij er zoo naar snakte haar bekwaamheid te bewijzen en de hartelijkheid, die haar betoond werd, te vergelden. Nog nooit in haar leven was zij met zooveel onderscheiding behandeld. Zij werd er wel eens verlegen onder, dat haar zooveel attenties werden bewezen. Menigmaal, als zij op haar kamer kwam, vond zij er versehe bloemen, of een schaalje perziken uit de broeikas, of wat druiven, of zelfs een doos bonbons. Herhaaldelijk zei ze tegen Collins, dat ze 't niet prettig vond, dat 't heusch te veel was. Dan keek de butler, een man met een donker en somber gezicht, haar eens aan, zonder een spier te vertrekken, en zei, dat hij deed, wat hem werd opgedragen.

Zij gooide het op een accoordje met haar geweten door een groot gedeelte van de versnaperingen mee te nemen voor haar vriendinnen, als zij in haar vrijen tijd naar Hepperton ging. Men had daar in 't zusterhuis nog nooit zoo vaak en zoo koninklijk gesmuld.

Op een ochtend tegen het einde van de tweede week, toen zij uit de dienstvertrekken terugkwam met een kan gerstewater dat zij voor mevrouw Bowley gereed had gemaakt, kwam zij Bowley zelf tegen. Hij had haast — hij moest een paar menschen ontmoeten in verband met de aanstaande burgemeestersverkiezing. Maar toch bleef hij staan, hartelijk lachend.

„U hebt vandaag uw halven dag, is 't niet?” zei hij. Ze keek er van op, dat hij zoo goed op de hoogte was. „Wilt u niet eens van den wagen gebruik maken vanmiddag? Hij staat er toch, en niemand heeft hem nodig. 't Zal u wel goed doen, als u eens buiten komt.”

Zij keek hem verward aan en schudde haar hoofd.

„Ik mag 't heusch niet aannemen, meneer Bowley.”

„Doet u niet zoo gek,” zei hij met plompe gemoedelijkheid. „Een autoritje alleen, dat hindert toch niemand! Ik zal 't wel even tegen Collins zeggen. 't Lijkt me wel leuk voor u, om eens uit den band te springen.”

Wordt vervolgd

Dit is het juiste moment voor 'n MARTINI!

Opwekkend Smakelijk
MARTINI
Gezond Pittig.

Ans krijgt een baan door Mieps schoonheidsgeheim

Er worden bij „Van Laar & Co.” verkoopsters gevraagd”, vertelde Mieps haar vriendin Ans. „Zullen we er eens op afgaan?”

Mieps werd aangenomen, Ans niet. „Ik heb het verspeeld door mijn onaanneemelijke teint”, mompelde Ans. „Een verkoopster moet er aardig uitzien.”

„Je zit altijd binnen”, zei Mieps, „en dan krijg je een „vermoeide huid”. Daarom gebruik je geen Lux Toilet Zeep, zoals de filmsterren?”

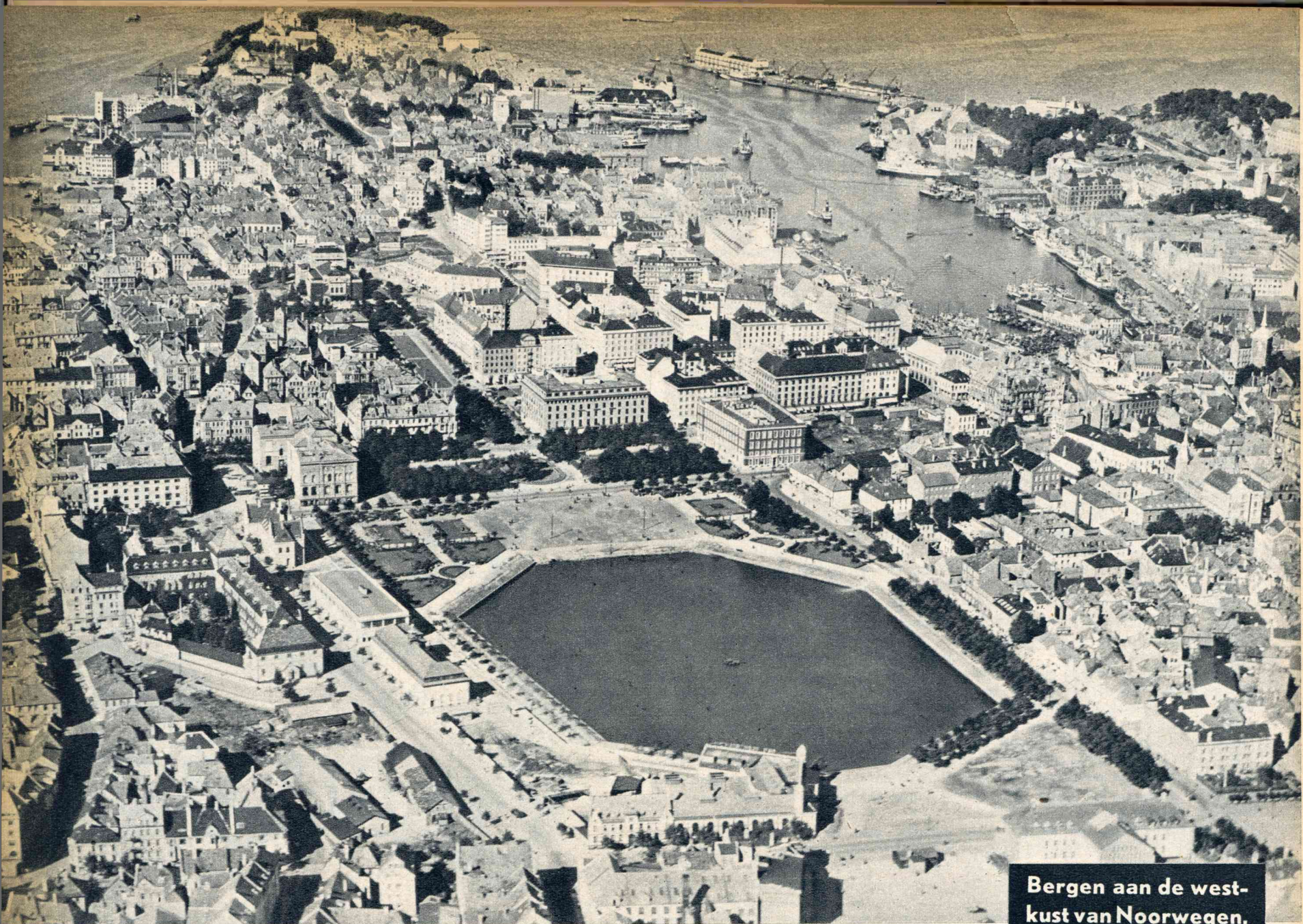
Ans volgde deze raad en... kreeg spoedig een baan, dank zij Lux Toilet Zeep.

U moet werkelijk Lux Toilet Zeep gaan gebruiken, als U aanleg heeft voor een „vermoeide huid”. Het zachte, werkzame schuim van deze toiletzeep doet in een paar dagen wonderen. Daarom wordt ze door zoveel beroemde filmsterren gebruikt.

LUX TOILET ZEEP
voorkomt „Vermoeide Huid”
LTZ 186-0141

Deanna Durbin
een bekende jonge filmster, gebruikt Lux Toilet Zeep: 9 van de 10 filmsterren in Hollywood kunnen er niet meer buiten

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50340. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149397. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129730. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Bergen aan de west-
kust van Noorwegen,
een der voornaamste
havenplaatsen van
het land.

HET LAND VAN DE MIDDERNACHTZON

*Een typisch dal in het binnen-
land van Noorwegen, geheel
beheerscht door de met sneeuw be-
dekte toppen, die er om heen liggen.*

Eeuwig is de strijd van den mensch tegen de natuur, doch in Europa heeft men dikwijls het gevoel, dat de mensch het pleit bijna gewonnen heeft, er in geslaagd is zijn stempel te drukken op het deel van de aarde, dat hij bewoont, den grond ondergeschikt te maken aan de cultuur. Het landschap is in ons dicht bevolkt werelddeel „gevormd” door de menschen: de stedenbouwers en de landbouwers. Doch één land maakt hierop een uitzondering: Noorwegen. Hier is de aarde, het grillig spel der natuurkrachten, oppermachtig: de mensch heeft zich moeten aanpassen bij de grootsche en sombere contouren der bergen en fjorden, der eindeloze wouden en troosteloze berghellingen, hij werd er zelf eenigszins somber en teruggetrokken van, vastberaden wel is waar, doch met vreemde sagen in zijn hoofd, moedig, doch tevens bescheiden.

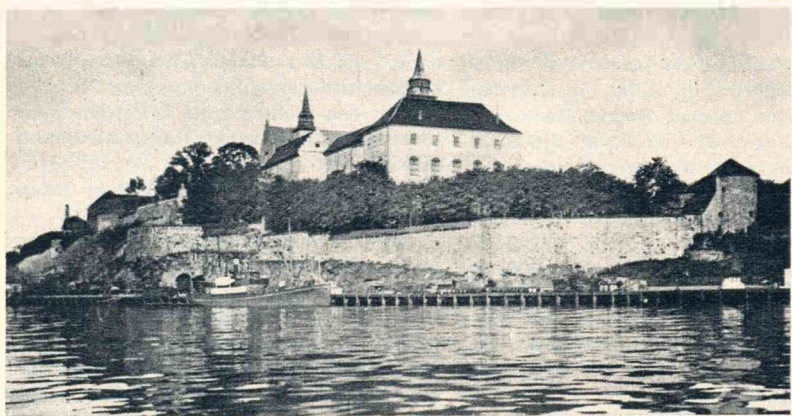
Noorwegen is eigenlijk weinig meer dan een steile kuststreek, waarin de zee binnengedrongen is en het is geen wonder, dat, terwijl het ontoegankelijke gebergte de inwoners uitstootte en het water der smalle, lange inhammen, tot diep in het land reikend, hun den weg naar zee opende, de Noren een zeevarend

Een kade in Bergen, dat schilderachtig gelegen is en zijn naam, zooals men op deze foto ziet, alle eer aan doet.

De hoofdstad van Noorwegen, Oslo, ligt in een diepe, grillig gevormde fjord. Het scheepvaartverkeer is hier, zooals uit de foto blijkt, steeds zeer druk.

Een oud kasteel, Akershus, in de buurt van Oslo.

volt zijn geworden. Drie procent van het land is bebouwd, drie miljoen mensen wonen op 300.000 vierkante kilometer, terwijl de Noorsche koopvaardijvloot op drie na de grootste der wereld is. Toch heeft het land ook verborgen rijkdommen: aluminium, ijzer, koper, nikkel, zink. Deze zijn echter eerst in de laatste tijden aan het daglicht gebracht. En nu blijkt het, dat Noorwegen nog een anderen, eertijds geheel verborgen „schat" bezit: zijn strategische positie voor de oorlogvoerende volken van West- en Midden-Europa. Het gevolg is, dat men elkaar nu dien schat betwist en Noorwegen, arm in vele opzichten, is het slachtoffer geworden van een rijkdom, waar het nooit prijs op stelde en dien het veel liever nooit had willen bezitten. Zoozeer waren de bewoners overtuigd, dat niemand begeerige oogen op hun onherbergzaam land zou slaan, dat de verdediging verwaarloosd werd en men vrijwel weerloos stond tegenover elke bedreiging.

Oslo, de hoofdstad en residentie van het koninkrijk Noorwegen.

WAT BEN IK AL EEN BAAS,
MAAR IK DRINK OOK IEDERE DAG

"Rinso" TOMATENSAP

Eenig fabrikante. Mij. De Beluwe" Tiel NV.

De beste wasmachine in de wereld kan U geen goed resultaat geven, als U er niet de juiste zeep in gebruikt. Hoe komt het, dat Rinso door talloze vrouwen wordt aanbevolen? Rinso is „overvet“ en heeft daardoor een groot reinigend vermogen, waardoor alle vuil uit het goed wordt verdreven. Rinso maakt wit goed schitterend wit en gekleurd goed fris en helder — het geeft U altijd een prachtig schone was. Denk er om — Uw wasmachine heeft recht op de beste zeep, die er bestaat — Rinso.

Onveranderde, niet verhoogde prijs slechts 12½ ct. per groot pak

In iedere wasmachine uitsluitend **RINSO**

VERLOREN MENSCHEN

Vervolg van bladz. 18

schoone kleeren... een groote schoonmaak, 'n reiniging, na al dat vuil, waar ik door heb moeten baggeren... Hij vergat den tijd, hij vergat te denken, hij vergat zichzelf en zong.

„Maar, senor Steven,” zei iemand op het droge, met een stem die trilde van afgrijzen, „senor — zingen — en weet u, hoe ongezonder het is om in het water te zitten? Slecht voor het hart, senor...”

Don Miguel stond op den kant toe te zien met onverholten misprijzen op zijn geel gezicht. Hij scheen zich geheel hersteld te hebben en was zwierig gekleed in een oud, maar schoon peone-costuum.

„Kom er uit en kleed je aan, als ik en je gezondheid je lief zijn,” zei hij; „en geprezen zij Jorge Palacio, die flauwviel en ons er toe bracht hierheen te gaan!”

Steven kleedde zich aan en ging met hem mee naar het hoofdgebouw van de estancia, waar het meisje hun een uitgebreden maaltijd voorzette. Miguel nam ter eere van haar en het eten zijn pasgekregen hoed af, en vond, ondanks het feit dat hij at als een uitgehongerd dier, nog ruim gelegenheid tot spreken. Het meisje antwoordde hem zoo nu en dan, maar Steven liet den woordenvloed langs zich heengaan en verstond het zelfs niet — hij at en keek naar het meisje en hij voelde zich wonderlijk... bijna gelukkig...

De eerste dagen verstreken voor Steven in een soort roes van slapen, eten, baden in de beek en kijken naar het meisje, en het duurde lang voordat het tot hem doordrong, dat hij hier de gast was van senor Alejandro Macheno en dat er eens een einde aan dien toestand moest komen. Senor Alejandro en zijn dochter waren overigens gastvrij genoeg; de oude man informeerde dagelijks naar de gezondheid van zijn gasten. Ilva, het meisje, zette hun het beste voor dat zij kon vinden, en zij stelde geen lastige vragen. Don Miguel Alegre Bastane y Vivanco begon al spoedig in zijn uiterlijk een tevreden welvarendheid te vertoonen, en zelfs het gezicht van Palacio, die nog altijd in bed lag, werd mensche-lijk. Maar na twee of drie dagen zei Steven: „Senor — ik ben u zeer dankbaar, maar... maar ik zou u graag uw weldaden vergoeden. Ik ben een arme drommel; geld kan ik u niet aanbieden, maar als ik iets voor u zou kunnen doen...”

De oude Alejandro glimlachte. „Het was me niet om geld begonnen, vriend; het is voor mijn dochter en mij genoeg beloning om te zien, hoe jullie opgeknaapt zijn. Maar jullie kunt me wel een groot plezier doen door een poosje hier te blijven...”

„Si, si, don Alejandro!” juichte Miguel, die al afkeurend had gekeken, toen Steven over vergoeding ging praten: „maar natuurlijk, wij blijven zoo lang als u wenscht. Niet waar, Palacio?”

Palacio knikte grijnzend.

„Mooi zoo,” zei Alejandro. „Ik kom namelijk werkrachten tekort.”

„Werk...” stotterde Don Miguel. „Kracht...” murmelde Palacio.

Maar Steven knikte. „Graag,” zei hij.

Van dien dag af ging Steven aan het werk en don Miguel keek toe, hoe hij 't deed, om het ook te leren, zooals hij zei. Voor Steven was het werken een verademing — hij dacht niet veel in dien tijd, niet over zichzelf en zijn problemen en niet over andere dingen; maar hij had het gevoel dat dit werken een logische voortzetting was van het baden in de

beek, het dragen van schoone kleeren en voldoende eten. Het was hem een genot zijn spieren te gebruiken en nuttige dingen te doen, en hij sjouwde en ploeterde den heelen dag tusschen de koeien en in de schuren, alsof zijn leven er van afhing. Hij zong weer.

En hij nam alleen even rust, wanneer hij Ilva naderbij zag komen; dan maakte hij ook wel eens een praatje met haar — dan zei hij, dat 't een mooie hoeve was, of dat het prettig was om te werken, of dat zij er goed uitzag en zoo vriendelijk was voor de arme zwervers.... En hij keek haar na als zij weer wegging.

's Avonds ging hij nog eens rond, het erf over, de stallen langs; dan keek hij of de paarden goed stonden en of de werktuigen behoorlijk waren opgeborgen, en vaak staarde hij over de donkere, wijde pampa, waar soms traag de zwarte schaduw van een van de koeien zich bewoog. Zoo nu en dan deed de oude Alejandro deze ronde met hem mee; dan spraken zij samen over het werk, dat er den volgenden dag gedaan moest worden, over 't werk, dat dien dag gedaan was, over de koeien of over het weer.

„Zie je,” zei Alejandro eens, „jij hebt er kijk op, al heb je dit werk nooit gedaan; nog een paar maanden en je bent boer, zoo goed als ik.”

Hij knikte en beet op zijn pijp, maar Steven zweeg.

Andere keeren, als de oude man 's avonds te moe was, liep het meisje met Steven mee; ook dan praatten zij over koeien en werk, maar er was een warmere klank in hun stemmen, alsof zij in werkelijkheid ook nog over andere dingen spraken.

„We moesten eigenlijk eens een nieuw dak op den paardenstal timmeren,” vond Steven. „Als ik Miguel en Palacio maar zoover kon krijgen...”

„Ik ben blij dat je hier gekomen bent,” zei Ilva zacht. „Waar... waar komen jullie eigenlijk vandaan?”

„Uit een trein, die de bedelaars naar het binnenland bracht,” antwoordde hij bitter.

„Gelukkig, dat die trein hier langs reed.”

Hij bleef staan, om haar scherp aan te zien, en haar donkere oogen beantwoordden zijn langen blik. Het was, alsof zij hem met haar oogen iets wilde zeggen of vragen, maar hij wilde niet weten wat het was — hij draaide zich met een ruk om en liep langzaam terug naar het huis. Zij glimlachte terwijl zij hem nakeek.

Maar bij het huis werd hij opgewacht door don Miguel. Don Miguel begon dik te worden en er kwam zelfs een andere kleur dan het citroengeel op zijn gezicht; hij knikte Steven vriendelijk-bemoedigend toe en zei vaderlijk: „Wel, wel, amigo, het is mij een voorrecht er op mijn ouden dag nog getuige van te mogen zijn, hoe de liefde ontbrandt in jonge harten...”

„Hè? Wat?” vroeg Steven verschrikt.

„Hoe schón is de liefde,” ging don Miguel Alegre zangerig voort: „ziet, hoe zij gaat van oog tot oog en...”

„Houd je mond!” snauwde Steven.

„Zeker, amigo; het is jouw zaak. Vergeef mij dat ik mij er in mengde. Zeker zou ik discreet gezwegen hebben als ik niet ook een zeker persoonlijk belang bij het geval had. Duizend excuses, mijn goede vriend, duizend en meer.”

Steven stak zijn handen in zijn zakken en liep langzaam naar den gelen don toe. „En,” vroeg hij kalm, „wat is jouw belang, hè?”

„Mijn belang? Eenvoudig, amigo, heel eenvoudig: dat is, wat onze vriend Palacio gisteren nog zoo voortreffelijk tot uitdrukking bracht. Hij moest maar met haar trouwen, sprak Palacio op zijn gewone, meesleepende wijze; dan werd hij hier de baas en dan konden wij hier lekker blijven. En bij deze scherpzinnige zienswijze sluit ik mij van harte aan, mijn vriend.”

„Zoo,” zei Steven, en hij deed nog een stap naar voren. Zijn stem trilde.

„Zoo, zei Palacio dat? En jij sluit je er bij aan, hè? Jullie ellendige klaplopers en bedelaars, jullie zijn...”

„Tut tut,” zei don Miguel haastig, en hij stak zijn handen afwerend omhoog:

„word niet boos, senior Steven. Ik spreek alleen over deze zaak omdat mijn vereelt gemoed week wordt, nu ik zie hoe deze geschiedenis zich zal ontfouwen.

Vergeef mij, senior Steven: u werkt en zingt, u bent tevreden en denkt niet na, u hebt alleen oogen voor het meisje...

Maar wij zien en hooren andere dingen. Wij zien de jonge liefde reeds glanzen in uw oogen en in den blos en den glimlach van de schoone Ilva — wij spraken met den ouden Alejandro, den braven man; en hij vroeg ons precies wie en wat u was. Hij mag u graag, amigo; er zijn in deze streek weinig flinke, knappe jongemannen. En kun je het ons kwalijk nemen, dat wij ons verheugen en reikhalzend uitzien naar de bruiloft?”

Don Miguel wischte zich het zweet van het voorhoofd en glimlachte nog eens verontschuldigend. Hij scheen niet bijzonder op zijn gemak te zijn, maar dat, wat hij verwachtte, gebeurde niet.

Steven vloog hem niet aan; hij antwoordde hem zelfs niet — hij liet zijn vuisten zinken, keerde zich om en liep langzaam weg.

„Hé — amigo — word niet boos!” riep don Miguel hem na, maar hij keek niet om.

Hij wist nu, plotseling, dat de Spanjaard gelijk had; hij dacht niet en lette op niets en werkte maar, en hij praatte met Ilva... maar intusschen gebeurde er allerlei, zonder dat hij het merkte.

Zij kwam vaker naar hem toe dan noodig was, en als hij zong, zweefde haar beeld hem voor den geest, en...

„Wacht nu toch, wacht nu toch, senior Steven,” riep Miguel, die hem na kwam hollen; „het is allemaal veel mooier dan u denkt...”

„Wat?” vroeg Steven toonloos.

„Wel — ik sprak immers met den ouden Alejandro? Hij zei mij... senior, ik mocht het u niet zeggen, maar hij zei mij... dat de moeder van seniorita Ilva... een... senior, luister, luister!

...een Hollandsche was! Zij spreekt Hollandsch, zij denkt Hollandsch, u zult haar de teederste woorden in uw eigen taal kunnen zeggen...”

„Hollandsch...” stamelde Steven.

„Si, senior! Lach dan! Kon ik iets heuglijkers zeggen? Haar moeder was een fijne Hollandsche dame, die Alejandro dertig jaar geleden in de stad ontmoette en hem volgde naar hier — het kán niet wonderlijker en romantischer. I' moet lachen en gelukkig zijn, senior!”

„Het kon niet erger,” zei Steven zacht. Het duizelde hem — hij bleef een oogenblik stil staan, de oogen gesloten, als naar binnen gericht, en probeerde orde te brengen in zijn denken en in die verwarrende hoeveelheid mededeelingen en inzichten, die don Miguel hem daar gaf.

Maar intusschen klaterde de gele voort: „Niet erger? Maar senior — hoe zoudt u de liefde kunnen versmaden, nog voordat zij volgroeid is! En denk toch, amigo, denk aan jezelf en aan Palacio en aan mij, je armen, toegewijden vriend. Was ik het niet die je hielp ontsnappen? En waarom, senior, wáárom denkt u dat zij voor u verborgen hield, dat zij uw

taal verstaat? Denk dan, senior... Omdat zij u liefheeft natuurlijk!”

Don Miguel zweeg en keek den ander triomfantelijk aan, maar Steven haalde zijn schouders op.

„U begrijpt het niet? Kortzichtig is de jeugd, amigo, en de roerselen van de vrouwenziel zijn je nog een raadsel. Maar zij wacht, mijn vriend; zij wacht, tot je haar zult zeggen dat je haar liefhebt en haar zult vragen je vrouw te worden; en dan zal er 'n teere glimlach, zoo teer als alleen de droomen en een vrouw die liefheeft ons kunnen toonen, over haar gezicht glijden, en zij zal haar antwoord fluisteren in uw eigen taal...”

„Stil,” zei Steven kort.

Hij ging naar zijn eigen kamertje. Hij kon in dat oogenblik niet helder meer denken — het bloed bonsde door zijn aderen, en wilde, ordeloze gedachten joegen koortsachtig door hem heen.

Hij moest weggaan, dat was alles wat hij zeker wist; hij moest weggaan en vluchten, al zag hij in dit moment nog niet helder waarom en waarvoor.

Toen hij zijn paar schamele bezittingen bijeen had gepakt in een bundeltje, nam hij een stukje papier en schreef haastig:

„Het spijt mij, maar ik moet vertrekken. Het zou te pijnlijk voor mij zijn om persoonlijk afscheid van u te nemen, maar ik ben u zeer dankbaar voor alles wat u voor mij deed en ik zal het nooit vergeten. Wees goed voor don Miguel en Jorge Palacio, maar zet hen aan het werk en houd hen in de gaten, want het zijn deugnieten.

Steven van Heyde.”

Dat schreef hij in het Hollandsch.

Hij legde het briefje op de tafel neer, gooide het bundeltje over zijn schouder en sloop zacht en ongemerkt het huis uit.

Steven liep alleen over de dwarsliggers den weg dien Hiller vóór hem gegaan was. Om hem heen strekte zich het kale, leeg landschap uit en voor hem lagen, onafzienbaar, tot aan den horizon, de lijnen van de spoorbaan.

Maar nu was er niet, zooals den vorigen keer dat hij hier liep, dat bijtende verlangen naar rust — nu duwden en tuimelden zijn gedachten door en over elkaar heen en hij liep haastig, alsof hij voor iets vluchtte.

De dwarsliggers lagen te dicht naast elkaar, je moest er te kleine stappen op nemen: de aarde gloeide nog na van den heeten zonne-dag, er wolkte stof om hem heen en de bodem was te hard om er te gaan liggen en te rusten. En Steven liep verder en verder, met regelmatige stappen van den eenen dwarsligger op den anderen — steeds verder weg van de estancia, uren en uren achtereen... en steeds verder naar den vlakken, donkeren horizon, waarachter eens de stad op zou doemen, waar weer dat spel van vlucht en vervolging, van zoeken en strijden en ondergaan zou moeten beginnen...

Hij had een kans gehad, wist hij nu: een kans om te ontkomen aan zijn noodlot en opnieuw een leven te beginnen. Die kans zou niet terugkomen, en hij zou geen nieuwe meer krijgen. Hij had een huis kunnen vinden, en een vrouw die hem liefhad — maar hij was weggegaan, en dat was het eenige geweest, wat hij had kunnen doen.

De nacht werd donkerder. De sterren begonnen te flonkeren en spiegelden een glanzend licht op de rails. Hij bleef even staan om zoekend op te kijken in de groote stilte daar boven hem, en dat was even vertroostend. Ik mocht niet anders doen, dacht hij, ik moet eerlijk blijven. Er zijn een paar dingen, die dit leven van vlucht en ondergang me nog niet ontnomen heeft, en daarbij hoort

SST! GEEN WOORD OVER SLECHTE ADEM!

Waarom men Annie alleen liet.

IK WOU DAT IK NOOIT MEEGEGAAN WAS MET DIT REISJE! DE MENSCHEN ZIJN ZOO STIJF EN OP EEN AFSTAND!

NEEN, ANNIE, DE SCHULD LIGT BIJ JOU!

JIJ MAAKT HET DE MENSCHEN MOEILIK OM MET JE OM TE GAAN! IK WEET WEL, MEN SPREEKT NIET OVER SLECHTE ADEM, MAAR... ZOU JE TOCH NIET EENS NAAR DEN TANDARTS GAAN?

HET IS PROEFONDERVINDELIJK BEWEZEN, DAT SLECHTE ADEM MEESTAL ONTSTAAT DOOR KLEINE VOEDSELRESTJES TUSSEN ONVOLDOEND GEREINIGDE TANDEN. IK BEVEEL COLGATE'S TANDPASTA AAN. HAAR FIJN, AROMATISCH SCHUIM VERWIJDELT DEZE ONGERECHTIGHEDEN EN VOORKOMT ZOODOENDE SLECHTE ADEM.

Later, dank zij Colgate.

ZEG WIM, DE JONGENS WILLEN ALLEMAAL WEL EENS MET ANNIE DANSEN! JIJ HEBT HET MONOPOLIE NIET!

GOEDE FUNDAMENTEN

Sla een brug naar een goede betrekking.

Degelijke theoretische kennis als fundamente voor Uw praktische ervaring, laat daarop Uw brug naar vooruitgang rusten en.... U komt er!

Studeer techniek thuis!

Burgerlijke bouwkunde, Architectuur, Meubel- en Schildertechniek, Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouwkunde, Auto- en Vliegtuigtechniek, Electrotechniek, Radiotechniek, Chemische Techniek, Zuiveltechniek, Speciale cursussen.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICUM
ARNHEM
Dir. E. J. Rotshulzen en F. Wind

GEMOBILISEERDEN... PBNA verzorgt de technische cursussen voor militairen. Wendt U om int. tot de Commissie voor O. en O. in Uw kantonement.

200 Leervakken
120 Leraren
5000 Cursisten

Zend deze COUPON aan PBNA voor kostenloze brochure #3
Naam: _____
Adres: _____

R-365-L

In 2 dagen Uw Likdoorns kwijt!

Pijnloos, vlug en zonder gevaar verwijdt U den meest hardnekkigen likdoorn, de naaste eeltplek door de nieuwe Remedy van Prof. Dr. Polland.

Snijd nooit aan Uw likdoorn, er kan bloedvergiftiging door ontstaan en het kan U Uw leven kosten. Volg de nieuwe, veilige Trannosan Remedy methode.

Leg een fluweelen Remedy op Uw likdoorn, de stekende pijn verdwijnt direct, want de Remedy begint onmiddellijk te werken. De bijzondere substantie van de Remedy maakt den harden likdoorn zacht. Neem na 2 dagen een Bruisend Trannosan Voetbad, dat Uw voeten verkwikt en verfrist en U kunt dan den likdoorn, die geheel wit is geworden en los van de gezonde huid, met wortel en al er uit halen, zonder pijn en bloedvergieten.

Remedy op likdoorn, dan pleisterbanderom. De pijn houdt direct op.

Na 2 dagen kunt U den wit geworden likdoorn er zonder pijn uithalen.

Gratis Voetbad: In elk doosje bevindt zich een groote tablet uit 15 minerale zouten voor een Bruisend Trannosan Voetbad, dat spieren en pezen versterkt en de verslakte voetzenuwen weldadig verfrist.

Garantie: Wij garandeeren de goede werking van Trannosan Remedy. U ontvangt Uw geld terug wanneer Trannosan Remedy niet helpt. Garantiebewijs bevindt zich in elk doosje.

Doosje voor 8 toepassingen met Gratis Voetbad en Garantiebewijs **48 c.**
Trannosan helpt snel en wel

ook mijn eerlijkheid. Het was goed om weg te gaan, en ik moet nu verder, naar de stad.

Er streek een koele wind over de lage heuvels, ritselend door 't verdorde gras; de koelte steelede hem het moede, warme gezicht, en hij wendde zijn blikken weer naar voren.

Ik ben sentimenteel, ik ben gek, dacht hij. Maar het viel hem moeilijk om de tranen, die naar zijn oogen welden, tegen te houden.

Toen hij verder wilde gaan hoorde hij vaag, in de verte, nog een ander geluid dan dat van zijn eigen ademhaling en het kloppen van zijn hart — 'n rhythmisch geroffel, dat langzaam naderbij kwam.

Een trein, dacht hij, en hij keerde zich om, om van de spoorbaan af te gaan — maar het was geen trein dien hij in de verte zag naderen. Eerst was het nog een vormeloze schim, maar het kwam snel dichterbij, en de vormen maakten zich los uit de duisternis — het was een ruiter. Het paard, schijnbaar aangejaagd tot het uiterste, kwam met vliegende manen recht op hem af, om eindelijk, toen het vlak bij was, plotseling in te houden en stil te blijven staan....

Ilva sprong uit het zadel, pal voor hem.

„Jij....” stamelde hij.

„Je moet meekomen, Steven,” zei ze zacht. „Zóó kun je niet weggaan.”

Een vrouwestem die Hollandsch sprak — Steven voelde zich radeloos, verward en verstrikt in zijn opwellende gevoelens en impulsen.

„Ik.... ik.... het kan niet,” stamelde hij eindelijk. „Vergeef het me, Ilva, maar ik kan niet. Ik móét weggaan.”

„Steven,” smeekte zij. „Wij wilden je bij ons hebben, mijn vader en ik; wij houden van je, Steven. Ik rijd nu al uren achter je aan — Miguel zei me, waar ik je zou kunnen vinden. Ik voelde me zoo ongelukkig toen je ineens weg was, Steven....”

Hij slikte iets weg en richtte zich hooger op.

„Neen,” zei hij. „Misschien begrijp je me niet — ik kan het je haast niet duidelijk uitleggen. Ik ben een zwerver, Ilva, een bedelaar. Ik ben arm en uitgeput bij je aangekomen, en ik zal altijd arm en uitgeput blijven, want ik heb geen toekomst meer — en het helpt me ook niet of ik bij jullie op de estancia blijf. Ik zou er Hollandsch hooren spreken, we zouden altijd samen zijn — en.... en begrijp je dan niet, hoe pijnlijk dat voor mij zou zijn? Ik kan niet....”

„Maar je móét het, Steven,” drong zij

aan. „Ik weet wel dat je arm bent en dat je veel gezworven hebt, maar je bent jong en gezond en je kunt hard werken, en — wat doet het er trouwens toe?”

„Alles,” zei Steven. „Ik kan daar niet zijn — ik sleep een heel leven vol tegenslag achter mij aan, al ben ik dan ook jong. Ik ben uit Holland weggevlucht om een liefdesgeschiedenis; alles herinnerde mij er aan, en ik ging naar een land, dat ver en vreemd genoeg was om mij opnieuw te laten beginnen. Maar ik had geen geld, ik sprak de taal niet, ik was een buitenlander.... en ik zonk langzaam naar beneden, onmerkbaar, steeds een beetje dieper, tot, na jaren, ik té diep gezakt was om weer boven te komen. Dat is mijn geschiedenis, Ilva. En jij kunt me niet helpen; je kunt me niet te eten blijven geven, er zal daar niet altijd werk voor me zijn, en het eenige wat je kunt doen is me wat uitsel van executie geven. En juist omdat jij mijn taal spreekt en zoo goed voor me bent, zou ik scherper en pijnlijker voelen hoe onafwendbaar en vreeselijk tóch het afscheid zal zijn — en de ondergang....”

Hij keek, terwijl hij sprak, naar het paard en naar den grond en naar de sterren, maar hij keek niet naar haar. Hij zag niet, dat zij glimlachte.

„Je bent bang,” zei ze zacht, „dat je me lief zoudt krijgen, als je bleef.”

Hij wendde zich met een ruk naar haar toe.

„Je zoudt het me nooit durven zeggen, omdat je niets bezit en omdat ik misschien zou denken, dat je uit eigenbelang liefde huichelde....”

Steven knikte, zonder iets te zeggen.

„Daarom ben ik je na gereden, Steven; ik heb je lief, ik zal niet meer zonder je kunnen. En als jij niet met mij terug wilt gaan, dan ga ik met jou mee, zooals ik nu ben, Steven — dan ben ik even arm als jij....”

„Ilva....” zei hij. Hij had nog iets willen zeggen, nog veel willen zeggen, maar hij kon niet. Voor den tweeden keer drongen er tranen naar zijn oogen, doch nu schold hij zichzelf niet voor sentimenteel en gek, maar liet hun den vrijen loop. Zij kustte ze weg.

Zij bleven daar bij de spoorbaan, alleen onder den fonkelenden sterrenhemel, tot het paard uitgerust was en ongeduldig begon te worden.

„Kom nu mee,” zei het meisje toen zacht. „Vader zal je willen zien. We hebben nog een lange wandeling te maken en morgen zullen wij wel verder praten over de toekomst.”

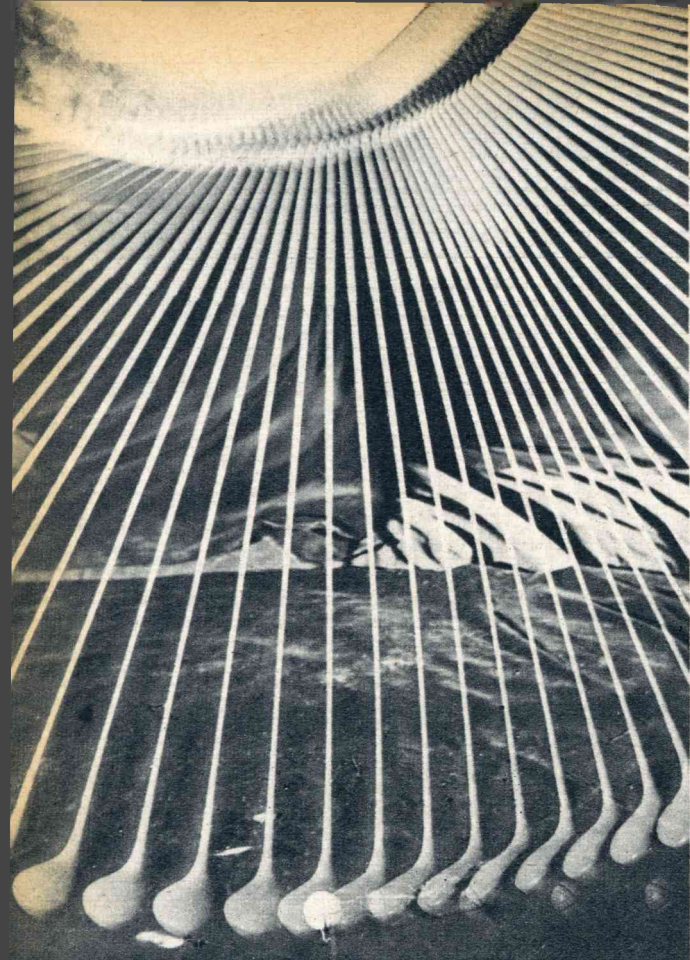
Steven knikte. „Er is een toekomst,” zei hij.

Bericht Reeds nu vragen we de aandacht onzer lezers voor het nieuwste boek der Kennemer Serie, dat volgende week in ons blad zal worden aangekondigd: het werk van een der vruchtbaarste Fransche schrijvers, dat in zeer korten tijd talrijke herdrukken mocht beleven. We zijn er van overtuigd dat dit boek in ons land een overweldigend succes zal hebben. Men vergete niet deze aankondiging te lezen!

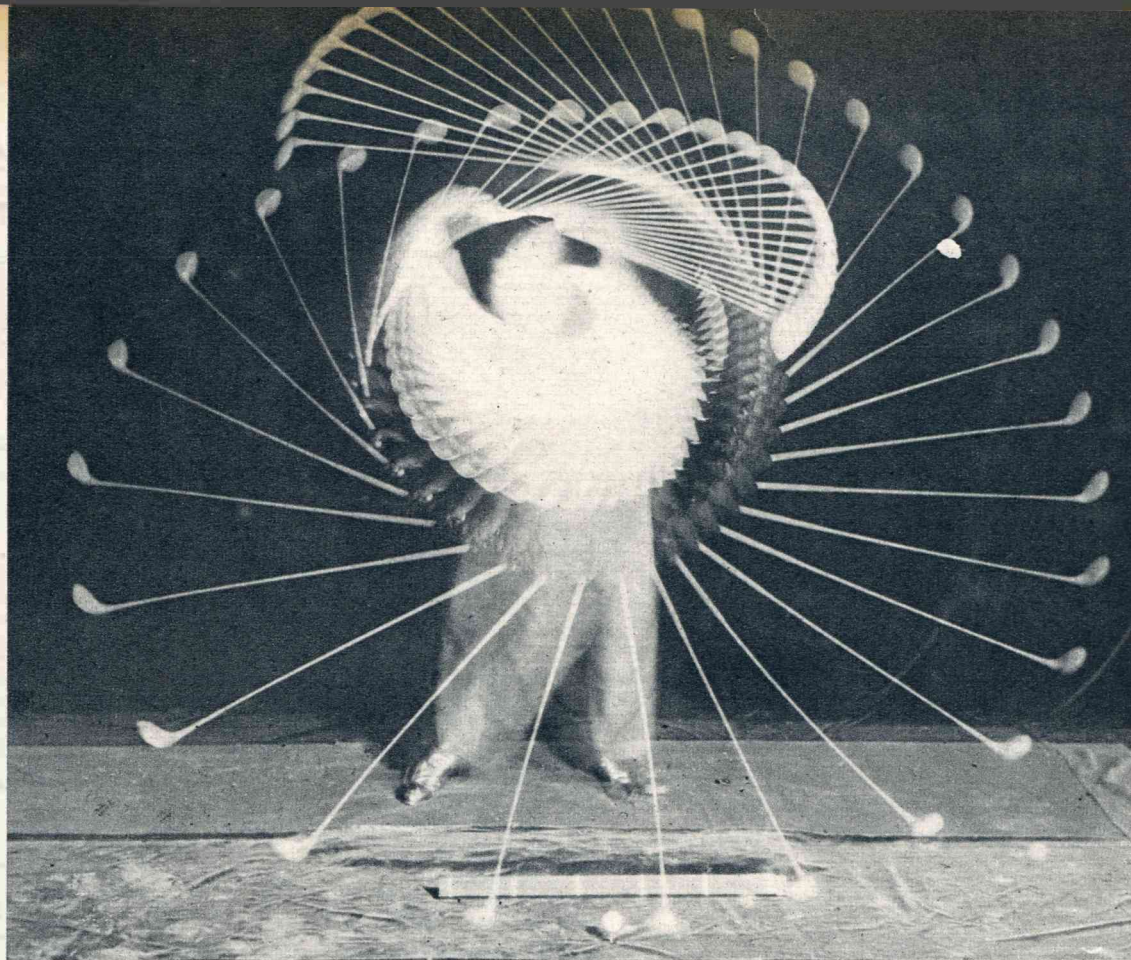
Voor verkoudheid beschermen
 Tegen hoest helpen
 reeds **2 Rheila's** meermalen per dag.
 Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

EEN TRAGEDIE OP MARKEN

Een golfstick op het oogenblik, dat de bal geraakt wordt. De opnamen zijn genomen met een tusschenpooze van $\frac{1}{600}$ seconde.

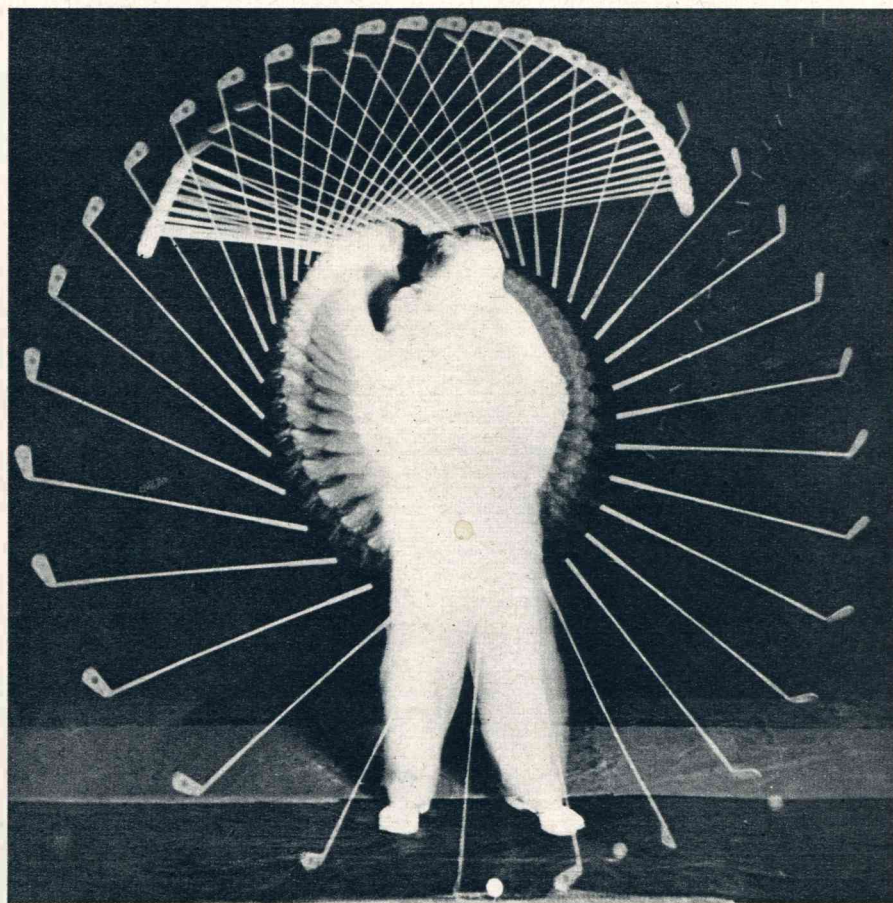
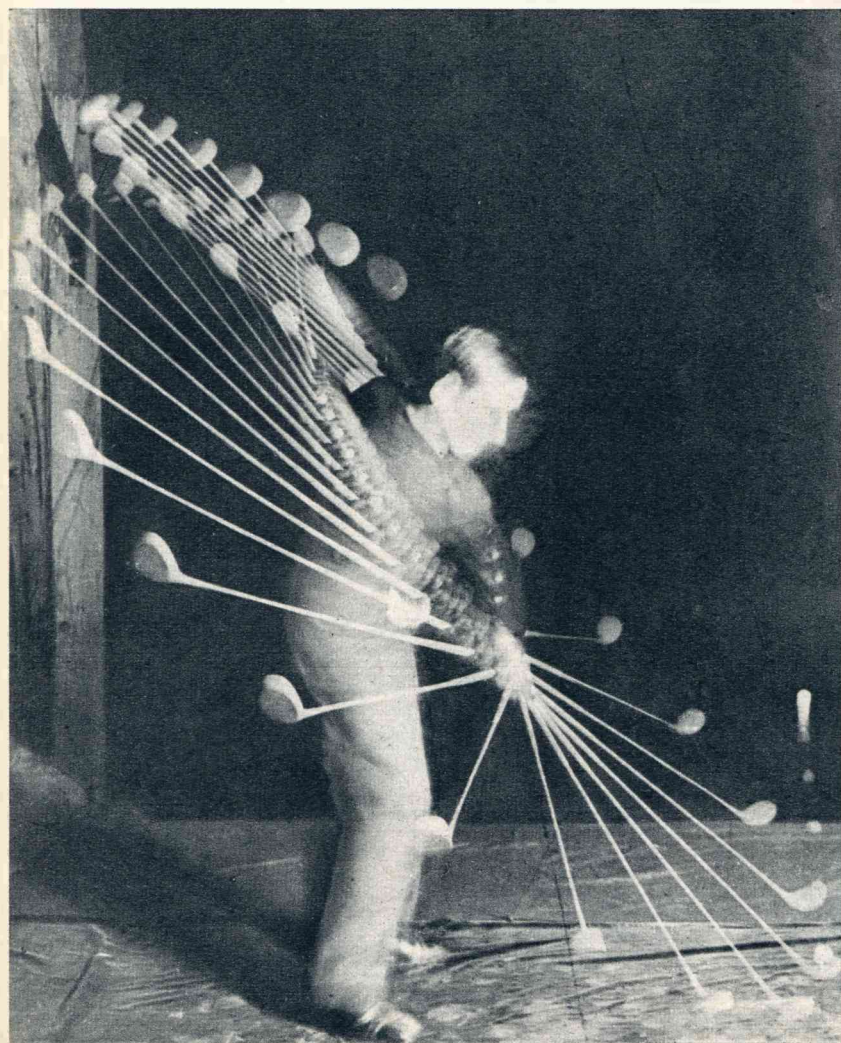

De slag van den beroemden golfspeler Bobby Jones. Aan de hand van de foto konden de verschillende snelheden vastgesteld worden: snelheid van den bal 75 m per seconde, snelheid van de stick vóór de aanraking 55 m per seconde, na de aanraking 38 m per seconde. Belichtingstijd $\frac{1}{100.000}$ seconde, in tusschenpoozen van $\frac{1}{100}$ seconde genomen.

AL IS DE GOLFSTICK NOG ZOO SNEL.... DE CAMERA ACHTERHAALT HEM WEL

Ons oog is een tamelijk poover instrument, dat een heeleboel dingen niet ziet: een duizendste millimeter is te klein, een boom op vijf kilometer afstand te ver, een dravend paard te snel om goed waargenomen te kunnen worden. Erg tevreden is de mensch dan ook nooit met zijn oog geweest en alleen schilders vertrouwen er nog zoo'n beetje op, misschien omdat het de dingen dezer aarde mooier voorstelt dan ze werkelijk

Een slag van ter zijde gezien. In tusschenpoozen van $\frac{1}{100}$ seconde opgenomen.

Opname van een gewonen golfspeler bij den afslag.

zijn. De wetenschap echter heeft al lang afstand gedaan van het oog: microscopen, verrekijkers zijn nog te veel aan persoonlijke waarneming gebonden en de geleerde van tegenwoordig kijkt dan ook niet meer, maar fotografeert.

Hij kiekt „kilometers ver” met infra-roode stralen, hij filmt bacillen zonder ze zelf te zien en hij kiekt een zwaaienden stok, dien hij alleen maar hoort. Een honderdduizendste seconde belichtingstijd! Het is zoo weinig, dat we er ons geen voorstelling van kunnen vormen.

Vol verwondering staren we naar de foto, die genomen is met een toestel, dat zooveel beter is dan ons oog. Wij kijken onze oogen uit naar dit wonder der techniek, maar we kijken... en gebruiken ten slotte toch weer in laatste instantie het instrument, dat we zooeven afgekeurd hebben!

Op dat kleine plekje grond groeiden de kinderen op, alwaar zij van de wereld slechts den vuilen kant zagen. Afgedankt speelgoed, dat zij tusschen de gesorteerde rodden vonden, waren de eenige schatten waarover zij de beschikking hadden.

NOTRE DAME VAN DE SLOPPEN

Naar den roman: *Le Christ dans la banlieue*, werd door Gregoire Leclos het beroemde toneelstuk: *Notre Dame de la Mouise* gemaakt en het is naar dit stuk dat voor de GOFILLEX deze film werd vervaardigd, welke onder regie van Peguy een aangrijpend verhaal van menselijke ellende en zelfverloochening is geworden.

Er zijn mensen, die bij het zien van de ontredderingen en misstanden in de maatschappij zich onledig houden met het geven van felle critieken en dan eischen, dat anderen onmiddellijk die toestanden opheffen of verbeteren. Er zijn er echter ook die verlangen dat er verbeteringen worden aangebracht en dan met groote zelfopoffering de handen uit de mouwen steken en corrigeren wat er te corrigeren valt. Zij hangen hun daden niet aan de groote klok, doch *doen* waar anderen alleen maar over praten. De film heeft reeds enkele malen daaraan aandacht besteed, zij het dan ook misschien meer uit commercieele overwegingen dan uit bewondering voor de feiten. Een prachtig voorbeeld daarvan was *Jongensstad*, een film, welke door haar eenvoud doch eerlijkheid een overweldigend succes had. In denzelfden geest zijn nog andere filmwerken verschenen, welke de een meer de ander minder geslaagd waren, doch waarvan de grondidee toch vrijwel gelijk was.

Thans komt de Fransche film-industrie met *Notre Dame de la Mouise*, een film, welke werd vervaardigd naar den bekenden roman van Pierre Terlauden. De geestelijke, die in die erbarmelijke

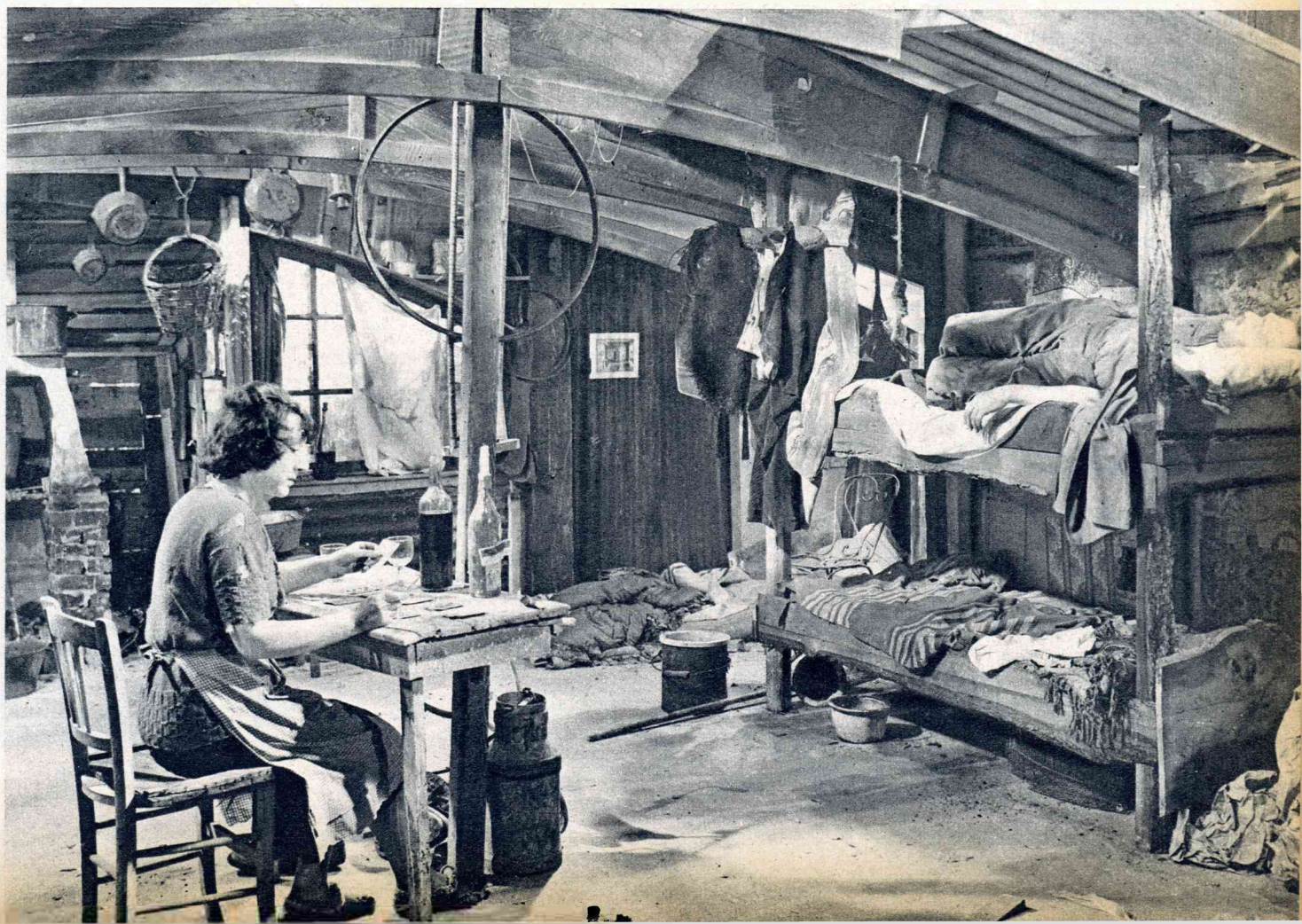
Verlaten keten en schuren, en primitieve bouwsels zijn de eenige woningen van die mensen in dat sombere gedeelte van de banlieue. Niemand interesseerde zich voor hun lot en de wereld was totaal onbekend met hun bestaan, totdat...

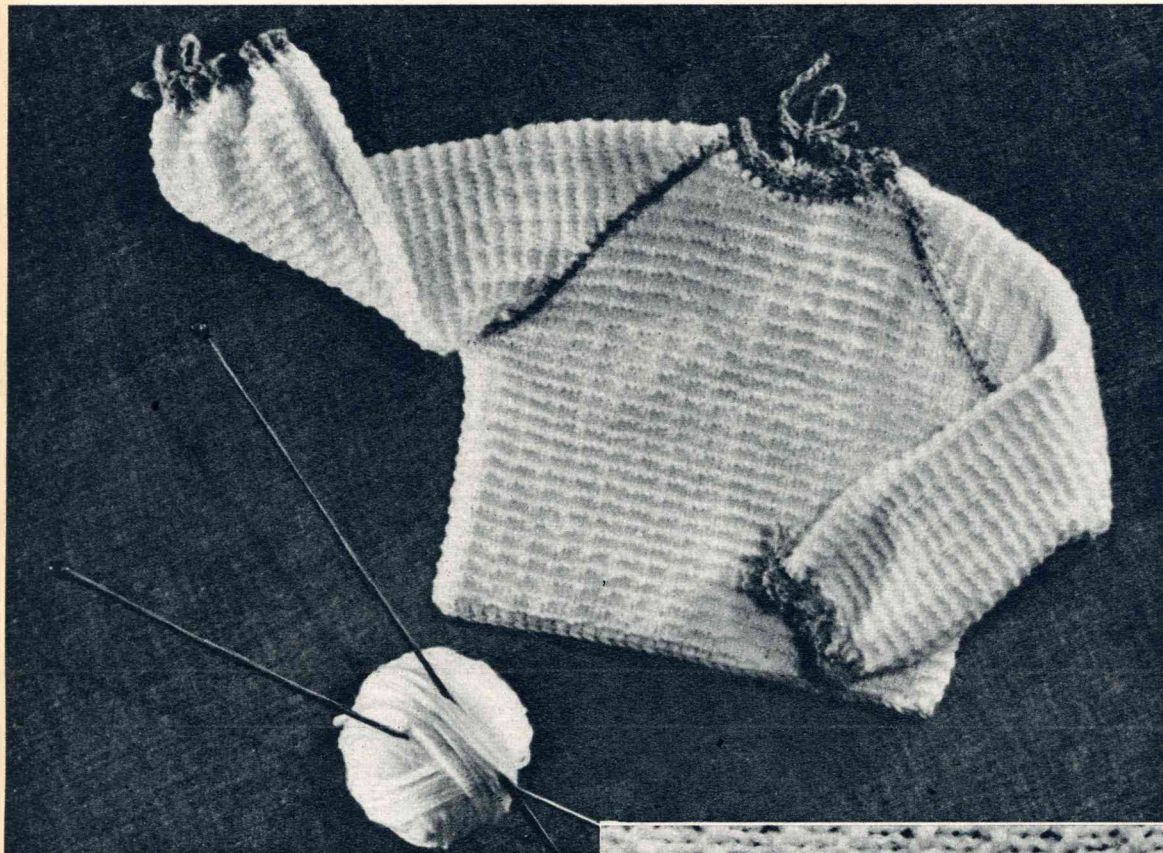
buurt doordringt, is niet bepaald een vertegenwoordiger van een of andere religie, doch in zekeren zin de personificatie van ieder edel mensch, die met daden in het belang van de menschheid werkt. Sombere en triest, doch tevens ontroerend mooi is zijn verbitterde strijd tegen de ellende. Hij heeft tegenwerking van alle kanten en niet in 't minst van degenen, voor wier belang en opheffing hij eigenlijk vecht. Zij gevoelen zich reddeloos en zijn in hun verbolgenheid tevens reddeloos geworden, waarbij zij het onderscheid tusschen het goede en het kwade niet meer kennen. De man, die zich hun lot aantrekt, is in hun oogen een maniak, waarvan zij meer last dan plezier zullen hebben en dus sparen zij hun vindingrijkheid niet, als het er op aankomt hem te treiteren en tegen te werken. Doch de aanhouder wint en eindelijk breekt de dam van verzet en beseffen zij de onschatbare waarde van zijn aanwezigheid.

Ziedaar in het kort ongeveer den inhoud. Het is een eerlijke, groote film, waarbij uit iederen meter de bezieling spreekt, welke bij de makers aanwezig was. En het is dan ook meer de innerlijke dan de materiele waarde, waarop wij den nadruk zouden willen leggen, aangezien juist het niet geziene, doch sterk gesuggereerde beeld de voornaamste kracht is van deze zoo troosteloze, doch boeiende film.

... op een goeden dag een door hooge idealen gedreven mensch zich hun lot aantrekt en poogt eenige verlichting te brengen in die hartverscheurende ellende. De grootste tegenwerking ondervindt hij echter juist van hen, die hij helpen wil en daarbij stonden de aan lager val geraakte ontwikkelden in de eerste rij. Een van de eerste overwinningen behaalde hij op den weerbarstigen, opstandigen filosoof, die op zijn sterfbed den eersten kus der liefde ontving en zich toen gewonnen gaf (François Rozet).

EEN GEZELLIG TRUITJE VOOR BABY

De vervaardiging van dit eenvoudige modelletje zal ons maar weinig tijd kosten; het is echt een werkje voor verloren oogenblikken. Menig moedertje zal echter blij zijn met dit aardige truitje, waarin haar kindje er allerliefst uit zal zien.

Benodigdheden: ong. 80 gram witte babywol, een restje lichtblauwe wol voor de afwerking, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½ en een haaknaald nr. 3.

Maten: lengte ong. 22 cm; halve bovenwijdte ong. 24 cm; begin van de armsgaten op een hoogte van ong. 13 cm.

Proeflapje. 30 st. in de breedte en 50 naalden in de hoogte meten ong. 10 cm.

Het voorpand.

We zetten 75 st. op en breien hierboven als volgt:

1e en 3e naald: recht.

2e naald: averecht.

4e naald: steeds afwisselend 3 r., 1 av.

Deze 4 naalden vormen het patroon en we herhalen ze dus voortdurend.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 65e, 66e, 67e en 68e naald 2 st. af en aan het begin van de 69e en van iedere volgende naald 1 st. Bij de 105e naald kanten we de middelste 11 st. af voor den hals. Boven de laatste st. van deze naald breien we dan eerst den rechterschouder af. Aan het begin van de 107e, 109e en 111e naald kanten we 2 st. af, terwijl we aan het begin van de even naalden gewoon doorgaan met afkanten (steeds 1 st.).

Boven de overgebleven st. van de 105e naald breien we den linkerschouder op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We kanten nu dus aan het begin

van de 106e, 108e en 110e naald 2 st. af, terwijl we aan het begin van de oneven naalden doorgaan met steeds 1 st. af te kanten.

Het rugpand breien we tot en met de 64e naald hetzelfde als 't voorpand.

Daarna breien we verder boven de eerste 40 st. Aan het begin van de 65e en 67e naald kanten we 2 st. af en aan het begin van de 69e en van iedere volgende oneven naald 1 st. Voor den hals kanten we aan het begin van de 106e naald 10 st. af en aan het begin van de 108e en 110e naald 2 st.

We hebben nu nog 35 st. op de naald (van de 64e naald), zetten er voor het onderbeleg (dus in het midden van het rugpand) nog 5 st. bij op. Boven de 40 st., die we nu op de naald hebben, breien we de linkerhelft op dezelfde doch tegengestelde wijze als de rechterhelft. Voor het armsgat kanten we dus aan het begin van de 66e en 68e naald 2 st. af en aan het begin van de 70e en van iedere volgende even naald 1 st. Voor den hals kanten we aan het begin van de 105e naald 10 st. en aan het begin van de 107e en 109e naald 2 st. af.

De mouwtjes.

We beginnen aan den onderkant, zet-

ten 59 st. op en breien hierboven in patroon (zie voorpand). Voor den kop breien we aan het begin en einde van de 91e en van iedere volgende naald 2 st. te zamen, tot we nog 33 st. hebben; daarna breien we slechts aan het begin van iedere naald 2 st. te zamen en wel tot alle st. verdwenen zijn.

We persen de verschillende deelen nu luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Langs den onderkant haken we met de blauwe wol één toer vasten. Op de schuine naadjes voor den mouwinzet haken we steeds afwisselend 1 vaste, 1 losse (voor de volgende vaste nogal dichtbij insteken).

Langs den hals en den onderkant van de mouw haken we als volgt:

1e toer: vasten.

2e toer: 1 vaste in de 1e vaste van den vorigen toer, daarna steeds afwisselend 1 losse, 1 vaste in de 2e volgende vaste (dus 1 vaste overslaan).

3e toer: om ieder boogje van den vorigen toer haken we 1 vaste, 1 stokje, 1 vaste. We haken nu 3 koordjes van lossen (2 voor de mouwen en 1 voor den hals) en rijgen deze door den gaatjestoer.

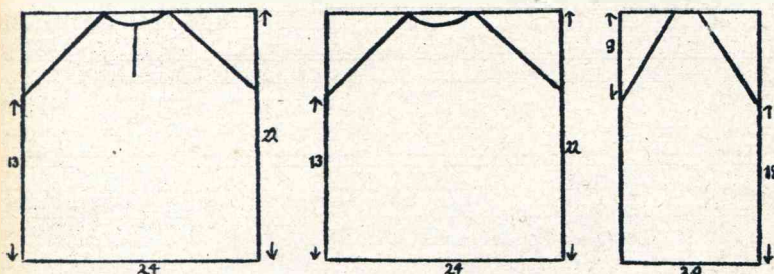
EEN SLIPOVER VOOR „HEM”

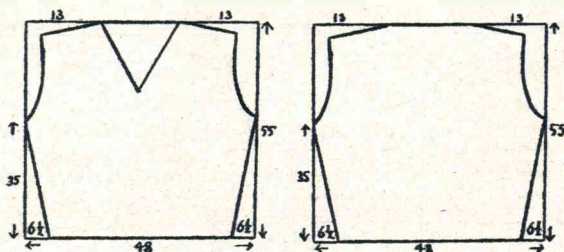
96-100 CM BOVENWIJDTE

Voor dit sportieve model gebruikten wij een speciale wolsoort, waarvan wij onzen lezeressen op verzoek gaarne een staaltje zenden. We kunnen echter ook heel goed andere wol gebruiken, b.v. koord- of niet te dikke sportwol. Uitgevoerd in wit zal dit ontwerp ook op het tennisveld uitstekend voldoen.

Benodigdheden: ong. 300 gram donkerbruine fantasiewol (met een zijden draadje) en 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½.

Maten: Bovenwijdte ong. 96-100 cm; lengte ong.

55 cm; begin van de armsgaten op een hoogte van ong. 35 cm.

Proeflapje. 35 st. in de breedte en 40 naalden in de hoogte meten ong. 10 cm.

Het voorpand.

We zetten 140 st. op en breien hierboven voor den boord eerst 8 cm steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Daarna breien we als volgt:

1e naald: 6 av., * 3 maal: (van de 2 volgende st. eerst den 2en en daarna den 1en st. r. breien en dan beide steken tegelijkertijd van de naald laten glijden), 6 av. Vanaf * voortdurend herhalen.

2e en alle volgende even naalden: r. boven r. en av. boven av.

3e naald: als de 1e naald, alleen beginnen we nu met 5 av., zoodat het patroontje 1 st. verspringt.

5e naald: als de 1e, doch nu beginnen met 4 av.

7e naald: als de 1e, doch beginnen met 3 av.

9e naald: als de 1e, doch beginnen met 2 av.

11e naald: als de 1e, doch beginnen met 1 av.

13e naald: als de 1e, doch nu direct beginnen met het gedeelte tusschen de **.

14e naald: als de 2e naald.

Deze 14 naalden vormen het patroon en we herhalen ze dus voortdurend.

Uit den 2en st. van de 15e en van iedere volgende 7e naald (dus van de 22e, 29e, 36e naald, enz.) breien we 2 st., terwijl we er aan het einde van deze naalden 1 st. bij opzetten. Dit doen we tot we 166 st. op de naald hebben.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 109e tot en met de 118e naald 3 st. af. (136 st.). Van de 127e naald breien we slechts 68 st. en keeren om.

Boven deze 68 st. breien we nu eerst den linkerschouder. Voor den hals breien we aan het begin van de 128e en van iedere volgende even naald 2 st. te zamen, tot we nog 45 st. op de naald hebben. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 173e en van de 8 volgende oneven naalden 5 st. af.

Boven de overgebleven 68 st. van de 126e naald breien we den rechter-schouder op dezelfde, doch tegengestelde wijze. Voor den hals breien we nu dus aan het begin van de 127e en van

iedere volgende oneven naald 2 st. te zamen, totdat we nog 45 st. op de naald hebben. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 172e en van de 8 volgende even naalden 5 st. af.

Het rugpand breien we hetzelfde als het voorpand, doch zonder halsuitsnijding. Voor de schou-

ders kanten we dus aan het begin van de 172e en van iedere volgende naald 5 st. af, tot we voor iederen schouder 45 st. afgekant hebben. Bij de volgende naald kanten we dan de overige st. af voor den hals.

Voor de boordjes langs mouw- en halsuitsnijding zetten we 10 st. op en breien hierboven in ribbelpatroon, dus alle naalden recht. Wanneer deze boordjes de vereischte lengte bereikt hebben, kanten we af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar.

CORRESPONDENTIE

Mej. D. L. te Bergen. Het recept van advocaat is als volgt:

12 eieren, 2 à 3 pakjes vanillesuiker, plm. 375 gram suiker, 7½ dl brandewijn, 2½ dl water.

Doe de eieren in een goed geëmailleerde pan, voeg er de vanillesuiker en de suiker bij en klop ze met een garde tot een gladde massa. Roer er dan den brandewijn en het water doorheen, plaats de pan in een andere pan met water, dat tegen de kook wordt aangehouden en laat het mengsel, onder voortdurend roeren gebonden worden, maar zorg dat het niet schift. Doe de advocaat daarna in een goed schoongemaakte flesch en sluit deze met een uitgekookte kurk af.

Mevr. J. van B.-W. te Rotterdam. Zeer tot onze spijt kunnen wij u aan het gevraagde adres niet helpen.

Mevr. K.-S. te Budel. Wij hebben uw verzoek om een patroon van een kussen van dweilstof genoteerd en zullen er zoo spoedig mogelijk aan voldoen.

Mevr. H. J. van E. te Amsterdam. Neem voor het bereiden van pindakaas versch gebrande pinda's, ontdoe ze van de bruine velletjes, maal ze eenige keeren door een vleesch- of amandelmolen en vermeng de fijn gemalen massa met wat zout en desverkiezend met wat peper. Bewaar de pindakaas in goed gesloten jampotjes.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag: Bruine soep.
Schapebout.
Snijboonen (uit blik).
Aardappelen.
Fruit.

Maandag: Koud vleesch.
Gesmoorde uien.
Aardappelen op Engelsche wijze.
Broodschoteltje.

Dinsdag: Eenvoudige tomatensoep.
Gehakt.
Andijvie.
Aardappelen.

Woensdag: Runderlapjes.

Wittekool.
Aardappelen.
Rijst met rabarber.

Donderdag: Vermicellisoep.
Varkenslapjes.
Gestoofde appeltjes.
Aardappelen.

Vrijdag: Eieren met kaassaus.
Sla.
Aardappelen.
Koffievla.

Zaterdag: Krabbetjes.
Stamppot van raapstelen.
Griesmeelvla.

IK DURF MIJN HANDSCHOE-
NEN HAAST NIET MEER UIT TE
TREKKEN, ZOO RUW EN ROOD
ZIJN MIJN HANDEN.

WAAROM NEEM JE DAN
GEEN KALODERMA-GELÉE?
DAARDOOR BLIJVEN MIJN HANDEN
ALTIJD GLAD EN BLANK.

IK HEB KALODERMA-GELÉE
AL AAN HONDERDEN DAMES
VERKOCHT EN IK WEET UIT
ONDERVINDING, DAT HET
WERKELIJK HELPT.

HET IS WONDERLIJK ZOO
ZACHT EN GOED VERZORGD
ALS JOUW HANDEN ZIJN.—JE
ZOU ABSOLUUT NIET ZEGGEN,
DAT JE DE HUISHOUDING
ZELF DOET!

**Roode en ruwe handen worden
zacht, glad en mooi door:
KALODERMA-GELEE**
HET SPECIALE MIDDEL
TER VERZORGING DER HANDEN

TUBEN 5
-21, -37½ en -70

**GOEDE VERZORGING THANS
beteekent een
GEZOND GEBIT LATER**

Tandartsen zeggen—poets baby's tandjes
tweemaal daags met Kolynos. Het reinigt
zacht en is onschadelijk—het beschermt
de tanden tegen kiemen, die tandbederf
veroorzaken.

Laat KOLYNOS Uw GLIMLACH
doen SCHITTEREN

APRIL DOET WAT HIJ WIL!

Al heeft Maart ons nóg zoo gedupeerd en ons zelfs het grootste deel van de traditioneele zomersche dagen onthouden, dit wil nog heelemaal niet zeggen, dat alle ellende geleden is en we verder kunnen rekenen op een stralend voorjaar. In ons land is het regen-tenne dan ook een factor van gewicht en dus kan het niet anders dan tot verheugenis stemmen, dat de kledingindustrie meer en meer aandacht gaat schenken aan dit onmisbaar onderdeel van onze garderobe.

In tegenstelling met de laatste jaren neemt gabardine weer een voornamelijk plaats in, zij het dan ook, dat het stijve klassieke model met hoge revers en vrij breede ceintuur heeft afgedaan en plaats gemaakt voor vlotte ontwerpen vol fantasie. Ook de gabardinecape doet weer opgeld, terwijl we naast het traditioneele beige, waarin zeker niet te veel grijs verwerkt mag zijn, vooral ook een flatteus mosterdgeel, resedagroen en bleu zien.

Goedkoop, ijzersterk, praktisch en bovendien nog flatteus, ten minste voor jonge, slanke figuren, zijn de sportieve jassen van Egyptisch katoen, die al dan niet een vierkant schouderstuk vertoonen. Deze gedurende den vorigen oorlog op de regenjassen van Engelsche militairen geïnspireerde regenmantels hebben over het algemeen een split, wat vooral voor de vele fietsende jongeren van belang is. Wat beter van kwaliteit is Egyptisch linnen, dat heel veel lijkt op het popeline waarvan ski-jakjes gemaakt worden, en dat in wat meer luxueuze bewerking en kleuren gebracht wordt. Een aardige variatie zijn de met gekleurde bolknoopjes gesloten splitten op den rug.

Nu er ook in goedkope mantels zoo'n ruime keus is, zal men waarschijnlijk steeds minder gaan grijpen naar de met gummi uitgevoerde exemplaren van katoen of kunstzijden satijn. De bezwaren van slechte uitwaseming en onaangename ruiken, zoodra de zon begint te schijnen, wegen niet op tegen het ontegenzeggelijk aardig effect dat sommige exemplaren maken.

Staat de oorlog den invoer van geïmpregneerde zijde eenigszins in den weg en blijkt de hoge prijs ook een bezwaar, geïmpregneerde wol is nog altijd een groot artikel. We zien

Kunstzijde, gevoerd met gummi, levert bezwaren op, doordat 't onaangenaam ruikt, zoodra de zon gaat schijnen, en onvoldoende lucht doorlaat.

Een fantasiejasje met ritsluiting.

Bijzonder gemakkelijk zijn de jassen van geoliede zijde, die gemakkelijk in een taschje mee te nemen zijn. Dit exemplaar bestaat zelfs uit twee deelen. Een doorzichtige paraplu kan menig ongeluk voorkomen.

hierin alleraardigste fantasiestoffen en ruiten in vlotte moderne modellen, die niet alleen voor regen gereserveerd hoeven te blijven, doch ook met succes een gewonen zomermantel kunnen vervangen.

Iets nieuws op dit gebied zijn de regenmantels van lichtgrijs flanel, dat waterdicht gemaakt is.

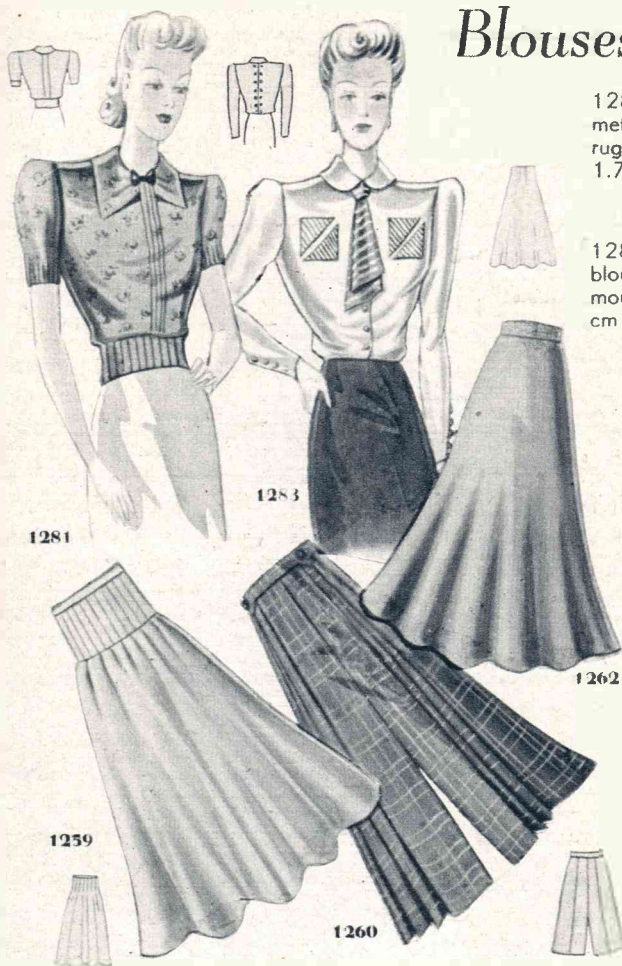
Ten slotte de geoliede zijde en het doorzichtige pliofilm, die zóó uitermate licht zijn, dat ze gemakkelijk in een handtaschje meegevoerd kunnen worden. Evenals de inschuifparaplu's, die evenwel een geduchten concurrent gekregen hebben aan de stok-paraplu's met foedraal en knop van dezelfde leersoort.

Om op alle eventualiteiten voorbereid te zijn, verdient het voor degenen, die een opvouwbaare regenmantel in haar taschje meenemen, aanbeveling om ter bescherming van haar hoed zoo'n los overtrekje van pliofilm, dat slechts enkele vierkante centimeters in beslag neemt, ook een plaatsje te gunnen.

Zoo'n mantel van geïmpregneerde wollen stof voldoet voor tweeërlei doeleinden, namelijk voorjaarsjas en regenmantel.

Blouses en rokken

1281. Gewerkte blouse, hals met kraag, bies op voor- en rugkant, korte mouw. Ben. stof: 1.75 m van 90 cm breed.

1283. Eenvoudige overhemd-blouse, hals met kraag, lange mouw. Ben. stof: 2 m van 90 cm breed.

1259. Rok van dunne stof, wordt ruim aan het breede corselet gezet. Ben. stof: 1.50 m van 140 cm breed.

1260. Rokpantalon van geruite stof, met plooiën op het voorbeen. Ben. stof: tweemaal de lengte van den rok van 140 cm breed.

1262. Klokrok van effen stof, bovenkant afgewerkt met een ceintuur. Benodigde stof: tweemaal de lengte van den rok van 110 cm breed.

Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Uit ons Menu

EENVOUDIGE TOMATENSOEP

(4 PERSONEN)

1½ liter water, 50 g witte bonen, 200 g aardappelen, een wortel, 2 eetlepels tomatenpuree, een stukje selderijknol, wat gehakte peterselie en kervel, zout, een scheutje bouillonaroma.

Week de bonen in het water. Zet ze den volgende dag met het water op en kook ze ongeveer 1½ uur. Schil de aardappelen, snijd ze in stukjes en voeg ze samen met den in stukjes gesneden wortel en den selderijknol aan de bonen toe. Laat de soep nog ongeveer 3 kwartier koken. Zeef ze vervolgens en roer er dan de tomatenpuree en de gehakte peterselie en kervel door. Maak de soep op smaak met zout en een scheutje bouillonaroma.

GESMOORDE SCHAPENBOUT

(4 PERSONEN)

500 g schapenbout, 75 g spek, zout, peper, nootmuskaat, een wortel, wat peterselie, 1 kruidnagel, 1 laurierblad, 1 peperkorrel, 1 ui, 25 g boter.

Verwijder het been uit den bout, bind het vleesch dicht met een touwtje en zet het op met wat water, de specerijen en de groenten. Trek er een smakelijken bouillon van. Snijd het spek in blokjes en bak het met de boter zachtjes uit. Voeg er vervolgens het vleesch aan toe, dat met zout, peper en nootmuskaat is

ingewreven en braad het bruin. Giet er dan den gezeefden bouillon bij en smoor het vleesch gedurende ongeveer 1 uur. Bind de jus daarna desverkiezende met wat aangemengd aardappelmeel.

EIEREN MET KAASSAUS

(4 PERSONEN)

4 eieren, ½ liter melk, 25 g boter, 20 g bloem, 50 g geraspte kaas, zout, fijngehakte peterselie.

Kook de eieren hard, pel ze en halveer ze. Zet de helften op een verwarmden schotel en giet er de kaassaus over. Smelt hiervoor de boter, voeg de bloem er bij en onder goed roeren de melk. Laat de saus onder voortdurend roeren doorkoken en gaar worden. Roer er vervolgens de fijngehakte peterselie en een gedeelte van de geraspte kaas door. Maak de saus op smaak met wat zout. Strooi de rest van de geraspte kaas over de eieren.

RIJST MET RABARBER

(4 PERSONEN)

200 g rijst, 7½ dl water, 750 g rabarber, 100 g suiker, een snufje zout. Wasch de rijst en zet ze op met het kokende water en het snufje zout. Voeg er in stukjes gesneden rabarber bij, die, wanneer ze nog jong is, niet geschild wordt. Laat alles samen koken gedurende ongeveer ½ uur. Neem de pan van het vuur, roer de rabarber tot moes, voeg de suiker er bij en schep de massa door elkaar. Doe de rijst in een glazen schaal en presenteer ze koud als nage-recht.

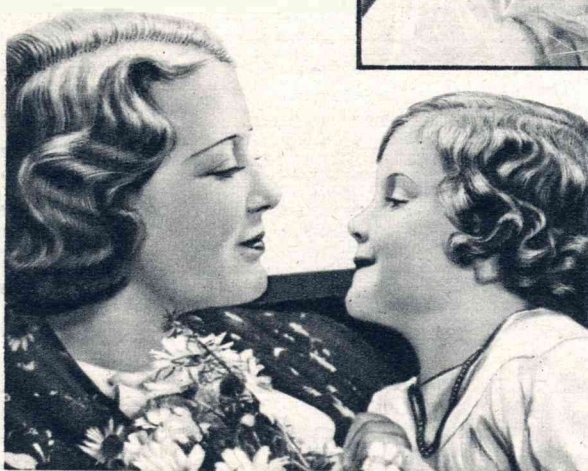
Behoud de teint der jeugd!

Verrorg Uw huid met **OLIJFOLIE**

De teint der jeugd is het ideaal van elke vrouw. Zij is ook binnen Uw bereik! Verzorg Uw huid slechts met de verzachtende olijfolie van Palmolive Zeep. Wacht niet, begin er vandaag nog mee, want..

Talooze vrouwen danken haar geluk aan een jeugdige teint en een mooie zachte huid. Volg dus de eenvoudige Palmolive-schoonheidsbehandeling: masseer Uw gezicht, hals en schouders, tweemaal daags met het roomachtige schuim van Palmolive Zeep.

Jong geleerd is oud gedaan! Laat daarom Uw kinderen ook profiteren van Palmolive Zeep. Palmolive is een weldaad voor de teere kinderhuid, daar zij een overvloedige hoeveelheid verzachtende olijfolie bevat.

Ook voor hem

Palmolive Zeep!

Geef hem een stuk Palmolive mee als hij weer met verlof komt. Palmolive Zeep reinigt de huid grondig, want haar fijne schuim dringt tot diep in de poriën door. Wasschen met Palmolive Zeep is voor den soldaat een ware verkwikking.

IN DAGEN VAN SPANNING